

10–12 v.

Iida Sipola:

ENNEN KUIN ON MYÖHÄISTÄ

-Oletko jo valmis? Meidän täytyy lähteä nyt tai muuten myöhästy koulusta! isä huutaa alakerrasta.

-Joo, ihan kohta. Otan vaan pitkähihaisen vielä, vastaan ja avaan vaatekaapin oven. Katseeni kohtaa henkarissa roikkuvan mustan pitkän mekon. Otan mekon ulos kaapista ja tuijotan sitä hetken. Kyyneleet kihoavat silmiini samalla, kun muistot äidin hautajaisista tulee mieleeni. Ajatukseni kuitenkin herpaantuvat, kun isä tööttää autotallista. Laitan mekon varovasti takaisin ja otan sen vieressä olevan valkoisen villapaidan ja puen sen päälleni.

-Onko teillä mitään suunnitelmia tälle illalle? Julia kysyy samalla, kun kävelemme kohti musiikkiluokkaa.

-Vaan tanssitreenit. Sähän taisit Aurora harrastaa tanssia. Ootko suunnitellut aloittavasi taas käymään tanssitunneilla? vieressäni oleva Mira kysyy minulta ja kääntää katseensa minuun.

-En, vastaan hiljaa pudistellen päätäni. En pystyisi. Olin ollut silloin tanssissa kun äitini oli saanut sydänkohtauksen ja kuollut siihen. En totta puhuen edes halua sitä kipua, kun pitäisi mennä esittämään ja yleisössä ei istuisi äitiä.

-Kaikki hyvin? Kaikilla muilla on jotain tekemistä tälle illalle niin haluaisitko tulla mun kanssa kauppakeskukseen? Voitaisiin käydä kahvilla, Julia ehdottaa samalla, kun ilmestyy viereeni.

Julia on paras ystäväni ja ensimmäinen jolle edes puhuin ensimmäisenä päivänä uudessa koulussa puoli vuotta sitten. Äitini menehtymisen jälkeen jouduin muuttamaan isäni kanssa ja vaihtamaan koulua sen seurauksena. Onneksi kuitenkin tapasin Julian ja olemme nyt molemmat 9. luokalla. Julia on koko tämän ajan jaksanut tukea minua vaikeina päivinä, mutta totta puhuen äidin menehtymisen jälkeen ei ole ollutkaan muutakaan kun pahoja päiviä. En lähestulkoon näe omaa isääni, koska hänen vaihdettuaan työpaikkaa hän ei muualla olekaan kuin työpaikalla. Vanhat ystäväni eivät ole ottaneet minuut yhteyttä sen jälkeen kun menetin äitini, koska kukaan ei tiedä mitä sanoa ystäväille, joka on juuri menettänyt ehkä elämänsä tärkeimmän ihmisen.

-Joo, kyllä se sopii. Isäni on tänään taas myöhään töissä, joten ei haittaa kuinka kauan meillä menee, vastaan lopulta ja astun sisälle musiikkiluokkaan.

Katson kahvilan ikkunasta ulos ja juon viimeisen hörpyn kaakaosta.

-Onko sulla muuten vielä sitä vaaleansinistä kynttilänjalkaa, mikä nähtiin teidän ullakolla? Julia kysyy nostaen katseensa puhelimestaan.

-Joo, on. Miksi? kysyn ja pyyhin suupieleni puhtaaksi kaakaosta.

-Saisinko mä lainata sitä, koska ajattelin ottaa uusia kuvia mun huoneesta Instagramiin ja ajattelin, että se sopisi hyvin mun sisustukseen, Julia kertoo.

-Joo, tottakai! Mä voin etsiä sen ja voit sitten ottaa sen sun mukaasi, kun seuraavan kerran tuut käymään meillä, vastaan ja huokaisen luettuani näytölle tulleen uuden viestin. "En ehdi illalliselle kotiin. Jääkaapissa on vielä eiliselä jäänyttä makaronilaatikkoa. Syö niin paljon kuin jaksat, isä."

-Ajattelin muuten vielä, että voisitko tulla mun kanssa viikonloppuna viettämään iltaa Kasperin ja Benjaminin kanssa. Me voitais mennä siihen järvelle ja sen viereisessä metsässä on myös laavu, joten voitaisiin myös grillata vaahtokarkkeja.

-En mä ehkä... ei oo oikeen semmonen fiilis nyt, sanon nostamatta katsettani puhelimen näytöstä.

-Ole kiltti, mä en haluu olla ainoa tyttö ja kysyin jo muilta tytöiltä ja niille ei sopinut, Julia sanoo ja katsahdan ylös Julian aneleviin silmiin.

-No hyvä on, mutta sä saat tuoda sit ne vaahtokarkit, myönnyn lopulta.

-Kiitos, oot ihan paras! Julia riemastuu ja nousee ylös ja kumartuu halaamaan minua.

Nousen ylös narisevia portaita jotka johtavat ullakolle. Ullakolla on pimeää ja pölyistä. Huomaan kuitenkin yhden purkaamattoman muuttolaatikon päällä vaaleansinisen kynttilänjalan, josta Julia oli pari päivää sitten maininnut. Kyykistyn nostamaan kynttilänjalkaa kun vihdoon saan selvää mitä pölyn alla olevassa tekstissä lukee muuttolaatikon sivussa. "Jasminin tavarat", katson tarkemmin ja ihan oikein siinä lukee. Isä ei ollut sanonut sanaakaan, että oli ottanut äidin vanhoja tavaroita mukaan. Avaan muuttolaatikon kannen ja laitan kynttilänjalan sen sisään. Otan laatikon käsiini ja laskeudun portaat varovasti alas ja käännyn huoneeseen. Laitan laatikon sängylle. En ehtisi nyt tutkimaan sitä, koska nyt on aika lähteä kohti koulun pihaa, jossa Julian kanssa pitäisi tavata pojat ja lähteä kohti metsää. Nappaan naulakosta vielä farkkutakin siltä varalta, että tulisi viileä kevätilta.

-Perillä ollaan! Voitte laskea teidän kamat ton penkin päälle, Benjamin huutaa edeltä ja osoittaa nuotion vieressä olevaa kapeaa penkkiä. Laitan mustan käsilaukkuni penkin päälle ja otan askeleen lammelle päin. Aurinko on alkanut jo laskea ja ilma myös viilentyä. Istahdan nopeasti Julian viereen penkille, koska en halua riskeerata, että minun täytyisi istua Benjaminin vieressä. Kaikki luokkalaiseni tietävät, että hän on ihastunut minuun. Minä lukuun otettuna. Itse en kuitenkaan ole yhtään kiinnostunut hänestä... tai no kaverimielessä hengailu vielä menettelee.

-Mennäänkö hakemaan meidän kamat? Alkaa olla jo myöhä, kysyn ja katson veden pintaa laiturilta.

-Joo, ai niin mulla on sulle yksi yllätys ihan vaan kiitoksena, että tulit mun mukaan, Julia sanoo ja ottaa hupparinsa taskusta kultaisen kaulakorun, jonka keskellä on perhosriipus.

-Se on ihana! Oota, eikö tuo ole se kaulakoru, jota katselin silloin siellä kauppakeskuksessa? kysyn edelleen katsellen korua.

-Joo on. Saanko mä pistää sen sun kaulaan? Julia kysyy ja nyökkäykseni jälkeen hän avaa kaulakorun lukon. Julia siirtää hiukseni hartiani toiselle puolelle ja asettaa kaulakorun varovasti kaulaani.

-Se näyttää tosi hyvältä sun päällä! Toi sun toinen koru ei oikein sovi tän kanssa. Voinko mä ottaa sen pois? Julia kysyy katsellen mielteliäänä kaulaani.

-En mä oikein tiedä. Se oli mun äidin enkä halua, että sille käy jotain, sanon ja tartun kaulakoruun, jossa on sydänriipus. Se on jo vähän kulunut, mutta minua se ei haittaa. Se on kuvien lisäksi ainut muisto äidistäni mitä minulla on.

-Ole kiltti, edes ihan hetkeksi niin voin ottaa susta vielä pari kuvaa Instagramiin, Julia anelee.

-No okei sitten, mutta vain pariksi minuutiksi, suostun lopulta.

Julia tarttuu äitini kaulakorun lukkoon ja avaa sen. Julia ojentaa kaulakorua ylös antaakseen sen minulle, mutta silloin koru pääsee irti Julian otteesta. Katson hätäntyneenä kun kaulakoru vajoaa pinnan alle. Julia nostaa kädet suulleen. Kaikki on aivan hiljaista. Tunnen vain kun sydämeni alkaa hakata kovempaa. Nousen ylös ja Julia nappaa kädestäni. En kuule kunnolla Julian ääntä kun hän pyytelee anteeksi. Ainut minkä kuulen on oman ääneni pääni sisällä, joka vain pelkää, että menetän melkein ainoan muiston äidistä. Vedän oman käsivarteni pois Julian otteesta ja kuulen itseni huutamassa jotain Julialle. Juoksen penkille ja otan siinä olevan käsilaukkuni ja lähdän pois paikalta.

Avaan huoneeni oven ja nojaudun ovea vasten. Mitä juuri oli tapahtunut? Olen paniikissa, en edes tiedä mitä olin huutanut Julialle siinä paniikin vallassa. Olenko vihainen hänelle vai johtuuko paniikki vain siitä, että se koru on todella tärkeä minulle? Silloin katseeni kohtaa sängylläni olevaan muuttolaatikkoon, jonka olin aiemmin tänään jättänyt siihen. Avaan laatikon hitaasti. Huokaisen pettymyksestä, sillä laatikko on täynnä pelkkiä äidin papereita ja laskuja. Nostan paperit pois laatikosta. Tuijotan laatikon pohjalla olevaa tummansinistä vihkoa. Käänän vihon ensimmäiselle sivulle. "Jasminin päiväkirja", luen ääneen. Käänän sivuja toisensa jälkeen ja luen nopeasti tekstiä. Päivämäärät sivujen oikeassa reunassa kertovat, että äitini oli kirjoittanut näitä kun hän oli suunnilleen ikäiseni. Luen viimeisen merkinnän mitä päiväkirjaan oli kirjoitettu.

“Rakas päiväkirja, tänään on ollut kamalin päivä ikinä. Minulle tuli tänään koulun jälkeen ensimmäinen ja takuulla pahin riita parhaan ystäväni Bellan kanssa. Nyt kun sitä miettii koko riita kuulostaa tosi tyhmältä ja tarpeettomalta. Tuo ei kuitenkaan ollut pahin asia mitä tänään tapahtui. Olin tekemässä illalla matikan läksyjä sängylläni kuin äitini tuli huoneeseen ja pyysi minua lopettamaan ja kuuntelemaan häntä. Äiti istahti sängylleni ja sanoi:

-En tiedä miten kertoisin tämän sinulle, mutta sanon tämän nyt vain. Bella joutui tänään illalla auto-onnettomuuteen. Olen pahoillani, hän ei selvinnyt.

Silloin kuin kuulin sanat “olen pahoillani” tiesin, että uutiset eivät olleet hyviä. Kaikki mitä äitini sanoi seuraavaksi meni minulta ihan ohi. Ihan kuin olisin ollut jossain kuplassa josta ei pääse pois. Jos joku tätä nyt lukee ja sinulla on joku riita niin mene selvittämään se, koska huominen ei koskaan ole luvattu ja voin sanoa, että viimeiset sanat jotka sanot sinulle tärkeälle ihmiselle vihaisena huutaen eivät tule häviämään mielestäsi varmaan ikinä ja eivät ole viimeisten sanojen arvoisia. Ikinä ei ole liian myöhäistä sopia ellei ihmistä ole enää. Joten pidä huolta ihmissuhteistasi, koska ne ovat kaikkein tärkeimpiä.”

Kyyneleet tippuvat poskilleni. Miksi en ikinä saanut tietää, että äitini oli kokenut kaiken tuon? Mutta totta se on, ikinä ei ole liian myöhäistä ellei ihmistä enää ole. Otan farkkujeni takataskusta puhelimeni ja näppäilen näytölle Julian numeron.

Allan Söderström:

Lakko

Eikö tää koulupäivä koskaan oo loppu mulla oli jalkistreeneihin jo hoppu
En jaksakaan mitään matikkaa se on vaan stressaavaa
Se on niin vaikeaa että alkaa yököttää
Haluun vaan syödä hyvää ruokaa koulu on niin tylsää että alan huokaa
En halua läksyjä ne on vaan äklöjä
Haluun vaan pelata tai myös relata
Kohta on loma ja mä rakastan sitä koska silloin e tarvi tehdä mitään
Tää on räppi ei mikään laulu koulu on tylsä kuin musta taulu
Kouluruoka on huonoo, haluun mielummin mäccärii ku katon mun läppärii

Miks koulu ei voi alkaa myöhemmin
On niin kiire että pitää hypätä taxiin
Mä haluun vaan niinku latchiing
Mä oon niin ärsyytynyt
Koska opettajat on joko
Alikoulutettuja nuoria
Tai tosi tosi vanhoja zombeja
Niin koulu vaan pliis fiksoo hommat
Niin että kaikki lapset voi saada hyvän työn
Niin että ne voi nukkuu hyvin koko yön

Nyt koulu on kohta loppu mutta tulee kauhee hoppu
Ja on tosi nälkä ihan hiestä märkä
Olen laskenut paljon, näin paljon lasken vain todella harvoin
Viimeinen tunti alkoi just kaikki opet tykkää must,
Mut mä en halunnut koska en vaan tajunnut
Mun mielest pitäisi saada ostaa omat ruuat ja ottaa mukaan hyvät juomat
Jos tää ei tapahdu mä tuun muuttaa täältä pois mä en halua mennä kouluun
Siellä mulle tulee paha mieli
Koska opettajat pakottaa tehdä asioita mitä mä en halua kuten laulaa tylsää laulua

Miks koulu ei voi alkaa myöhemmin
On niin kiire että pitää hypätä taxiin
Mä haluun vaan niinku latchiing
Mä oon niin ärsyytynyt
Koska opettajat on joko
Alikoulutettuja nuoria
Tai tosi tosi vanhoja zombeja
Niin koulu vaan pliis fiksoo hommat
Niin että kaikki lapset voi saada hyvän työn
Niin että ne voi nukkuu hyvin koko yön

Nyt haluun vaan kuolla tai muttaa luolaan
Mä voin mennä kouluun mut mä haluun silloin kuunnella laulua syödä hamppari ja kattoo taulua
Opettajat yrittää olla cooleja mutta mulla tulee vaan nauru
Koulu on vaan paska mä en vaan jaksaa
Mä en ainakaan mitään opettajille maksa
Voiks mä jo mennä mä haluun vaan latcha

Omg miten tää voi olla näin, nyt on niinku 2024
Ei 1800 -luku.

Miks koulu ei voi alkaa myöhemmin
On niin kiire että pitää hyppää taxiin
Mä haluan vaan niinku latchiing
Mä oon niin ärsyntyntynyt
Koska opettajat on joko
Alikoulutettuja nuoria
Tai tosi tosi vanhoja zombeja
Niin koulu vaan pliis fiksaa hommat
Niin että kaikki lapset voi saada hyvän työn
Niin että ne voi nukkuu hyvin koko yön ja sitten rehtori voi mennä syömään maksaa
Mut sit mä silti menin kouluun koska on se pakko
Mut mä tuun vielä mennä lakkoon

Silja Nuoranne:

Lohikäärmeiden valtakunta

Ensimmäinen osa

Kävelin hitaasti puiden välissä. Lehdet oli jo alkanut ruuskeentua ja jotkut lehdet oli keltaisia, punaisia tai oransseja. Olen kävellyt tästä niin monta kertaa että voisin yhtä hyvin kävellä silmät kiinni. En silti halua riskeerata että missaan jos lohikäärme lentäisi ohi tai joku harvinainen eläin tulisi esiin puskista. Kesu olisi ihan kiva nähä, niitten oranssit, pörröiset hännät joilla on valkoinen tupsu, mustat tassut ja hopean harmaat vartalot. Olen nähnyt vain kerran kesun kun olin kävellyt pitkälle metsän syvyyksiin. Olen kyllä kuullut niitten ulvovan mutta sitä ei lasketa. Monet salametsästäjät etsivät niitä vaikka voi saada siitä lohikäärmeen polton(traaginen kuolema kun lohikäärme polttaa ihmisen kuoliaaksi) jos niitä tappaa. Tiedän silti miten isoja rahasummia niistä saa jos vaan sais yhen kiinni. En silti ymmärrä miten edes voi harkita kesun tappamista kun ne on niin ovelia, kauniita ja nopeita.

Oli niin helppo vaipua ajatuksiin kun oli metsässä, mutta minun pitää silti muistaa miksi olen täällä. Olen matkalla laaksoon joka sijaitsi Kruunu Kallioiden keskellä. Minun mielestä, se oli kallioille juuri sopiva nimi, koska ne on muotoutuneet laakson ympärille suojaavaksi muuriksi. Laakso on pyöreä joten kalliotkin ovat laakson ympärillä pyöreässä muodossa, ihan niin kuin kruunu jolla on terävät huiput. Koko maa on saanut siitä nimen, Kruunun Kallion maa. Luullaan että kalliot on satoja tuhansia vuosia vanhoja, sen takia sinne on vuosien mittaan kertynyt erilaisia kristalleja ja harvoja timantteja.

Laakso on minulle melkein niin kuin koti, koska käyn siellä melkein joka päivä töissä. Vaikka minun perheellä ei ole paljon rahaa, olen yksi harvoista kristalli kaivajista joka tulee meidän kylästä. Ihan niin kun nimi kin kristallin kaivaja kaivaa vuorista kristalleja kuninkaalle. Jos ottaa itse edes yhden kristallin kuningas saa aina jotenkin tietää siitä. Silloinkin voi saada lohikäärmeen polton. Ei saa palkkaa kristalli kaivajana mutta niin harvat saa edes kokeilla sitä että melkein kaikki vastaa joo kutsuun jonka valitut saa. Kuningas lähettää kaikille kahdeksan vuotiaille lapsille kirjeen joka

vuosi ja sitten kaikki kahdeksanvuotiaan saa tulla valtakunnan ensimmäisen ympäröivän muurin sisäpuolelle.

Muureja on kolme, kuningas asuu linnassa joka sijaitsee kaikkien muurien suojassa ja jonka niin harva näkee sisältäpäin. Monia huhuja on kierrellyt siitä miltä linna näyttää sisältä mutta sitä ei tiedetä tarkkaan. Kahden muuren sisällä asuu kaikki rikkaat perheet ja kuninkaan ystävät. Viimeisen muuren sisäpuolella johon me voitaisiin melkei koskea (jos vartiat ei seisoi joka paikassa vartioimassa) on viljelijät ja ne jotka tuovat kuninkaalle ja muille rikkaille ruokaa. Me siis asutaan kaikkien muurien ulkopuolella. Siellä missä kaikki muut perheet jotka tekee kaivos työtä siihen asti että elämä loppuu. Minun perheellä on silti aika hyvin jos huomioidaan ne jotka asuvat metsässä vanhoissa teltoissa. Meillä on itsetehty puutalo joka suojaa tuulelta ja talvella lumeltakin. Mutta kylmyydeltä se ei suojaa, joten aina kun äiti ehtii hän ompelee vanhoista vaatteista jotka ei enää sovi kenellekään vilttejä.

Eli siis kun pääsee muuren sisäpuolelle mennään vartioiden keskellä suorinta tietä kristalli saliin. Se on iso sali jossa on valkoiset seinät ja lattia, mutta katossa on tuhansia maalauksia jotka tehtiin yli viisisataa vuotta sitten. Salissa vartijat katsoo miten tarkat silmät on, jos kuulee hyvin, miten vahva on ja kaikenlaisia taitoja mitä tarvitaan tullakseen kristalli kaivajaksi. Kuningas ei ole koskaan siellä katsomassa turvallisuuden takia mutta hän päättää lasi ruutujen läpi keistä lapsista tulee kristalli kaivajia. Yleensä kymmenen sadasta valitaan ja sitten kaksi tai kolme aina jossain välissä tippuu pois, joko räsityksestä tai sitten he eivät halua edes kokeilla. Mutta sitten *jos* pääsee kristalli kaivajaksi saa viisi vuotta etsiä smaragdeja, rubiineja ja muita hienon värisiä kristalleja jotka löytyy syvien tunneleiden sisältä.

Alle kymmenvuotiaat saa vaan ottaa kristalleja jotka voi poimia kädellä ilman suurta räsitystä. Se on aika harvinaisia että semmosia löytää mutta minä kyllä luulen että ne kaksi ensimmäistä vuotta on eniten tarkoitettu totuuteluksi. Sitten kun on yli kymmenen niin saa alkaa kaivaa kalliosta todella kalleilla, terävillä ja kovilla välineillä jotka kuningas on antanut lainaksi siihen asti että täyttää kolmetoista. Yleensä vain kalliista perheistä tulevat lapset pääsevät kristalli kaivajaksi, se on sen takia monet tuijottavat minua kun kävelen kylässä, yksi harvoista kaivajista joka tulee halvasta kylästä.

En edes huomannut kun maa kallistui alaspäin ja alan jo nähdä valoa kun metsä avautuu ja seison aukiolla. Aukio on lempipaikkani hengailta, täällä ei ole koskaan ketään muita kun joskus joku toinen kaivaja joka kävelee ohi matkalla toiselle puolelle kallioita. Kaikista kauniista luonto paikoista jossa olen käynyt tämä on kaikista hienoin. Laaksoa ympäröivä kruunu tuo turvallisen tunteen ja ilma tuntuu maagiselta. Pari puuta seisoo ja kuiskailee tuulessa laakson reunassa. Laakson jakaa puro jossa on kirkasta vettä joka kiiltelee auringonvalossa. Istun kiven päällä siihen asti että kylmyys voittaa ja tiedän että minun silti olisi jo pitänyt lähteä tunneleihin etsimään kauan sitten joten lähden hiljakseen kävelemään. Minulla ei ole kiire koska vaikka en sano sitä muiden kuullen tiedän että olen kaikista kaivajista paras. Löydän aina eniten kristalleja ilman että edes yritän. Vaikka yritän myös olla miettimättä sitä mitä tapahtuu kun täytän kolmetoista en ihan voi pitää ajatuksia kurissa. Nimittäin jos on kristalli kaivaja ja täyttää kolmetoista, saa tulla kuninkaan linnaan pariks viikoks tekemään testejä. Sitten *jos* onnistuu kaikissa testeissä saa mennä lohikäärmeiden munien saliin. Siellä katsotaan jos joku muna kuoriutuu kun sitä kosketaan, jos ei niin saa palata takaisin kotiin pettymyksen valassa. Mutta, jos on yksi todella harvoista joka voi saada lohikäärmeen munan kuoriutumaan, on lohikäärmeen ratsastaja.

Kun alkaa tulla pimeää tunnelissa jossa olen tehnyt koko päivän töitä tiedän että aurinko on laskemassa. Säkki minne aina laitan kristallit on melkein täynnä, on käynyt tänään tuuri. Alan kävellä aukiota päin tunnelin sisällä. Kuulen miten vesipisarat tippuu kallion kiveä vasten ja tuulen joka pomppailee seinästä seinään. On jo niin pimeä että otan pienen lyhdyn esille ja pistän sen palaamaan. Liekit luovat tanssivan valon kallion seinämään ja heijastaa sitten valon takaisin minuun. Tunnelista tulee pienempi ja pienempi ja tiedän että pariin sekunnin päästä olen taas ulkona. Kun viileä ulkoilmaa pääsee suuhuni ja keuhkoihin tiedän että kohta on talvi. Otan ensimmäisen askeleen tunnelin reunalta, ja tunne on poissa. Tuntuu ihan niin kuin joku juuri on vetänyt minut vedestä ylös, magia on millisekunnissa poissa.

Vaikka olen jo ollut kristalli kaivaja yli neljä vuotta en ole vieläkään tottunut siihen tunteeseen. En varmaan koskaan totu kaan. Luulen että tunne johtuu siitä että kun etsin kristalleja minä olen niin keskittynyt etten huomaisi jos karhu juoksisi ohi. Sitä paitsi tunneleissa ilma on latautunut ja minä aina jännitän itteni niin että voisi ampua nuolen jos jännitys olisi jousessa. Ihan niin kuin aina ajatukseni liukuu koko ajan lohikäärmeitä kohti.

Lohikäärmeen ratsastajan isoin velvollisuus on suojella maata kaikilta vaaroilta. He saavat asua linnassa oman perheen kanssa ja sitä paitsi kuningas on järjestänyt että he saavat ison summan palkkaa vaan siksi että niillä on lohikäärmeet. Yksi tunnettu ratsastaja on Chazelle Smith, hänen lohikäärme Ukkonen, on kaikkien aikojen isoin lohikäärme. Se sai sen nimen siitä, että sinä iltana kun Chazelle sai munan kuoriutumaan ukkonen jyrisi ulkopuolella.

Villit lohikäärmeet hautovat omia munia sillä aikaa kun niitten kumppanit saalistaa ihmisten eläimiä. Lohikäärmeet on todella kuumia koska muuten ne ei saisi tehtyä tulta omien hiehojen sisällä. Kuumuus saa munat voimaan hyvin ja se saa myös ne pysymään elossa. Ne jotka on keksinyt satuloita lohikäärmeille ja muuta tarvittavaa on siksi keksinyt tavan pitää munat elossa ilman että niiden emot tarvii olla samassa pesässä. Jotenkin he keksivät pesien alle tulen joka ei polta pesiä mutta silti lämmittää munia.

Linnassa asuu vaan kaikista rikkaimmat ihmiset koko maassa joten heillä on rahaa niin kuin roskaa. Tietysti heillä on satoja palvelijoita jotka keksii uusia laitteita joista on apua. Olin jo melkein kotona ja aloin miettiä taas sitä mitä tapahtuu parin *päivän* päästä. Viiden päivän päästä olen kolmetoista. Silloin joko olen lohikäärmeen ratsastaja tai sitten ihan tavallinen kyläasukas. Olen yrittänyt niin paljon olla ajattelematta sitä että olin unohtanut miten kohta se oli. Samana päivänä kun minusta tuli kolmetoista tulisi oikea ratsastaja hakemaan minua linnaan lohikäärmeen kanssa. Sitten me *lennetään kaikkien* muurien sisäpuolelle linnan isoon saliin. Sen jälkeen minä menen treenisalille jossa pidän ensimmäisen kokeen. Toivon että ei ole muita joilla on 13 syyskuuta syntymäpäivä, koska silloin olen ainoa uusi "oppilas". Usein on yhdestä kolmeen jotka tulee sinne joka päivä joten on aika iso mahdollisuus että en ole siellä yksin.

Kolme päivää oli jo lentänyt ohi ja huomenna täytin kolmetoista. Kello 13.00 lohikäärmeen ratsastaja tuli hakemaan minut, ne ei ollut koskaan minuuttiakaan myöhässä. Jännitti niin kovasti etten melkein pystynyt meneen töihin. Oli silti juuri tänään pakko mennä, koska oli viimeinen päivä minulle näyttää kuninkaalle mitä osaan. Otin varmuuden vuoksi mukaan kaksi säkkiä minne pystyin laittaa kristalleja ja laitoin kengät jalkaan. "Heippa, nähdään joskus kahdeksalta illalla!" painoin oven kahvan alas ja odotin vastausta.

"Heippa kultaseni, yritä tulla vähän aikasemmin kotiin, meillä on sinulle yllätys odottamassa. Isäsi on jo töissä mutta hän tulee sitten yllätykselle",

äiti vastasi innoissaan. Koko elämäni äiti oli ollut niin ylpeä minusta että oikein hehkui hänen ympärillä. Säälin vähän pikkuveljeäni Karlosia ja isoveljeäni Harrya, he ei saanut juuri yhtään huomiota.

“Heippa Onni!” pikku veljeni huusi iloisesti ja loikkeli antamaan minulle halin.

“Heippa”, Harry sanoi keittiöstä. Hän oli aina niin huoleton, vähän ärsyttävää. En ollut odottanut saavan niin monta vastausta mutta olihan tämä viimen työpäiväni kristalli kaivajana. Jos en jotenkin pääsisi lohikäärmeen ratsastajaksi, minusta tulisi kaivostyöläinen. Ihan niin kuin Harrysta tulee vuoden päästä, kun hän täyttää kuusitoista. En haluaisi että veljistäni tulisi kaivostyöläinen, mutta muuten hän ei selviä hengissä. Onneksi oli vielä seitsemän vuotta siihen että Karlos alkaa tehdä töitä. Hänellä on vielä paljon opittavaa. avasin oven ja kävelin ulos jääkylmään ilmaan. Ilmasta tuli koko ajan kylmempi ja kylmempi, oli aika ruveta tekeen paksumpia vilttejä.

Molemmat säkit oli melkein täynnä ja ajattelin että voisin jo mennä kotiin. Kotona hän odotti jokin yllätys. Toivottavasti se ei ollut mitään noloa. Ei mulla varsinaisesti ollut mitään kavereita mutta voi se silti minua nolottaa. Aloin raahaamaan painavia säkkejä tunnelin aukkoa kohti. Ne oli ihan riittävän painavia kun minulla oli vain yksi säkki, mutta nyt minulla oli kaksi. *Kai mun pitää vaan kestää*, ajattelin väsyneesti. Olin tehnyt tuplasti niin ahkerasti töitä kun yleensä, vain se otti voimia. Keskityin jalkoihin, jalka toisen eteen. Aloin ajattelemaan että en koskaan tule kotiin ja alkoi tuntua siltä että minusta oli tullut jokin zombie. Otin repun pois selästä ja vesipullon esiin. Kun olin juonut pari kulausta tuntui jo vähän paremmalta ja aloin taas kävelemää.

Kymmenen minuutin jälkeen näin että olin tullut niitylle, se oli metsän ja kylän välillä, vähän niinkuin jakaja. Niitty oli aika ruma ja se ei kuulunut kenellekään. Tämä ehkä oli viimeinen kerta kun näin kaikki nämä paikat alhaalta päin. Ehkä lennän seuraavan kerran lohikäärmeellä tästä yli? Toivon että saan lohikäärmeen mutta tulee tuleen kova ikävä. En uskaltanut vielä toivoa lohikäärmettä mutta oli minulla pieni, pieni mahdollisuus. Käännyin ympäri katsomaan metsää, silitin karheaa puunrunkoa ja kuiskasin niin hiljaa että vaikka joku olisi lähistöllä kukaan muu kuin minä ei kuulisi sitä.

“Heippa, musta metsä, tulee kova ikävä vaikka minä varmaan tulenkin takas”. Se kuulosti niin tyhmältä että käännyin ympäri ja aloin taas raahaamaan säkkejä. Me asuttiin ihan kylän reunalla joten ei kestänyt kauan

kun seisoin ruman oven ulkopuolella. Ovi oli ruma mutta kotoisa ja se muistutti paksua puuta. Epäröiin ennenkun avasin oven, mitäköhän “yllätys” mahtoi olla. Ehkä minun pitäisi odottaa hetki, että he ehtivät varmasti valmiiksi. Odotin siihen asti että sormien tunne hukkuu, silloin avasin oven ja sanoin:

“Kotona ollaan”

Istuin itse tehdyn puu-ruokapöydän ääressä. “Yllätys” oli itse asiassa ollut tosi kiva. Äiti, Harry ja Karlos oli koko päivän leiponut leipää, tehnyt keittoa ja poiminut kasveja illalliselle. Isi oli tehnyt tulen jonka ääressä keitto oltiin tehty. Keitossa oli paljon perunaa ja eri kasviksia mutta myös luksus aineksia niin kuin sipuli ja suola. En ollut koskaan maistanut ruokaa jossa oli suolaa, se maistui niin hyvältä että söin vähintään neljä kulhollista. Se oli tosi hyvää mutta samalla tiesin että he eivät olisi tehneet tätä kaikkea jos he eivät luottaisi siihen että minusta tulisi lohikäärmeen ratsastaja. Tuntui siltä että isi luki minun ajatukseni koska hän sanoi minulle:

“Älä ole turhaan hermostunut. Jos tulet takaisin tyhjin käsin niin kyllä me silti pärjätään”. Se ei kuulostanut kovin vakuuttavalta, isän ääni oli ollut liian toiveikas. *Älä ajattele niin*, komensin itteäni. *Nauti ruuasta kun vielä pystyt*. Tein niinkuin minun oma ääni sanoi ja nautin illallisesta kotona. Äiti oli jopa leiponut kaurakeksejä jälkiruuaksi jotka maistui taivaalliselle.

Onnellinen tunne lähti vasta kun makasin omassa sängyssä ja olin yksin. Jännitys piti minut hereillä puoliyöhön asti ennenkuin sain nukahdettua. Koko yön näin painajaisia jotka kaikki liittyi isoihin punasilmäisiin lohikäärmeisiin. Ne lentelivät ympäriinsä joka puolelle ihan niin kuin mustia varjoja. Niitten valtavat siivet sai aikaan tuulenpuuskia jotka hiljalleen muuttui myrskyksi. Isoja tummia pilviä leijui taivaalla ja ukkonen jyrisi vähän väliä. Ensimmäinen salama iski pari metriä minusta isoon puuhun joka muuttui hetkessä mustaksi tuhka pilveksi. Jähmetyin pelosta ja tuijotin taivaaseen. Salama toisensa jälkeen iskeytyi lähistölle ja tiesin että kohta oli minun vuoro. En pystynyt liikkumaan ja yhtäkkiä jokin lähestyi niin nopeasti etten ehtinyt edes huutaa. Tunsin vain kipua ja tuskaa kun heräsin sängyssä huutaen.

Söin aamupalaksi vain yhden leivän, vaikka oli taas kova nälkä illallisen jälkeen. Pelotti ihan liikaa että ruoka tulisi takaisin ylös ennenkuin se edes oli päässyt kurkkua alas. Leipä ei maistunut miltään mutta pakotin itseni pureskelemaan, nielemään ja jatkaan niin siihen asti että olin syönyt sen kokonaan. Kun olin syönyt valmiiksi menin ulos kaivolle juomaan

kulauksen vettä. Kaikki muut nukkuivat vielä, kello oli vasta viisi. En pystynyt seisomaan paikoilla ilman että alkoi jännittää niin paljon että olin tullut hulluksi, joten käväisin vaihtamaan nopeasti vaatteet ja menin sitten lyhyelle juoksulenkillä. En huomannut minne olin menossa ennen kuin näin Hannan perheen talon. Hanna oli ainoa oikea ”ystävä” joka minulla oli. Me tavattiin torilla kun olin kuusi vuotta, molempien perheet oli nälissään joten meidän oli pakko varastaan myyjiltä. Me huomattiin että molemmat oli siellä samasta syystä niin me alettiin tehdä yhteistyötä. Sillä lailla me saatiin enemmän lyhyemmällä ajalla. Sen päivän jälkeen me ollaan aina joskus menty yhdessä torille tekemään jotain tai varastamaan ruokaa. Me ollaan viime aikoina nähty niin harvoin että en melkein edes muista miltä Hanna näyttää. Aika ei ole riittänyt, minulla on työ ja Hanna myy eri asioita torilla jota hän on itse tehnyt. Tänäpäivä tuntui silti tärkeältä mennä hänen luokse, eihän sitä tiedä jos tämä onkin viimeinen kerta. Oikeastaan me ei olla enää oikein ystäviä, kun ei ehditä enää hengaila. Tiedän että Hanna on jo hereillä, hän herää joka päivä puoli viideltä, kello on jo varmaan kohta kuusi. Tiedän sen koska alan näkemään valoa joka ei voi tulla muualta kuin auringosta. Hannan perheellä on samanlainen talo kun meillä, vähän eri muotoinen. Talo näyttää siltä että se voisi milloin tahansa romahtamaan ja jos se ei olisi pysynyt yli viiden suvun ajan en olisi uskaltanut sinne sisälle. Se oli isoin ero meidän taloilla. Koputan varovasti vanhalle ovelle, en halua herättää ketään muuta. Ei kestä kauaa kun ovi aukeaa, Hanna hymyilee minulle ja sanoo:

“Onni, onpa kiva nähdä sinut pitkästä aikaa!”. Hymyilen takaisin, hän näyttää ihan niin kuin ennen.

“Niin, ajattelin että oli jo aika tulla käymään.”

Lähdin Hannalta pari tuntia myöhemmin, me oltiin muisteltu vanhoja muistoja siihen asti että Hanna näki miten hermostunut olin. Kerroin siitä mitä tänään tapahtui, tiesin että hän oli unohtanut että tänään oli syntymäpäiväni. Hanna reagoi tietysti vielä isommalla hymyllä samalla kuin hän sanoi asioita niin kuin:

“Miltäköhän lohikäärmeesi tulee näyttämään” ja “Minulle tulee ikävä sinua”. Hän puhui sillä tavalla että hän jo tiesi että saisin munan kuoriutumaan. Se sai minut vain vielä hermostuneemmaksi, kun tulin kotiin kävin kylmässä suihkussa ja vaihdoin vaatteisiin jotka pitäisin kun lähtisin. Oli vielä kaksi tuntia aikaa tehdä jotain ennen kuin lohikäärmeen ratsastaja tulisi hakemaan minut. En saanut yhtään lisää ruokaa alas joten päätin mennä minun, Harryn ja Karlosin huoneeseen piirtämään. Piirustusvihko oli täynnä yksityiskohtia lohikäärmeisiin liittyviä asioita ja

tietysti monia erilaisia lohikäärmeitä. Kerran kun olin pieni olin myynyt piirustuksia mutta kukaan ei ollut ostanut. Sen jälkeen olen vain piirtänyt niitä vihkoon ja pitänyt kotona. Alan piirtämään hopean sinistä lohikäärmettä jolla on isot siivet ja punaiset silmät. Lisään siihen munan joka sopii lohikärmeeseen, kiiltävä hopean sininen kuori. Olen tyytyväinen piirustukseen ja repäisen sivun pois ja taitan sen ennen kuin laitan sen taskuun. Nyt minulla on ainakin joku muisto kotoa kun olen siellä. Olen piirtänyt aika kauan, arvaan että on enää kaksikymmentä minuuttia siihen että kello on tasan 13.00. Menen olohuoneeseen missä loput minu perheestä on. Kaikki tekee eri asioita, mutta kun tulen sisälle kaikki katsovat ylös ja sanovat yhteen ääneen:

“Hyvää syntymäpäivää!”. Hymyilen hermostuneesti ja sanon melkein kuiskaten:

“Kiitos”.

Seison pienellä nurmikolla ja tuijotan taivaaseen. Lohikäärme ja sen ratsastaja pitäisi olla täällä millä hetkenä hyvänsä. Kurtistan silmiä ja yritän nähdä jos jotain on liikkeellä taivaalla. Juuri kun alkaa pelottaa että kuninkaan neuvosto on missannut syntymäpäiväni näen mustan pilkun joka tulee koko ajan lähemmäs. Se lentää sellaisella vauhdilla että se näyttää siltä että se syttyisi tuleen. Lohikäärme on tuhkan musta, se on tyylikäs uros joka näyttää olevan yli 50 vuotta vanha. Lohikäärmeet elää luonossa siihen asti että toinen lohikäärme tappa ne mutta jos lohikäärme on luonut siteen ihmisen kanssa, se kuolee kun sen ratsastaja kuolee. Kun mustan uroksen takajalat osuvat maahan tunnen miten maa tärisee hieman. Lohikäärme laskeutuu paljon varovaisemmin kun luulin että on mahdollista eläimellä joka on kaksikymmentä metriä pitkä ja painaa noi yhtä paljon kuin 50 puuta. Kun etujalat osuu maahan en tunne juuri mitään, tuijotan lohikäärmettä suu auki.

Lohikäärmeen ratsastaja hyppää satulasta pois ja huutaa:

“Hoi sinä siinä, oletko Onni Valkojärvi?”, ratsastaja on nainen joka on yli kuusikymmentä ja hänen ääni kuulostaa niin tyneltä että tunnen oloni hiukan turvemmaksi.

“Joo”, ääneeni kuulostaa viisivuotiaan äneltä verrattuna naisen äneltä ja minua alkaa vähän nolottaa.

“Minä olen Isabella Swan ja lohikäärmeeni nimi on Tulen Kipinä. Tule tänne niin voin auttaa sinut hänen selkään.”

“Okej”, kävelen varovasti Isabellaa päin samalla kun tuijotan Kipinää. Olen

perillä Isabellan luona nopeammin kuin odotin ja kävelen niin lähelle että me melkein osumme toisiin. Lähempänä katsottuna Isabella näyttää kauhistuttavalta. Kauan sitten hän oli varmaan kaunis mutta ajan myötä arpia ja ryppyjä on ilmestynyt. Isabellalla on kallis titaanista tehty haarniska. Kypärä on muotoutunut hänen pään ympärille niin kui sulanut lasi ja keskellä rintaa on linnan merkki, lohikäärme josta tulee tulta suusta. "Laita käsi Kipinän kuonon alle, Kipinän pitää saada haistaa sinua ennen kun kiipeät hänen selkään." Juuri kun Isabella sanoo lohikäärmeen nimen Kipinä kääntää isoa päätään minua kohti. Kun kullanväriset silmät kääntyvät minua kohti jalkani alkavat täriseen. Yritän olla näyttämättä sitä joten otan pari suora jalkalista astetta päätä kohti. Tunnen katseet jotka seuraa minua perheestänä ja Isabellasta. Ojennan käteni ja annan Kipinän haistella minua rauhassa. Kipinä puhalttaa kuumaa ilmaa päälleni ja hymyilen, ei tämä niin vaikeaa ollut. Kävelen takas Isabellan luo joka tuijottaa minua katseella joka ei suo hyvää.

"Yleensä lapset sinun iässä alkaa huutaa ennen kun ne edes on ehtinyt metrin päästä Kipinästä mutta sinä vain jatkoit matkaa. Miten?"

"En tiedä" en tiedä jos pitäisi hymyillä tai olla huolissaan mutta olen vähän järkyttynyt. Yritän parantaa tunnelmaa koska en oikein tiedä mitä sanoa. En kai minä ole mikään erityinen tyttö, ei se ollut niin iso juttu.

"Eli... mitä nyt", yritän auttaa Isabellaa jatkamaan ensimmäistä koettelua.

"Eh, ota tosta kiinni ja yritä vetää itsesi ylös. Minä autan jos et pääse", hän oli saanut takas puhekykynsä ja kuulosti siltä että mitään ei olisi tapahtunut. Otin kahvasta kiinni, se oli satulan oikealla puolella ja vedin itseni ylös. Satulassa oli kaksi istumapaikkaa, menin taaemmalle paikalle ja katsoin alas. Jos Kipinä ei olisi maannut niin että pääsee satulaan olisin ollut kahden kiranosun korkeudessa. Isabella kiipesi tottunein liikkein satulan etuosaan ja sanoi:

"Onni, kohta me nousta ilmaan joten jos haluat sanoa heippa perheellesi niin nyt on se hetki". Olin melkein unohtanut perheeni joka nyt seisoi ja tuijotti minua suut auki ja silmät suurina tee lautasen kokoisina paloina. Vilkutin heille ja hymyilin.

"Heippa!", huusin sen niin kovaa kun pystyin ja he säpsähtivät hereille samaan aikaan.

"Nähdään pian!" äiti huusi takaisin ja muut vilkutti myös.

"Oletko valmis?" Isabellan ääni kuului kuiskauksena edessäni.

"Olen", yritin kuulostaa varmalta mutta sisälläni tunsin vaan jännitystä ja kaipuuta jota tiesin tuntevani jo parin tunnin päästä. Kipinä räpytti pari kertaa siipiä niin että oranssit, ruskeat, keltaiset ja punaiset lehdet lensivät

meidän ympärille. Kun hän viimein teki viimeisen siiven lyönnin se oli niin voimakas että olin tippua satulasta. Me noustiin ilmaan. Se oli mahtava tunne, mahassa kihelmöi ja silmät vetistyi koska en halunnut räpytää niitä kertaakaan, silloin jäisi väliin näköalasta. Näin koko kylän täältä ja me lennettiin niin kuin nuoli ensimmäistä muuria kohti. Yhtäkkiä kaikesta tuli valkoista ja en ymmärtänyt mitään.

“Mitä tapahtui?” en pelännyt yhtään, otin vain kiinni Isabellan vyötäröstä. Tunsin että hän säpsähti, en tiedä jos se oli sen takia että hän oli unohtanut että olin siellä vai sen takia että hän ei ollut kuullut ketään joka oli niin riemuissaan eikä pelästynyt ensimmäisenä lennolla kuin minä.

“Me ollaan pilvien sisällä”, Isabellan vastaus leijui ilmassa pari sekuntia ennen kuin vastasin.

“Niinpä tietysti”, normaalit ihmiset olisi kuulostanut pelästyneiltä korkeudesta mutta minä tiesin että mitään ei tapahtuisi. Näin valoa parin metrin päässä ja sitten me lennettiin pilvien läpi. Pilvien yläpuolella oli kuuma, mikään ei estänyt auringon säteitä enää. Aurinko oli kaukainen valo kuula joka leijui ilmassa tähtien keskellä. Mietin hetken jos auringossa on sama magia kun lohikäärmeessä, se palaa ihan niin kuin lohikäärmeet voi puhaltaa tulta, ja se lentää ihan niin kuin lohikäärmeet. Tiedän silti että se on vetovoima joka saa auringon lentämään ja magian lohikäärmeet.

Me laskeuduttiin pehmeästi, tunsin vain pienen tärähdyksen kun takajalat osui maahan. Kipinän pitkät kynnet porautui maahan antamaan tukea ja Isabella hyppäsi alas. Hyppäsin perässä ja osuin maahan aika kovalla tömähdyksellä. Me oltiin *kaikkien* muurien sisällä joten Isabella sai ottaa kypäränsä pois. Katsoin ympärilleni ja ymmärsin että me oltiin laskeutumisen alueella. Se oli nurmikenttä jossa oli eri kokoisia koloja joka puolella. Oletin että kaikki lohikäärmeet käyttää kynsiään kun ne laskeutuvat. Isabella otti Kipinän talutus köyden ja veti pehmeästi etelään. Kävelin heidän vieressä valtavaan valkoiseen taloon eteen jossa oli kultainen lohikäärmeen kuva katon reunustan alla. Arvasin että tämä oli lohikäärmeiden talli. Oven sijaan siinä oli aukko mistä isoin kin lohikäärme mahtuisi sisään. Isabella käveli aukon läpi ja seurasin häntä. Tallin sisällä oli niin monta lohikäärmettä että alkoi huimata. Tunnistin vain yhden sadasta, Hopea Pisaran. Se oli loukkaantunut viime vuonna ja siitä oli monia huhuja. Pisara oli pari lohikäärmeen päässä, pieni harmaa lohikäärme jolla on keltaiset silmät. Talissa oli isoja, pieniä, harmaita, punaisia ja kaikenlaisia lohikäärmeitä. Lähin lohikäärmeellä oli puna hopea vartalo ja tummat jalat. Isabella tarkkaili minua ja kun aloin kävellä taas hekin tulivat perässä. Katsoin nimi lappuja kun kävelin ohi. Jotkut nimet oli minun mielestä sopivia, Lehti,

lehden syksynruskea lohikäärme, Rubiini, punainen lohikäärme. Näin myös nimiä jotka ei sopinut lohikäärmeelle joka seisoin kyltin takana, Myrkkyy iso oranssi lohikäärme, Hiili, sini kultainen lohikäärme. Pysähdyin vasta kun näin tyhjän paikan jossa luki Kipinä. Käännyin ympäri ja huomasin että Isabella ja Kipinä seisoin minun vieressä.

“Tämä on siis Kipinän paikka”, Isabella kuulosti aika tyytyväiseltä. Hän avasi portin ja käveli sisään. Kipinä seurasi Isabellaa sisälle ja minä katsoin sisään. Siellä oli ammeen kokonainen vesi allas ja itse paikka oli kolme kertaa niin iso kun koko perheeni koti. Olin huomannut että kaikilla lohikäärmeillä oli sopivan kokoisia laatikoita ja että talon perällä oli vielä tuplasti niin paljon tilaa lohikäärmeiden laatikoille kun nyt oli. Linnana rakentajat siis varmaan rakensi uusia laatikoita lohikäärmeille kun heillä on uusi lohikäärme joka tarvii talissa paikan. Sävähdin hereille ajatuksistani kun joku lohikäärmeistä karjahti niin että tuntui siltä että oli maanjäristys. Toinen lohikäärme liittyi karjaisuun ja sitten toinen toisensa jälkeen. En pystynyt enää kuulemaan miten monta lohikäärmettä nyt karjui. Minun oli pakko laittaa kädet korvien suojaksi kun Kipinä päästi karjaisun ulos.

Heräsin seuraavana aamuna herätyskeltoon. Painoin nappia ja kello hiljentyi. Yksi vartijoista oli tarvinnut auttaa minua eilen iltana näyttämään miten se toimi. Tällaisia esineitä oli vain lainassa, mietin samalla kun laitoin tumman vihreän puvun päälle. Joku oli yön aikana laittanut sen pienelle pöydälle sängyn viereen, se tuntui silkin pehmeältä. Kangas olisi kylässä ollut yhtä arvokasta kun kulta. Päivän valossa huone jossa asuin ne kaksi viikkoa jotka olen täällä oli pieni ja kodikas. Olin tullut tänne vasta kymmeneltä eilen illalla, Isabella oli selittänyt kaikki asiat huolellisesti ja näyttänyt ruokasalin, vessat ja hänen huoneen paikan. Seinät oli sileitä ja vaalean sinisiä, ihan niin kuin taivas. Kaikki tuntui olevan jokin satu joka voisi milloin tahansa loppua. Minun huoneessa oli aika vähän huonekaluja, sänky, yöpöytä, pieni kirjahylly ja työpöytä.

Minulla oli kanssa ensimmäistä kertaa koko elämässäni oma vessa jossa kukaan muu ei kävisi. Olin kerran ennen *käynyt* vessassa, niitä ei kylässä paljoa ole. Kävin *lämpimässä* suihkussa ja harjasin tukkani. Kun olin valmis menin katsomaan kelloa, 8.02. Kello 8.15 vartia tulisi saattamaan minut ruokasaliin syömään, sen jälkeen minulla oli neljäkymmentä minuuttia aikaa tehdä jotain ennen kuin ensimmäinen koe alkaisi. Ensimmäinen koe on aina vain jotain kysymyksiä johon pitäisi vastata niin hyvin ja rehellisesti kuin vain voi. Testit kestää yleensä koko päivän ja “oppilailla” on kymmenen testiä. Ensimmäinen viikko niintä on kuusi, kaikki päivät paitsi

sunnuntai, ja toisena viikkona neljä. Perjantaina minä ja ne muut joilla on ensimmäinen testi tänään saa käydä muna salissa.

Herätyskello alkoi soimaan ja nykahdin sängyltä seisaalle. Kello oli tarkalleen 8.15 ja juoksin ovelle avaamaan. Hopea haarniskaan pukuinen pies odotti ulkopuolella ilmeetön ilme naamalla.

“Tännepäin”, hän lähti kävelemään pitkää käytävää oikealla puolella, tiesin että se johti ruokasaliin. Kävelin reilu metrin päästä miehestä mutta aina kun käännettiin jäin jälkeä koska en ollut koskaan valmis käännöksiin. Seitsemän pitkän samanlaisen käytävän jälkeen ja tuhansien samanlaisien ovien (varmaan muiden oppilaiden) me tultiin ovelle joka oli auki ja josta kuului puheen sorinaa. Kurkkasin sisälle ja näin kaksitoista pöytää vierekkäin täynnä kolmetoista vuotiaita. Jokaisessa pöydässä mahtui seitsemänkymmentä lasta, laskin hiljaa itsekseen. Yhdessä 840 istumapaikkaa. Seinät oli valkoisia ja kattoon oli maalattu lohikäärmeen kuvioita.

“Öhöm, Onni, sinulla alkaa tulla kiire syödä aamupalaa”, käännyin ympäri ja näin ilmeettömänä vartian puhuvan.

“Okej, mutta miten tiedät nimeni?” kurtistin kysyvästi kulmiani.

“Nimilappu”, hän nyökkäsi pientä lappua kohti joka oli ommeltu kiinni vihreeseen pukuun. Siinä luki selkeällä käsialalla “Onni”.

“Aan, en nähnyt sitä”, kuulostaa niin tyhmältä että aloin hymyilemään.

Vartia ei hymyillyt. *Eikö hänellä ole yhtään tunteita?* Olin melkein kysymässä kun muistin mitä hän oli ensimmäiseksi sanonut. En jaksanut sanoa tunteet omalle vartijalle heippa koska hän oli liian tunteeton minulle. Lähdin vain kävelemään huoneen poikki ruoka vaunuja kohti. Huomasin vasta nyt miten paljon ruokaa siellä oli. *En tiedä edes puolia näitä ruokia. Miten tiedän mistä tykkää?* Otin tarjottimen ja aloin kävellä ympäriinsä katsomassa mitä täällä oikein oli. Kun viimein olin valmis minulla oli jotain kasvis muusia, makkaroita, ruisleipä ja voita. Yleensä en edes syönyt leipää aamupalaksi, joten olin päättänyt aloittaa vähällä ja syödä joka päivä enemmän mahani vuoksi.

Nyt tuli vaikein osuus:

löytää paikka missä olin tervetullut. Katselin hetken ympärilleni siihen asti että näin vilkuttavan käden. Tuli heti parempi mieli ja kävelin nopein askelin sinne. Tummatukkainen tyttö jolla oli iso hymy huulilla istui tyhjän paikan edessä.

“Moi, olen Zoe, voi istua minun kanssa jos haluat”, hänellä oli kirkas ääni joka melkein soi.

“Kiitos, istun mielelläni. Olen Onni”, yritin kuulostaa niin kiltiltä kun mahdollista. Zoe oli silti antanut minun istua tässä, muuten olisin tarvinnut kävellä ympäriinsä etsimässä paikkaa missä istua.

“Oletko ihan uusi täällä?” kysymys kuulosti melkein vähän syytävältä.

“Joo, entä sinä?”

“Olen ollut täällä jo kaksi päivää, olen oppinut miten asiat täällä hoidetaan”, vastaus oli yllättävä, näytti siltä että hän oli ollut täällä koko elämän.

“Etkö sinä ole saanut muita ystäviä täältä?” kysymys kuulosti ilkeältä ja kaduin sen heti.

“En, kaikilla on vanhoja kavereita niiden kotien lähistöltä...” hän ei ollut huomaavinaan sitä. Olin hiljaa ja ootin jatkoa. “...en saa kotona mennä talosta ulos”.

“Mitä tarkoitat?” kuulostan kauhistuneelta.

“Äiti pelkää että joku ilkeä ihminen ottaisi minut”, hän pyöräyttää silmiään mutta näen että Zoea itkettää. Tuijotan pöytään ja muistan ruuan, en ole edes maistanut sitä. Otan makkaranpalan haarukalle ja pistän sen suuhun. Se maistuu maukkaalta niin hyvältä että heti otan toisen palan. En halua näyttää huono tapaisesta tai tunteettomalta niin kuin se vartia joten vaihdan puheen aihetta.

“Missä sä asut, ite asun metsäkylässä.”

“Asun ensimmäisen muurin sisäpuolella, isäni suku on aina ollut viljelijöitä”, Zoe kuulostaa helpottuneelta aiheen vaihtumisesta. Hän on ottanut ruuaksi samaa muusia kun minä ja lisäksi paljon kasviksia. Viljelijät syö eniten kasviksia mitä he itse on viljellyt joten hän on varmaan tottunut niihin.

“Niin”, kuulostaa siltä että tiesin sen jo mutta Zoe vain jatkaa syömistä, hän ei taida enää jaksaa vastaamaan minun kysymyksiin. Se sopii minulle ihan hyvin, ruoka maistuu paremmalta kuin koskaan ennen ensimmäistä koetta.

Ruokasali on jo melkein tyhjä kun minun ilmeetön vartia tulee hakemaan minut.

“Minne me mennään nyt?”

“Vien sinut huoneellesi” hän käveli niin nopeasti että minun oli pakko juosta pysyäkseen mukana. Olin ottanut kirjan mukaan ja luin sitä sillä aikaa kun odotin kellon tulevan kaksikymmentä yli. Kirja oli aika tylsä, se ei saanut minua ajattelemaan muuta. Oli tarkoitus että kirja tekisi oloni rauhalliseksi, se ei toiminut.

Neljänkymmenen hitaan minuutin päästä joku koputti ovelle, ilmeetön vartia taas.

“Tuletko sinä aina viemään minut paikasta toiseen?” oli pakko kysyä, ei kai ne luullut että minä tekisin mitään tyhmää?

“Jo”, hän ärsytti minua, hän vastasi aina vain niin paljo kun oli pakko sanoa. *Ei normaalia*, ajattelin ärsyyntyneeksi. Vartia käveli tällä kertaa vasempaan, varmaan koe saleja kohti. Kävelin jälleen valkoisia käytäviä poikki niin nopeasti kuin pystyin. Tällä kertaa me käveltiin yli kymmenen minuuttia ennen kuin me oltiin perillä. Talo jossa “koulu” on on todella iso. Oikeastaan se on ihan hyvä että minulla on saattaja, muuten eksyisin koko ajan. Sitä paitsi kaikilla on varmaan saattaja. Huone johon tultiin oli yllättävän pieni, vain kaksi kertaa niin iso kun omani. Kolme pöytää seisoivat parin sentin välein huoneen takaosassa, niiden välissä oli lasiseinät. Huoneen edessä oli kolme lisää pöytää, opettajille jotka haki meidät lohikäärmeillä. Kahdessa muussa pöydässä istui jo kaksi poikaa (yksi vaaleatukkainen ja yksi hopeatukkainen) ja puhui. Lasin yläosassa oli pieni ikkuna josta ääni pääsi toiselle puolelle. Kun tulin sisälle molemmat käänsivät katseensa minuun ja jatkos sitten puhumista toisilleen. Lähimmäs pöytä oli tyhjä joten menin siihen istumaan. Tuoli oli jotain pehmeää materiaalia ja se muotoutui sen mukaisesti miten istuin. Pojat tunsivat varmaan toisensa jo ennen ja en halunnut nolata itseäni joten en sanonut mitään heille. Isabella ja kaksi muuta ratsastajaa tuli ovesta sisään ja pojat hiljentyivät heti. Näytti siltä että joku oli painanut hiljennys nappia. Hymyilin vähän ja käänsin pään takas ratsastajiin.

“Ensimmäinen koe on helppo, ainoa juttu jonka teidän on tehtävä on vastata kysymyksiin rehellisesti. Meillä on kone joka tunnistaa valheet, ei kannata valehdella”, Isabella puhui äänellä joka näytti että hän oli sanonut samat sanat monta kertaa. Hän oli vanhin kaikista kolmesta, se oli varmaan sen takia just Isabella puhui. He menivät istumaan yksi jokaisella tuolilla, Isabella meni minun eteen. Katsoin ylös kun hassu ääni tuli ylhäältä päin. Ikkunat meni kiinni, *ILMAN* että kukaan edes koski niitä!

“Ensimmäinen kysymys:” näin miten muiden ratsastajien huulet liikkui kun he sanoivat saman asian. Isabellalla ei ollut haarniskaa enää päällä, hänellä oli musta huppari ja harmaat pöksyt. “Miksi sinä haluaisit olla lohikäärmeen ratsastaja?” ensimmäinen oli helppo, huh.

“Koska haluan auttaa ja olla linalle uskollinen, sitä paitsi lohikäärmeet on maagisia ja himoitsen magiaa niin kuin kaikki muukin.” kaikki oli totta ja

kone ei piipannu tai äänähtänyt yhtään. Isabella nyökkäsi, hänen vakava naama näytti tyytyväiseltä vastauksesta.

“Onko sinulla jotain taitoja mistä meidän pitäisi tietää? Esimerkiksi, hyvä itsehillintä tai rohkeus?” huomasin että kysymyksistä tuli vaikeampia ja vaikeampia mutta vastasin niin rehellisesti ja hyvin kun pystyin.

“Tiedän melkein kaiken luonnosta” juuri kun vastasin viereisestä kopista kuului luja piipaus. Vaaleatukkainen poika rypisti otsaansa ja mutisi jotain. Isabella ei ollut huomaamaan sitä vaan jatkoi vain kysymään kysymyksiä. Poika sai vastata uudestaan kysymykseen ja ratsastaja näytti hyvin tyytyväiseltä (onneksi minulla ei ollut häntä). Juuri kun olin vastannut viimeiseen kysymykseen kello alkoi soimaan ja ikkunat aukesi taas. Hengitin syvään ja nousin seisaalleen.

“Hyvin vastattu Onni, seuraavana kokeena me kokeillaan miten liikkuvia te olette. Nähdään huomenna”, Isabella *melkein* hymyilee minulle kun hän sanoo sen.

“Okei, nähdään”, menin huoneesta ulos ja näin heti vartian odottavan minua ulkopuolella. Toivottavasti hän ei ollut seissyt siinä koko aikaa, koe oli ollut yli kolme tuntia! Mahani kurni ja me lähdettiin ruokasaliin päin. “Tänään saatte vain yhden ruuan, huomenna saatte lounaan ja illallisen”, vartia puhui hiljaa karhealla äänellä. En vastannut mitään aloin miettiä huomista, toivoin että kokeista ei tulisi liian vaikeita.

Seuraavana aamuna tapasin taas Zoen aamupalassa samassa pöydässä kun eilen. Hän hymyilee minulle kun tulen istumaan hänen eteen.

“Miten ensimmäinen koe meni?” Zoe oli ottanut ruuaksi tänään voileivän, maissia ja paljon hedelmiä mistä en tiennyt nimiä. Hän otti ison haukun leivästä ja odotti minun vastausta.

“No joo, ei se ainakaan vaikea ollut”, kuulostan varmemmalta kun oikeastaan oon. Syön omaa leipää samalla kun puhun Zoen kanssa. Ihan niin kuin eilen melkein koko sali on tyhjä kun ilmeetön vartia tulee. Joskus haluaisin melkein kysyä hänen nimeä mutta tiedän että vartian ei saa kertoa nimiään.

Tänään on siis joku liikkuvuustesti, toivon että hän tarkoitti miten nopea on ja silleen eikä miten taipuva on. Pienestä asti olen ollut jäykkä kun puunrunko, en varmaan saisi hyviä pisteitä siitä. Koe ei ollut tänään samassa huoneessa kun eilen, se oli enemmänkin sali. Sali oli täynnä eri liikkuvuus asemia, nyrkkeilysäkki, nuolen heittoa, juoksurata, tankoja missä pystyi roikkumaan, ratoja ja kaikkea muuta mitä pystyi keksimään. Monia muitakin ryhmiä oli täällä kanssa, sali oli riittävän iso viidelle

lohikäärmeelle. Katsoin nuolen heitto rataan ja näin Zoen heittävän siellä samalla kun mies seiso i hänen vieressä, varmaan hänen ratsastaja. Juuri silloin hän katsoi taaksepäin ja meidän katseet kohtasi. Hän hymyili ja vilkutti, vilkutin takaisin.

Katsoin taas salia, kesti hetken ymmärtää sen koko. Keskellä salia oli tyhjä pyöreä aukko, arvasin että se oli kerääntymis paikka. Isabella ja ne kaksi muuta nais ratsastajaa seiso i siinä ja odotti meitä “oppilaita”. Kävelin sinne pienillä askeleilla, jännitti vähän joten ei ollut kiire. Hopeatukkainen ja vaaleatukkainen poika tulivat saliin juuri kun pääsin aukeamaan. En eilen ajatellut kauheesti miltä he näytti, mutta tänään laitoin merkillle että he molemmat taisi tulla toisen muuren sisäpuolelta. Vaaleatukkaisella pojalla oli jääsilmit ja naama täynnä pisamia. Hänen hunajan värinen tukka kiilteli lamppujen valossa, melkein niin kuin leijonan harja. Harmaatukkaisen pojan iho oli pari astetta tummempaa ja hänen epätavallinen tukka roikkui aalloissa hänen otsassa. Molemmat oli hoikkia kuin luurankoja mutta he liikkuiivat kömpelösti salin poikki. En halunnut tuijottaa liikaa joten katsoin taas Isabellan päin.

Kolme päivää sen jälkeen oli mennyt nopeasti, koko ajan oli jotain tekemistä. Toisena päivänä kun koe oli salissa me oltiin eniten katsottu mitä eri asemia siellä oli. Me saatiin tietää toisten vahvuuksia ja heikkouksia, ite huomasi olevani hyvä nuolen amunnassa, jälkien etsimisessä ja miekan käytössä. Kaikki sai treenata oman ratsastajan kanssa, voitiin melkein Isabellan miekka taistelussa. Sain myös tietää kahden toisen pojan nimet kun he tulivat puhumaan minun kanssa toisen päivän kokeen jälkeen. Harmaatukkainen poika oli Oliver ja vaaleatukkainen pojan nimi oli Charlie. Oliver oli kauhistuttavan hyvä lähitaistelussa ja nyrkkeilysäkin lyömisessä, se ei ollut odotettavissa minulta. Charlie taas pystyi kiipeämään kattoon asti köysiä pitkin ja hän oli muutenkin vahva kuin härkä. Heidän perheissä aloitetaan trenamaan näihin kokeihin jo kolmevuotiaina, se ei ollut niin vaikeaa ymmärtää että he olivat jossain asioissa tosi hyviä.

Aina joskus tarkkailin ratsastajia, kaikki kolme näytti aika tyytyväisiltä kokeiden lopussa. Isabella auttoi minua hiomaan taitojani parhaimileen, pystyin toisen päivän lopussa ampumaan joka ikisen jousipyssy nuolen keskipisteeseen. Kolmantena päivänä koe oli aivotesti. Me laskettiin matikkaa, tehtiin älykkyys pelejä ja mietetiin vaikeita kysyksiä. Olin hyvä matikassa mutta en peleissä. Oliverilla oli taas toisin päin, huono matikassa

mutta hyvä peleissä. Charlie ei ollut kovin hyvä missään mutta ei huonokaan, hän voitti minua vastaan peleissä mutta hävisi Oliverille.

Kolmantena päivänä me oltiin taas salissa tällä kertaa me saatiin ihan kunnolla yrittää että Isabella ja ne kaksi toista ratsastajaa tyytyisi. Minun piti kokeilla kaikkia asemia, jopa niitä jossa en ollut hyvä. Kokeen jälkeen minä, Charlie ja Oliver keskusteltiin kokeista ja vahvuuksistaan. Vitsailin miten huono olin kiipeilyssä mutta Charlie sanoi että jos vain puristi jaloilla kunnolla se oli helppoa. Aioin sanoa jotain punaisista käsistä kun Isabella oli tullut sanomaan meille että me siitä päivästä lähtien vasta aloitettiin kunnan treenin. Hän sanoi myös että me joka toinen päivä aina mentiin saliin treenille ja joka toinen koe olisi psyykkistä.

Heräsin seuraavana aamuna puoli kuudelta, kaksi tuntia ennen herätyskellon herätys soittoon. Jos huoneessa olisi ollut ikkuna olisin varmaan katsonut siitä ulos 8.15 asti. Otin sen sijaan kirjan esille ja luin tunnin ennen kuin menin aamupesulle. Tänään koe oli psyykinen, toivottavasti ei mitään liian kamalaa. Neljä ensimmäistä kokeista oli sujunut itseni mielestä ihan hyvin, jos lasketaan köyden kiipeily pois. Kun minulla oli aikaa miettiä asioita tuli koti-ikävä. Toivoin että perheeni olisi voinut tulla tänne mukaan, Karlos olisi hyppinyt päivät pitkät linnassa ympäriinsä ratsastajia etsien. Hän ei olisi välittänyt yhtään jos ei saisi, siihen asti että hän kyllästyy siihen. Silloin hän olisi yrittänyt päästä lohikäärmeiden luokse.

Istuin tuolissa jalat ja kädet suorina, en pystynyt liikkumaan. Hiki valui otsassa, pelotti niin että jalat olisi tärissyt jos ne ei olisi ollut tuoliin sitoutuneita. Tämän päivän koe oli peli jonka näki omin silmin, väärennys maailmassa. Linnan keksijät olivat tehneet maailman joka oli väärennös oikeasta. Se näytti vain pahimpia painajaisia jotka itsellä oli, monella oli hämähäkkejä tai kuolleita ihmisiä. En tiennyt omiani kauheen hyvin, tiesin silti että niitä oli. Nainen jolla oli valkoinen puku käveli minua kohti kädet selän takana, hän yritti auttaa piilottamalla sen. Ihan *turhaan*, tiesin tarkalleen mitä hänen selän takana oli. Kun hän oli niin lähellä että pystyi koskemaan minuun hän otti ison ruiskun esille. Ruisku oli täynnä jotain läpinäkyvää nestettä, en halunnut tietää mitä se oli. Nainen laittoi kärjen leukani alle ja työnsi sen ihoni alle. Viiltävä kipu paheni kun neste ruiskutettiin sisälle ja tuhansia pistiviä neulia pisti ihoani. Ainoa syy siihen että en huutanut oli se että Oliver, Charlie ja Isabella katsoi kaikkea lasi

ruudun läpi. Purin poskeani niin kovaa että veren maku levisi suuhun. Ensin luulin että neste ei toiminutkaan mutta juuri silloin kaikki sumeni mustaksi.

Heräsin pimeyteen, haukoin henkeä ja odotin painajaisen alkua. Kun mitään ei tapahtunut nousin tuolista ylös ja ymmärsin olevani vapaa. Katsoin käsiäni päin mutta siellä oli vain pimeys. Kauhistuin hieman, painajainen oli vasta alkanut. Tökkäsin etusormella toiseen käteen mutta en tuntenut mitään. Oli niin kuin että olin jokin olento jolla oli tunteita mutta en pystynyt tuntemaan. Pimeys alkoi ärsyttämään minua, aivoni odotti valon paluuta.

“Apua” huutoni oli epätoivoinen kuiskaus joka hukkuu pimeyteen heti. Upposin alaspäin vaikka en nähnyt mitään, en tiennyt, ehkä ikuisuus oli lyhyt aika tähän verrattuna? En tiennyt mitä tehdä, upposin syvemmälle ja syvemmälle, johonkin jota ei ollut olemassa. Pahinta oli että en edes jaksanut yrittää päästä ylös, annoin kroppani uppoa syvemälle ja syvemälle. Mietin jos tässä maailmassa pystyi kuolla, ei se varmaan mahdotonta ollut. Suljin silmäni ja vain odotin, odotin sitä mitä ei tulisi. Jopa kuolema olisi helpotus pääsisin ehkä tästä maailmasta pois. Yhtäkkiä muistin jotain, minun piti ponnistella muistaakseni mitä se oli. Jokin tärkeä muisto pystyi saamaan minut täältä pois. *Yritä*, en saanut unohtaa tätä nyttien, olin niin lähellä muistoa. Yritin saada siitä kiinni, se tuntui olevan liukas ja se liukui koko ajan kauemmas. Minusta tuli yhtäkkiä vihainen, muisto tuli lähemmäs ja sain siitä viimeinkin otteen. Muistin kaikki, Karlosin kun hän oli pienenä saanut maistaa sokeria, miten hänen hymy oli ylittänyt silmiin saakka, Harryn kun hän oli opettanut minulle miten kalastaa, äidin ja isin, Hannan, Zoen, Isabellan, Kipinän, kaikki minulle tärkeät ihmiset ja olennot. Päätäni alkoi särkeä niin kovalla voimalla että minun oli pakko puristaa silmäni tiukasti kiinni. Viimeinen minkä muistan painajais maailmasta on miten istun taas tuolissa jalat ja kädet sidottuina.

Avasin varovasti silmät ja räpäytin silmiäni. Valo oli tuskallinen helpotus joka vain muistutti minua mustasta maailmasta. Isabella lensi luoksesi heti kun näki että silmäni oli auki. En oikein muistanut mistä pääsi ulos ja sisälle mutta en välittänyt siitä.

“Miten voit, onko päänsärky paha?” Isabella alkoi varovasti alueella solmuja nilkkojen ja käsivarteni vierellä. En ollut vielä valmis avaamaan suutani joten pysyin hiljaa. Tunsin että katseeni oli tuijottava kun Isabella auttoi minut tuolista ylös. Avasin suuni sanoakseni jotain mutta ei tullut ääntä.

“Ensimmäinen kerta on aina pahin”, otin askeleen eteenmäin kun Isabella oli auttanut minut ylös.

“Olit poissa vähän reilu tunnin, se on yksi parhaista ajoista pitkiin aikoihin!” hän yritti kuulostaa iloiselta mutta kuulin pelon hänen äänessä. Hymyilin vastauksesi ja hän näytti helpottuneelta, kuulo oli ainakin tallella.

Oli sunnuntai, vapaa päivä. Minä ja Zoe oltiin päätetty että me tehtäisiin tänään jotain. Aina kun mietin painajais maailmaa tuli heikko olo. Onneksi en ollut tarvinnut jäämään katsomaan kun Oliver ja Charlie oli tuolissa kiinni. Isabella sanoi että aikani oli suurenmoinen, olin sitä paitsi vain huutanut kerran. Oliverilla ja Charliella oli mennyt huonommin kun minulla heillä oli molemmilla kestänyt yli kolme tuntia. Olin vain kertonut painajaisesta Isabellalle, muut ei ollut edes kysynyt, se oli kuulemma salainen asia josta sai vain kertoa ratsastajille. Kuudennella päivänä me oltiin taas salissa treenaamassa, testasin silloin Charlien tekniikka, se oli toiminut aika hyvin.

Zoe ja minä oltiin kysytty vartijalta missä me voitaisiin viettää päivä, hän oli vastannut että puu aukio oli monien oppilaiden lempi sunnuntai paikka. Me mentiin katsomaan mikä se oli, se oli yhtä suosittu kun vartija oli sanonut. Puu aukio oli neliön muotoinen aukio jossa oli iso tammi keskellä. Koko paikka oli sisällä lasikaton alla. Aukion seinät oli peitetty kirjahyllyillä jotka oli täynnä kirjoja. Monet oppilaat istui sohvilla lukemassa kirjoja tai pelaamassa pelejä. Zoe ja minä oltiin molemmat löydetty mielenkiintoisia kirjoja jotka kertoi lohikäärmeiden historiasta.

Istuin taas tuolissa kädet ja jalat suorina. Jännitti hiukan vähemmän kuin viime kerralla kun nuolen kärki upposi ihoni alla. Odotin että painajainen alkaisi. Ehdin tuntea miten vaahtoa alkoi valua suupielestä ennen kuin en enää pystynyt kuulemaan tai näkemään mitään. Joku pyyhki vaahdon pois mutta olin jo niin lähellä pimeyttä että en laittanut siihen huomiota.

Heräsin hautausmaalla. Ilma tuntui kylmältä vaikka minulla oli paksu talvitakki. Kello oli varmaan yksi yöllä koska taivas oli tumman sininen. Tähdet tuikki taivaalla jaa täysikuu valaisi hautausmaan hopealla valolla. Kaikki oli täydellistä, liian täydellistä. Katsoin ympärilleni ja huomasin istuvani kolmen hautakiven edessä. Kahden pienen ja yhden ison, varmaan parin hautakivi. Niiden ympärillä oli mustia ruusuja ja kuolleita kasveja. Kumarsin lähemmäs lukemaan hautakiveen veistetyt kirjaimet. Kauhistuvin kun näin mitä niissä luki.

“Kristiina Valkojärvi ja Jari Valkojärvi” isoon hautakiveen oli kaiverrettu rumilla kirjaimilla äitini ja isäni nimet. “Kristiina: 709-742 Jari: 707-742”, yksinäinen kyynel vierähti poskeani alas. En tarvinnut edes lukea muista hautakivistä, tiesin jo mitä niissä luki. Yksinäisyys poltti rinnassa ja iso harmaa pallo oli juuttunut kurkuun. Nostin käteni välittääkseen hautakivi mutta se juuttui puolimatkaan. Katsoin hautakivien taakse ja näin hautakivi jotka oli isompia kuin koko vartaloni. Kaikkien isojen hautakivien vieressä oli pienempiä, lohikäärmeitä ja ratsastajia. “Punainen Ruusu ja Albin Jäkälä”, “Kiven Safiri ja Hemy Helmlehti”, “Tulen Kipinä ja Isabella Swan”. Jokin sai minut ymmärtämään että tämä ei ollut totta, he olivat vielä elossa. Tällä kertaa liukasta muistosta oli helpompaa saada otteen, ihan niin kuin käsissäni oli liimaa joka sai siitä helposti otteen.

Heräsin taas tuijottavalla katseella ja puhekyky vähissä. Isabella avasi solmut ja pääsin jaloilleni.

“Olit siellä vain neljäkymmentäkaksi minuuttia!” puhekykyni palasi nopeammin tällä kertaa ja pystyi vastaamaan melkein heti.

“Onko se hyvä aika?” ääneni tärisi hieman kun esitin kysymyksen.

“No joo, se on paras aika moneen vuoteen!” hän hymyili ensimmäistä kertaa niin että hampaat näkyi. Hymyilin takaisin ja me mentiin yhdessä huoneesta ulos.

Oli jo torstai, päivät oli lentänyt ohi ihan liian nopeasti. Huomenna saisin jo mennä muna saliin. Kahdeksantena kokeena me oltiin taas salilla treenaamassa tekniikoita ja taitoja. Olin oppinut ampumaan aseensa kanssa, se oli ollut vaikeampaa kuin luulin. Ensimmäisellä yrityksellä Isabella oli pitänyt käsistäni kiinni, kuula oli silti lentänyt metrin päästä maalitaulusta. Parin yrityksen jälkeen sain jo itse osuttua maalitauluun. Yhdeksäntenä päivänä täällä olin taas joutunut painajaismaaelmaan. Siellä minut oli pakotettu rikkomaan lohikäärmeen munan ainoalla mahdollisella tavalla. Voisi luulla että munat on tulen kestäviä mutta tuli vastaan tulta tappaa tulen. Munat ei mene mitenkään rikki jos ei sisällä oleva lohikäärme halua sitä. Ainoa tapa tappaa lohikäärme on kun toinen aikuinen lohikäärme polttaa muna. Minut oli siis pakotettu komentaa ja katsomaan kun lohikäärme tappoi munan. Tänään, viimeinen koepäivä me oltiin ensin oltu salilla viimeisen kerran. Olin viimein saanut kuulia keskipisteeseen ja osasin melkein täydellisesti kaikki asemat. Sen jälkeen me kaikki oltiin puhuttu yli tunti huomisesta, miten meidän pitäisi tehdä. Isabella oli sanonut minulle että tarvi vain koskea munaan niin sai tietää jos oli juuri sille lohikäärmeelle ratsastaja. Zoe oli eilen hyvin pettyneenä tullut takaisin tyhjin käsin katse

kaukana ajatuksissa. Olin yrittänyt lohduttaa häntä mutta mikään ei tepsinyt. Vasta silloin minä ymmärsin että olin koko ajan toivonut että me molemmat saataisi lohikäärmeet, vaikka kukaan meistä ei varmaan saanut sitä.

Heräsin seuraavana aamuna likomärkänä hiestä, painajaiset oli koko yön piinannut minua. Jännittynyt olo seurasi minua suihkuun ja se ei lähtenyt siellä pois. En pystynyt olematta tonavan että kaikki nämä vuodet oli johtanut minua oikeeseen suuntaan. En tiennyt mitä tekisin jos en saisi tänään lohikäärmettä, en ole koskaan miettinyt sitä sillä tavalla. Kai minä tekisin kaivutöitä kuolemaan saakka tai sitten ehkä pääsisin viljelijäksi ensimmäisen muurien sisäpuolelle.

Istuin ja söin aamupalaa itse kun Oliver ja Charlie istituti tyhjiin paikkoihin edessäni.

“Moi”, Charlie ja Oliver tervehti samaan aikaan ja he kääntyivät toisiinsa päin ja virnisti.

“Moi”, hymyilin hieman ja raavin paikkaan jossa oli tehnyt pienen kolon ihoon. Me syötiin hiljaisuudessa siihen asti että meidän vartija tuli hakemaan meidät. Tänään meillä ei ollut neljäkymmentä minuuttia aikaa valmistautua aamupalan jälkeen vaan me mentiin heti muna saliin. Se oli pari sataa metriä kävelymatkaa linnasta, teki hyvää liikkua ulkona. En ollut ehtinyt käydä kertaakaan ulkona viime kolmentoista päivän aikana. Olin vain saanut ulkoilmaa kun me oltiin salissa, siellä oli aina ikkunat auki. Ulkoilma oli viileä mutta ei liian kylmä, maata peitti ohut lumikerros joka kiilteli auringon valossa.

Seisoin Oskarin, Charlien ja ratsastajien kanssa ison talon edessä. Talon katosta nousi iso torni jonka katto oli tehty kiilävästä metallista. Me käveltiin sisäänkäyntiä päin polkua pitkin joka näytti olevan satoja vuosia vanha. Polun lopussa seisoj neljä vartijaa keihäät kädessä. Oskarin “opettaja” avasi valtavat ovet ja piti niitä auki että me muut päästiin sisälle. Talon katto oli korkea ja koristeltu maalauksilla ihan niin kuin sali linnassakin. Joka paikassa oli vartijoita jotka suojeli munia ja jossain paikoissa oli munien hoitajia. Pesiä oli satoja, tuhansia. Joka pesässä oli ainoastaan yksi muna, turvallisuus syyden takia. Niitä oli vuosien mittaan kertynyt enemmän ja enemmän. Munia oli sateenkaarenkaikissa väreissä, sinisiä, vihreitä, punaisia, keltaisia ja harvoja mustia. Jotkut oli jopa täplikkäitä, raidallisia tai pilkullisia. Niiden kalaa muistuttavat kuoret oli joko kiiltäviä tai matta.

“Te voitte aloittaa kun itse haluatte”, Oskarin “opettajan” ääni kuului jossain takanani. Muistin miten Isabella oli sanonut että tarvin vain koskettaa munaa jos se oli tarkoitettu minulle. Munia oli niin monta, kestäisi ikuisuus koskettaa kaikkia, paras aloittaa niin nopeasti kun mahdollista. Otin askeleen eteenpäin lähimpään munaan ja kumarruin koskettamaan sitä kolmella sormenpäällä. Munan kuori oli lämmin ja kova, ihan niin kuin aina olin arvannut. Kun mitään ei tapahtunut menin seuraavaan. Ei mitään. Seuraava, seuraava, seuraava. Yli viidenkymmenen munan jälkeen nostin katseeni ja katsoin kysyvästi Isabellaa. En tiennyt mitä odotin hänen sanovan mutta hän sanoi vain:

“Jatka”. Tein niin kuin hän käski ja jatkoin. Kohta olin parikymmentä metriä Isabellasta, en jaksanut enää. Menin lattialle istumaan hetkeksi, miten monta munaa olin jo ohittanut ilman mitään reaktiota. Isabella juoksi luokseni munien keskeltä.

“Sinun täytyy jatkaa, itse tiesin heti että Kipinän muna oli minulle. Katso ympärillesi, onko täällä yhtään munaa joka vetää sinua sinnepäin?” hänen vinkki antoi minulle uutta voimaa ja nousin ylös katsomaan munia. Tarkkailin joka ikistä siihen asti että katseeni osui lumen valkoiseen munaan. Sen kuori kimalteli timantin näköisesti vaikka talossa ei ollut kauhean valoisaa. Kävelin hitaasti sitä kohti, tarkkailin sitä tarkasti. Kun olin riittävän lähellä että pystyin koskettamaan sitä käteni nousi automaattisesti ylös. Kun sormeni osui kuoreen alkoi kihelmöidä ensin sormissa, ennen kuin se levisi joka puolella. Muna tärisi rajusti, näytti siltä että se tippuisi pesästä kohta pois. Se alkasi halkeilla, pieni pala irtosi ja näin vilauksen lumen valkoisesta vartalosta. Paloja tippui lattialle kolahtaen mutta en huomannut sitä. Lopulta näin lohikäärmeen kokonaan, säkenöivä valkoinen naaras jolla oli smaragdinvihreät silmät. Jossain sen kuonon ja silmien välissä piikkejä alkoi tulla. Näin miten ne kasvoi, isommaksi ja isommaksi. Lopulta ne lopetti kasvun ja lohikäärme avasi suunsa. Se oli täynnä teräviä valkoisia hampaita, samanvärisiä kun loput hänestä. Kohotin uudestaan kättäni ja kosketin varovasti olennon päätä, se oli lämmin kuin palava hiili. Se ei ollut hassuin juttu, pystyin näkemään ja kuulemaan lohikäärmeen aistien kautta. Valkoisen lohikäärmeen tunteet oli odottavia, hän oli silti ollut munassa aika kauan. En vetänyt kättä pois vain annoin siitä tulla hieman palanut ennenkun vedin sen hiljaa pois. Hymyilin niin leveästi että sattui mutta en välittänyt. Tiesin jo mikä hänen nimi oli, hän oli vähän niin kuin kertonut sen minulle ajatuksien kautta. Lumen Smaragdi. Se sopi niin hyvin että hymyilin vielä leveämmin. Smaragdi räpytti siipiä iloisesti ja päästi huudon ulos sellaisella voimalla että minä melkein pakettiin askeleen. Jos hän olisi ollut isompi kun linnassa olevia “koripalloja” olisin varmaan

pelästynyt. Nyttten pystyin vain nauramaan ja katsomaan kun Smaragdi leikki hännän-metsästystä. *Seikkailu jatkuu...*

Iris Lundberg:

Smaragdin vihreä taivas

Oli aurinkoinen ja pilvinen päivä. Matilda istui metsässä ja katsoi lintuja, niinkun tavallisesti. Hän oli 11 vuotta ja hänellä oli punertavat pitkät hiukset kahdella letillä. Matildalla oli vaaleanvihreä paita, missä oli sinisiä kuvioita ja raidalliset yöpaitahousut. Hän ei välittänyt mihin ne olisi pitänyt käyttää, vain käytti niitä joka tapauksesta. Hänellä oli naama täynnä pisamia ja smaragdin vihreät silmät. Hänen silmät oli vielä ihan smaragdin näköiset.

Linnut lensivät harmaiden pilvien alla puihin. Se oli merkki siitä että kohta alkaa satamaan. Matilda odotti kunnes sade tuli, ja sitten lähti kävelemään päin kaupunkia. Kun hän oli melkein puolivälissä, alkoi satamaan kunnolla. Mutta ei se haitannut mitään koska hän piti sateesta.

Hänen talo oli vanha. Se oli punainen ja sillä oli musta katto. Sillä oli kuusi kerrosta niin kolme perhettä asui siellä, koska kaikilla oli kaksi kerrosta. Matilda asui ylimmäisenä kerroksena hänen äitin kanssa, niin niillä oli isoin parveke. Matilda meni talon sisälle. Eteisessä oli iso hieno matto missä oli monta eri värejä. Siinä oli hieno lamppu missä oli monta kristalleja ja pari sohvaa. Siellä ei ollut hissiä, vain vanhat puiset rappuset. Matilda otti ensimmäisen askeleen. Ja sitten vielä toisen. Ja kolmannen. Neljäntenä kuului narinaa. Hän päätti juosta ylös rappusia. Kun hän oli toisessa kerroksessa niin hänen naapuri, Aada oli avaamassa oven sisältä päin. Hän juoksi ylös rappusia ennen kun Aada tuli ulos.

Matilda tuli kotiin litimärkänä. Äiti tuli eteiseen ja sanoi:

- Ruoka on jo valmis. Mene heti yläkertaan vaihtamaan vaatteita, ennen ruoka kylmenee.

Matilda vaihtoi hänen yöpaidaksi ja laittoi villasukat päälle. Hän laittoi nopeasti ne märät vaatteet kuivumaan ja juoksi alas rappusia. Äiti oli laittanut perunakeittoa ruoaksi ja vihanneksia. Matilda otti kukkakaalia ja porkkanaa keittoon ja kaatoi vettä lasiin.

- Oliko kiva päivä koulussa? kysyi äiti.
- Joo, Matilda vastasi. Niinkuin tavallisesti.

Hänellä oli aika jano. Hän oli juonut koko kannun ja vielä enemmän. Hän täytti kannun ja söi lautasen tyhjäksi. Sitten hän otti kookosleivoksia pöytään äidille, ja otti pari mukaan yläkertaan omaan huoneeseen ja aloitti kirjoittaa omaa päiväkirjaa. Se oli hieno kirja. Siinä oli joka toisessa aukeama tekstirivejä ja joka toisessa tekstirivejä missä oli tilaa kuvalle. Sen kansi oli vielä hienompi. Se oli punainen kansi missä oli kultaisia outoja kuvioita sen ympärillä. Matilda ei tiennyt miten aloittaisi, mutta päätti että ei siinä ollut niin väliä ja kirjoitti näin:

Hei, päiväkirja!

Kolme kivaa asiaa tänään:

- 1. Sain matematiikan tehtävät valmiiksi ensin, niin sain lukea.*
- 2. Menin metsään.*
- 3. Alkoi satamaan.*

Kolme tylsää asiaa tänään:

- 1. En ehtinyt mennä kirjastoon.*
- 2. Minä astuin vesilätäkköön ilman kumisaappaita.*
- 3. Meillä oli koe.*

Sitten Matilda ei jaksanut kirjoittaa enemmän ja meni sängylle pötköttämään ja lukemaan "KRISTALLISYDÄN". Se oli jännä kirja.

Matilda oli jo lukenut yhden tunnin. Hän oli niin keskittynyt lukemiseen että hän ei voinut edes ottaa silmät pois tekstistä. Sitten äiti huusi:

- Pese hampaat nytten!
- Okei, Matilda vastasi ja meni kylpyhuoneeseen.

Hän pesi hampaat, ja vaihtoi pyjamaksi. Se oli vihreä- ja valkoraidallinen. Hän meni sängylle ja yritti nukkua. Mutta ei hän voinut nukkua. Hän luki vielä vähän aikaa kirjaa mutta sitten hän laittoi sen pois ja yritti nukkua. Vihdoinkin hän nukahti tunnin jälkeen.

Yöllä hän heräsi. Hän oli tosi väsynyt. Hän avasi ikkunan ja katsoi ulos. Hän näki ne valoisat tähdet, ja pienen kaupungin. Sen ulkopuolella oli iso metsä. Matilda ei ollut edes käynyt puolet metsästä. Mutta sitten hän näki pienen valon kadulla. Hän ihmetteli mikä se oli. Hän ajatteli että menisi ulos ja kattois mikä se oli. Hän avasi vaatekaapin ja laittoi paksun villapaidan päälle. Hän laittoi villasukat myös, koska ne oli lähtenyt pois kun hän nukkui. Hän meni varovasti äidin huoneen ohi, ja niin varovasti rappuset alas. Hän otti keittiön kaapista ulos vesipullon ja täytti sen. Hän otti keksipaketin ja laittoi sen ja vesipullon laukkuun. Hän laittoi sinne myös äidin vanhan partio veitsen ja paksun köyden millä oli terävä koukku. Hän oli saanut sen hänen isoisältä, kun hän oli kiivennyt vuorella. Hän laittoi takin ja saappaat päälle. Sitten hän otti avaimet laukkuun ja pipon ja lapaset. Just kun hän oli avaamassa oven, niin hän muisti että hän oli unohtanut hänen piirustuskirja ja kynän. Mutta onneksi hänen ei tarvinnut juosta ylös, koska ne oli sohvan päällä. Hän hengitti ulos ja laittoi ne laukkuun ja juoksi ulos. Mutta kun hän oli ulkona niin hän ei nähnyt valoa missään. Hän kääntyi ympäri mutta sitten hän näki sen. Pieni valo rupesi lentämään päin metsää. Matilda juoksi perässä. Hän laittoi silmät kiinni ja tunsu miten tuuli koski hänen poskia. Hän oli vain kadun metsästä, kun vanha mies käveli Matildan ohi hänen koiran kanssa.

- Ja mihin nuori neiti on menossa tähän aikaan? vanha mies kysyi vanhalla äänellä. Hän avasi silmät katsoi miestä.

- Olen menossa metsään, luulisin! Matilda vastasi juoksuen.
- Ole varovainen! mies sanoi vakavalla äänellä.

Matildasta tuli vähän epävarma, mutta jatkoi matkaa.

Matilda oli metsässä, ja oli ollut siellä pitkään. Hän ei enään jaksanut juosta.

- Odota! Matilda huusi. Sitten hän näki että valo lensi puuhun. Se lensi pieneen koloon. Matilda juoksi puuhuun katsomaan. Kolossa ei ollut mitään. Matilda meni puuhun ja sitten hän näki jotain kummallista.

Matilda oli nähnyt toisen aukon ja hän oli sitten mennyt läpi. Toisella puolella oli ihan keltaista ja valoisaa. Siellä oli ihan kauheesti pieniä valoja ja keijuja.

- Moi! Minun nimeni on Rubiini, yksi keiju sanoi joka nyt oli Matildan edessä.
- Hei! Minä olen..., Matilda sanoi mutta Rubiini ehti keskeyttää hänet.
- Tiedän jo sinun nimi. Minun valo johti sinut tänne. Rubiini sanoi niin että hän olisi jo tiennyt kaiken Matildasta. Kaikilla on oma valo ja oma timantti-nimi, Rubiini jatkoi. Katso! Nyt hän tulee! Rubiini kuiskasi samalla kun kaikki muut hiljentyi.
- Kuka toi on? Matilda kuiskasi takaisin.
- Toi on Smaragdi! Hän on prinsessa! Rubiini sanoi innoissaan.

Smaragdi tuli alas yhtä mäkeä, ja vilkutti kaikille. Sitten hän pysähtyi ja katsoi Matiltaa silmiin. Hän alkoi kävelemään kohti Matiltaa. Kun hän tuli perille niin hän sanoi:

- Oletko sinä Matilda?

Matilda vaan nyökkäsi.

- Tule mukaan juhlimaan! Smaragdi sanoi.
- O..okei! Matilda vastasi yllättyneeltä.

Ne käveli päin toria. Matilda ei nähnyt sitä toria ennen, kun se oli toisella puolta mäkeä.

Torilla oli monta myyjää. Ne myivät paljon ruokia, vaatteita ja paljon muita asioita. Ne osti paljon juttuja ja söi paljon. Ne juoksi ympäri ja nauroi ja hyppi. Niillä oli tosi hauskaa kun Matilda alkoi tuntua itse väsyneeltä.

- Matilda? Rubiini sanoi. Mutta hän ei vastannut, vaan kaatui maahan.

Kun Matilda heräsi hän oli omassa sängyssä. Oli lauantai. Matilda meni alas rappusia ja meni keittiöön.

- Huomenta! äiti sanoi iloisesti samalla kun hän paistoi kananmunaa. Nukuitko hyvin?
- Joo, hän sanoi väsyneeltä ja haukotteli. Näin unta että olin keiju maailmassa, hän jatkoi. Sitten hän muisti puun. Hänelle tuli kiire syömään aamupalaa. Hän juoksi ulos metsään vain saapaat ja takki päällä. Hän juoksi päin metsää. Kun hän oli perillä niin hän etsi keijupuun.

Lopulta hän näki sen. Hän näki aukon ja meni sisälle. Hän katsoi ympärilleen mutta ei nähnyt toista aukkoa. Matilda oli ihan varma että se oli se puu, koska se näytti ihan samanlaiselta. Sitten hän ei enään jaksanut tehdä mitään ja käveli hitaasti kotia päin.

- Missä sinä olit oikein? äiti kysyi Matildalta kun hän tuli kotiin.
- Olin vain metsässä, hän vastasi pettyneeltä, ja meni huoneeseen.

Hän vaihtoi vaatteet ja meni katsomaan telkkaria.

Matilda oli katsonut ainakin kolme tuntia telkkaria nytten.

- Etkö keksi mitään muuta tekemistä? äiti kysyi.
- En, Matilda vastasi.
- Voisit vaikka olla kavereiden kanssa, äiti jatkoi.
- Ne on vaan toistensa luona, Matilda sanoi ärsyyntyneenä.
- Noh, ei sitten, äiti sanoi ja huokasi.

Illalla Matilda meni nukkumaan aikaisin. Hän laittoi kellon soittamaan tyynyn alle, että äiti ei heräisi.

Hän heräsi yöllä niin kun suunniteltu, ja juoksi metsään. Hän juoksi puuhun ja meni sisälle. Hän näki toisen aukon. Matildan mielestä se oli ollut isompi ennen, mutta hän varmaan vain kuvitteli.

Toisella puolella ei ollut niin kun tavallisesti. Oli ihan pimeetä ja ei ollut ketään siellä. Matilda alkoi kävellä päin mäkeä. Siellä kahden talon välissä istui pieni mies joka sanoi:

- Käänny heti! Älä mene sinne! Siellä on vaarallista!

Matilda meni sen ohi. Kuulosti kuitenkin että hän vain puhui unissaan. Mutta siellä oli monta. Ne sanoi:

- Hän tulee! Auta Smaragdia! Apua!

Matilda jatkoi matkaa nyt vähän peloissaan. Mitä ne oli sanonut Smaragdistä? Oliko jotain tapahtunut? Sitten hän kuuli että joku itki. Hän seurasi äänen, ja tuli yhdelle keijulle.

- Mikä on hätänä? Matilda kysyi huolestuneelta.
- Ne.. ne.. ne otti Smaragdin! hän sanoi kyöneleen.
- Mi.. missä Smaragdi on ja ketkä ne? Matilda ihmetteli tärisen.
- Pahat otti Smaragdin ja lukitsi hänet häkkiin! keiju sanoi melkein hengittämättä.
- Hengitä syvään, Matilda sanoi rauhoittavalta. Ensin minun pitää tietää ketkä ne pahat on ja mistä ne on tullut.

Matilda keräsi kaiken maailman juttuja. Hän meni kokoontumispaikkaan maan alle, missä kaikki keijut oli. Matildan mukana oli myös se keiju mikä oli kertonut kaikki hänelle.

- Rubiini? Matilda kysyi.
- Matilda? Rubiini vastasi.

Ne juoksi toisilleen.

- Mitä sinä teet täällä? Rubiini kysyi.
- Olen täällä auttamassa! Matilda vastasi varmasti.
- Mutta... Täällä on vaarallista, Rubiini sanoi tärisen.

Kuningatar Onyx ja hänen lohikäärme Musta Ruusu, otti Smaragdin häkkiin, ja ei kukaan voi avata sen. Vain Onyxella

on avain. Musta avain missä on iso vihreä smaragdi, hän jatkoi.

- Tiedän jo sen, Matilda sanoi rauhallisesti. Ja minulla on suunnitelma! hän sanoi varmasti.
- Häh? Rubiini kysyi ihmettellen.
- Ja minä tarviin vähän apua, hän sanoi ja hymyili.

Matilda ja Rubiini käveli keiju maailman läpi. Oli hiljaista paitsi että välillä oli pieniä keijuja jotka istui ja itki. Ne sanoi matkan kokoontumispaikkaan ja jatkoi matkaa. Sitten ei kuulunut yhtään itkua enään. Ne oli tullut lähemmäksi. Ne kiipeili ylös vuoria ja näki sitten Onyxin, Musta Ruusun ja Smaragdin. Häkin edessä, missä Smaragdi oli, oli myös kaksi vartijaa. Onyx vaan nauroi, ja silitti Mustaa Ruusua.

- Oletko valmis? Matilda kysyi kuiskaten.

Rubiini nyökkäsi, ja Matilda antoi köyden hänelle. Hän lensi toiselle puolelle, ja solmi tiukasti sen kiven ympärille. Matilda otti ison kiven käteen ja heitti sen maahan. Sitten kaikki alhaalla katsoi ylös, ja Matilda otti toisen pätkän köydestä ja lähti sillä toiselle puolelle. Onyx lensi ylös lohikäärmeen kanssa katsomaan, ja lensi Matildan luoksi. Samalla Rubiini oli lentänyt alas Smaragdin luokse. Vartijat oli mennyt katsomaan kiveä, niin Rubiinilla oli mahdollisuus mennä sinne. Matilda heitti kiven maasta taas toiselle puolelle ja molemmat katsoi sinne.

- Luuletko että toi auttaa? Onyx nauroi.
- Joo, sain ainakin tämän, Matilda sanoi ja näytti avaimen.
- EI! Onyx huusi.

Matilda heitti sen Rubiinille, ja hän avasi häkin. Ne juoksi pois ja Matilda, Onyx ja Musta Ruusu oli jäljellä.

- Onyx! Tämä kivi on oikeaa hiiliä! yksi vartijoista huusi iloisesti.
- En välitä! Menkää jo pois! Onyx huusi kiukkuisesti. Ja nyt on vaan sinä ja minä, hän jatkoi. Ja minun iso rakas Ruusu.

Onyx otti esille vihreän kaulakorun ja sanoi:

- Saat yhden miekan. Jos kuolet niin kuolet. Onyx nauroi ilkeästi, ja avasi korun Matiltaa vasten. Tuli kirkas valo ja ennen kun hän ehti tehdä mitään, hän oli siellä.

Matilda makasi kivilattialla kun hän avasi silmät taas. Hän oli vanhassa paikassa, missä seinät oli rikki, ja lattiassa oli halkeamia. Siellä ei ollut yhtään kattoa. Lattialla oli myös outo ympyrä missä oli erilaisia kuvioita. Ympyrän keskellä oli miekka. Matilda seisahti ylös ja alkoi kävellä päin miekkaa. Hän otti sen käteen. Se oli pitkä ja terävä.

Sitten hän kuuli lohikäärmen ääntä. Hän näki mustan ison lohikäärmen. Se oli Musta Ruusu. Hän lähestyi Matiltaa. Matilda oli valmis taisteluun. Hän piti miekkaa naaman edessä. Musta Ruusu huusi tosi kovaa. Mutta se ei estänyt häntä. Hän käveli lähemmäs. Niin lähelle että hän tunsu Ruusun lämpimät hengitykset. Matilda laittoi miekan olkapäälle ja piti just lyödä sillä, mutta Ruusu ehti ennen. Hän työnsi Matiltaa seinää vasten. Matilda seisahti ylös nopeasti, ja juoksi Ruusua vasten. Hän työnsi miekan Ruusun sydämeen. Ruusu huusi ja Matilda veti sen ulos. Miekka oli peitetty verellä. Lattialla oli verta ja joka puolella. Musta Ruusu rupesi hitaasti katoa. Nyt oli jäljellä vain vihreä sydän muotoinen kaulakoru. Hän otti sen käteen, ja katsoi ympärilleen. Hän oli nyt yksin. Hän näki että ympyrän keskellä oli myös sydän muotoinen kuvio, joka oli yhtä iso kun kaulakoru. Hän istahti alas ympyrän keskelle, ja laittoi kaulakorun maahan. Hän odotti hetken, mutta ei tapahtunut mitään. Hän katsoi ylös taivaaseen. Tähdet loisti. Mutta sitten hän näki jotain outoa. Taivaalla rupesi joku vihreä valo leviämään. Se tuli lähemmäs. Kohta koko huone oli vihreä, ja Matilda laittoi silmät kiinni. Hän tunsu kun valo juoksi hänen ympärillään. Se tuntui rauhoittavalta. Kuin hän avasi silmät taas, hän oli keiju maailmassa.

Rubiini, Smaragdi, ja kaikki muut keijut seisoi siellä. Matildan edessä.

- Sinä teit sen! Rubiini huusi ja juoksi halaamaan Matiltaa.

Matilda hymyili. Hän oli niin iloinen että hän ei edes voinut sanoa mitään.

- Ja palkinnoksi haluan antaa tämän, Smaragdi sanoi ja astui eteen. Kädessä hänellä oli vihreä kaulakoru mikä oli sydän muotoinen. Se oli se mikä Matildalla äsken oli. Hän katsoi omaan käteen, ja sitten Smaragdin käteen hämmentyneeltä.

Matilda otti sen käteen ja katsoi sitä pitkään. Hän laittoi sen kaulan ympäri. Kaikki katsoi häntä.

- Sun pitää nyt lähteä, Smaragdi sanoi. Kohta on aamu, hän jatkoi.
- Heippa! Matilda sanoi. Nähdään joku toinen kerta! Ja niin hän sitten lähti kotiin päin.

Kun Matilda tuli kotiin, äiti nukkui vielä. Hän meni sänkyyn pötköttämään. Hetken päästä äiti tuli huoneeseen.

- Huomenta, hän sanoi.

Matilda nousi ylös sängystä.

- Huomenta, hän vastasi ja haukotteli.

Ne meni alas keittiöön ja laittoi aamupalaa.

Nyt kaikki on niinkun tavallista. Matilda ei ikinä kertonut keiju maailmasta kenellekään. Ja Matilda kävi siellä välillä. Nyt hän istuu varmasti metsässä, ja lukee kirjaa. Mutta yöllä hän menee keiju maailmaan, ja nyt, nyt siellä on toinen paha keiju. Ja Matilda tietää just mitä pitää tehdä.

Elvira Hökfelt:

Talon poika

Minä vihaan junareissuja. Kyllä, myös tätä junareissua. Mitä kivaa tässä junareissussa on? Minä istun junassa missä minun ainoa kaveri on yksi nalle nimeltä -Sören“. Eikö ole hyvä nimi? Nimi on ruotsalainen koska minä sain sen Ruotsista. Sören on minun paras kaveri. Se aina tulee mukaan reissuun. Mieluiten se lähtee Ruotsiin. Minä olen ruotsinsuomalainen, niin me olemme aika paljon Ruotsissa. Joka kesä me tai yleensä minä lähdän -taaksoihin“. Elikkä ruotsiksi Dalarna. Siellä on tosi kivaa. Aika melkoinen paratiisi äidillä on, kun se asuu siellä. Minä en aina ole siellä koko kesän, vaan joka toinen kesä me ollaan siellä koko kesän. Tämä kesä on sellainen kesä. En malta odottaa. Ehkä Tiia on siellä! Tiia on minun paras kaveri. Me kävimme samaa päiväkotia, kun oltiin vähän nuorempia. Mutta sitten se muutti Jyväskylään. Se oli kamalaa. Mutta sekin tulee laaksoihin joka kesä! Meillä on aina yhtä kivaa! Mutta tämä kesä on toisenlainen. Se täyttää Ö vuotta. Siitä alkaa tulla vanha. Ei se varmaan enää halua olla pikkulasten kanssa, niin kuin minä. Totta, on vain vuosi meidän välissämme. Mutta kesän jälkeen se aloittaa kasin, se on varmaan sille isoa. Sen pitää varmaan tehdä paljon kesäläksyjä ja harjoitella pesäpalloa, sulkapalloa, jalkapalloa ja monta eri harrastuksia. No ei se käy kaikkia niitä harrastuksia, mutta on hyvä osata.

Alan pakata reppua mistä minä olen ottanut vähän pullaa ja mehua. Minä jään pois ihan kohta. Panen kengät jalkaani ja otan takin korkeasta naulakosta minun vieressäni. Unohdin! Minä olen Meri ja olen Ö vuotta. Minulla on ruskea mutta myös vaalea tukka ja siniset silmät.

Juna pysähtyy hiljaa. Otan laukut ja alan kävellä junan ovelle. Juna nytkähtää. Kävelen pieniä rappusia ulos junasta. Kun minä olen päässyt ulos, katson molempiin suuntiin. Ei näy ketään. Näytän olevani ainoa ihminen, joka jää tässä pois. Juuri kun junan ovet ovat menossa kiinni yksi poika ryntää ulos. Sillä on ruskea tukka ja vihreät silmät. Se katsoo toiseen suuntaan ja sitten tänne. Katse jumittuu, kun se näkee minut. Sitten se kävelee nopeasti pois asemalta ja istuutuu taksiin. Ihme poika, kun tuijotti noin. Päätän että en enää ajattele sitä.

Äidin piti hakea minut, mutta sillä on kuulemma liian paljon töitä. Sillä on kiire ehtiä saada kirja valmiiksi. Onkohan Tiia siellä jo? Näen taksin siellä lähellä. Viilkutan sille ja se ajaa minun eteeni.

Huomaan että me olemme kohta perillä. Siellä on yhtä hienoa kuin aina! Olisi kivaa olla täällä joka loma! Kun taksi ajaa ison talon eteen huomaan yhden jutun. Ei siellä ole ketään vastaanottamassa minua. Ei äiti eikä Tiia. Ihan tyhjää. Äiti oli unohtanut taas. Minä en kyllä ollut niin hämmästynyt. Miksi olisin. Ei ole ensimmäinen kerta, kun se unohtaa minut.

Nousen taksista ja kiitän kyydistä samalla kun annan kuskille kaksikymppisen. Se katsoo ihmeessä minua. Minä vain hymyilen ja sanon liikuttaessaan suuta -"ill dig". Enhän minä täällä voi puhua suomea kaikille. Otan laukkuni takakontista. Taksi ajaa pois. Kävelen vähän eteenpäin ja sitten minä vaan päästän laukun. Joku hyppää yhtäkkiä minun selkääni.

-Meri!

Minä käännyn ja näen Tiian. Se hymyilee tosi kirkkaasti.

Moi! Minä luulin, että te ette olleet tullut.

-Me tultiin eilen illalla. Anna minun auttaa sinua näitten kaa.

Tiia katsoo laukkuja. Me kävelemme sisälle. Näen että joku imuroi portaita. Varmaan talon siivoaja. Se kääntyy ja sammuttaa imurin. Se kävelee meitä vastaan, sen katse on vielä alhaalla. Se nostaa katseen. Se on se poika junasta! Mutta miten se ehti tänne ennen minua. Se ottaa meidän takkimme, hymyilee ja sitten se lähtee. Kuiskaen Tiialle.

-Minä näin, kun tuo poika tuli samasta junasta kuin minä tänään. Se tuijotti minua tosi oudosti.

-Ei se ole voinut olla se, koska se oli täällä koko aamupäivän siivoamassa ja lounaalla se kävi kaupassa. Sinä ehkä vain näit unta.

-Ehkä. Mutta miksi siivoaja käy kaupassa?

-Se ei ole siivoaja, se hoitaa taloa ja myös niitä, jotka asuu tässä talossa. Mutta tule, minä näytän sinun huoneesi.

Ihmettelen vielä vähän, mutta ehkä minä näin vain unta niin kuin Tiia sanoi. Kävelen sen perässä keskikerrokseen. Kävelemme hienoon, valkoiseen huoneeseen. Se on tosi iso ja siellä on ikkuna. Tiia kävelee toiselle ovelle ja avaa sen. Se on kylpyhuone, siellä on iso peili ja kylpyamme. Siellä on vielä toinen ovi. Avaan sen ja en voi uskoa mitä näen. Tiian huone! Se on Tiian huone! Me jaamme kylpyhuonetta ja meidän huoneemme ovat ihan vierekkäin, melkein! Tiian huone on iso. Tapetit ovat roosat ja siellä on iso sänky ja koristetyynyjä. Hihkun innosta ja juoksen halaamaan Tiiaa. Mutta en halua niin kauan, koska minulla on kiire purkaa kaikki tavarat. Kylpyhuone on niin iso ja siellä on kolme roosaa kynttilää.

Kun minä olen purkanut kaiken, heittäydyn sängyn päälle. Se on pehmoinen ja uppoudun siihen. Se on tosi ihana. Minua väsyttää vähän, mutta tiedän että en voi nukahtaa nyt. Yhtäkkiä kello soi ja minä pompahdan ylös sängystä.

-Mikä tuo on?

Huudan Tiialle, joka nopeasti tulee huoneeseeni.

-Sehän on ruokakello. Etkö sinä koskaan ole kuullut ruokakelloa?

-No en varmaan ole.

Me juoksemme nopeasti alas. Samalla kun otan ensimmäisen askeleen portaaseen, katson rappusia ylös. Mitä siellä voi olla. Rappuset näyttävät niin pölyisiltä. Näyttää melkein siltä, että kukaan ei ole käynyt siellä moneen vuoteen. Pitäisi ehkä kysyä äidiltä ruokapöydässä. Jos sillä edes on aikaa syödä samaan aikaan meidän kanssamme. Minä menen istumaan pöydän ääreen. Tiia istuu jo siellä. Poika melkein juoksee sinne meidän ruokamme kanssa. Se on vielä tosi lämmintä. Päätän kysyä siltä, jos äiti on tulossa syömään.

-Tuleeko äiti syömään meidän kanssamme?

-Essi on takapihalla. Se syö sen ruuan siellä.

-Okei. Kiitos.

Minua harmittaa. Miten äiti voi aina unohtaa sen tyttären? Sen ainoan tyttären. En ole yllättynyt, minua vain harmittaa. Syön vähän perunamuussia ja yritän että en ajattele sitä enää.

Ruuan jälkeen minä vien lautasen ja lasin tiskipöydälle. Poika tulee.

-Unohdin kysyä. Mikä sinun nimesi on?

-Minä olen Mikko.

-Okei. Minä olen Meri. Onko kivaa hoitaa tätä taloa tai olisiko ihanampaa, jos talo vaikka osaisi elää?

Minä sanoin viimeisen jutun vain vitsillä. Mutta Mikko ei naura. Se vain seisoo siinä ja tuijottaa minua vakavalla ilmeellä.

-Nii että sinun ei pitäisi tehdä töitä täällä. No miten vanha sinä olet?

-Minä olen 17 ja minä tykkään tehdä töitä täällä, niin anteeksi minun pitää jatkaa.

Mikko jättää minut seisomaan siihen suu auki. Miten ankara se on. Minä halusin vain olla kiltti sille. Päätän kokeilla hissiä, kun menen ylös huoneeseeni.

Hissi seisoo siellä ihan kuin odottamassa minua. Kävelen sen sisälle ja katson mitä nappia minä painan. Minun sormeni koskettaa vahingossa numero kolmosta ja yritän painaa kakkosta, mutta hissi on jo menossa ylös. Se tärisee koko matkan. Pelkään että se menee rikki. Kun hissi pysähtyy, minä huokaisen helpotuksesta. Se ei mennyt rikki. Jään pois hissistä, vaikka minun piti mennä huoneeseeni. Kävelen tyhjiin huoneeseen. Siellä ei ole yhtä pölyistä kuin ajattelin. Siellä on valkoiset tapetit ja isot ikkunat. Minä olin nähnyt nämä ikkunat ulkopuolelta, mutta silloin ei voinut nähdä sisälle. Täältä sisältä näkee paljon paremmin ulos! Katson seinälle. Joku on kirjoittanut sinne. Minä näen, että joku on yrittänyt ottaa pois sitä tekstiä. Siinä lukee "Mikko ja Olli". Minä tunnistan nimen Mikko mutta en muista mistä. Se on varmaan vain joku, joka on asunut täällä ennen. Huone on tosi iso. Minä tunnen savun hajun ja haisee vähän sipulille. Se haisee hassulle yhdessä, mutta päätän tykätä hajusta. Siellä on paljon pölyä huoneen reunoissa ja vähän lattialla. Kävelen ikkunalle. Ikkunan edessä on nojatuoli. Ei niin iso, mutta siinä voi istua. Katson jos siellä olisi jotain vanhaa ruokaa tai pölyä tuolin päällä ennen kuin istuudun. Ei ole mitään. Nojatuoli on syvä ja näyttää siltä, että joku on istunut siinä. Mutta eihän kukaan ole käynyt täällä moneen vuoteen. Tai? Kävelen ulos huoneesta ja pysähdyn käytävälle. Ei siellä ole mitään muuta huonetta. Vain yksi pieni parveke

minne on tippunut roskaa puista. Siellä on myös tuoli. Tuoli on syvin keskeltä ja ihmettelen, tuntuisiko hassulta, jos istuisin siihen. Pieneen syvään kohtaan on tippunut vettä. Ja kasvit ovat kuivuneet. Onpa siellä kylmää. Päätän mennä alas. En halua tulla kipeäksi.

Minä tapaan Mikon, kun olen tulossa ulos hissistä.

-Tuo-tuo hissi ei toimi tosi hyvin. Niin jos käyttäisit mielellään rappusia.

-Kyllä sekin sopii.

Minua hämmästyttää. Miten se aina kuulostaa niin vihaiselta. Ja minun mielestäni hissi toimi hyvin. Silloin keksin sen! Mikko! Sehän oli se nimi, joka luki seinällä. Mutta eihän se voi olla talonhoitaja Mikko? Ei varmaan. Päätän että en ajattele sitä enää.

Minä tapaan äitini takapihalla. Se istuu siellä ja kirjoittaa sen kirjaa. Kävelen hiljaa niin että se ei kuule, kun minä tulen. Minä yskähdän vähän niin että se kuulee.

-Moi! Minä en tiennyt, että sinä tulet tänään!

-Joo, vaikeaa tietää! Äiti, tänään on oæ. kesäkuuta.

-Häh?! Nämä päivät käyvät niin nopeasti.

Sitten äiti kääntää katseen tietokoneeseen ja jatkaa kirjoittamista. Näytti JA kuulosti siltä, että se ei välittänyt. Jos vain olisin kotona nyt.

Laitan hatun ja sandaalit. Minä olen avaamassa ovea mutta silloin Tiia tulee.

-Moi minne sinä olet menossa?

-Vain kauppaan.

-Tulen mukaan!

Tiia laittaa vain sandaalit ja tulee minun perässäni. Miksi se edes halusi tulla mukaan? Kaupassa on vain tylsää. Ehkä se vain halusi viettää aikaa minun kanssani. Kun me olemme kohta perillä, Tiia sanoo jotain yllättävää.

-Minä kuulin sinut ja sinun äitisi, kun te puhuitte...

-Niin, mitä?

-Olen pahoillani, jos sinusta tuntuu siltä, että se ei välitä.

En sano mitään. Ei se ole siksi että en halua kertoa sille. Minä en vaan jaksa ajatella tai puhua siitä. Me olemme hiljaa loput matkasta. Mitä me edes sanoisimme? Kun me olemme perillä me huomaamme, että kauppa sulkeutuu 5 minuutin päästä. Minä vilkaisen Tiiää ja me nyökkäämme. Me juoksemme niin nopeasti, kun me voimme. Ja niin kuin aina me menemme heti karkille.

Myöhemmin kun me olemme kotona taas, ovi on raollaan. Minä avaan sen ja se vinkuu vähän. Miksi ovi on auki? Minä kävelen sisälle. Ensin on hiljaista, sitten minä kuulen jotain hassua ääntä. Kuulostaa siltä, että joku on siellä ylhäällä. Se kuulostaa tummalta ääneltä. Kävelen hissiin ja Tiia tulee minun perässäni.

-Tää hissi on pelottava. Se tärisee, kun siinä menee ylös päin.

-Joo...

Miten Tiia tiesi? Oliko se käynyt yläkerrassa? Hissi tärisee taas koko matkan ylös. Se tuntuu hassulta. Kun hissini ovi avautuu, Tiia hämmästyttää koska emme ole toisessa kerroksessa vaan kolmannessa. Tiia on painamassa kakkosta taas, mutta minä pysäytän sen. Ääni tulee täältä. Minä otan Tiiää kädestä ja puristan kovaa. Me kävelemme hitaasti eteenpäin. Me menemme tyhjään huoneeseen. Siellä ei näytä samanlaiselta kuin silloin kun minä olin siellä. Siellä on nyt lattialla monta kynttilää, jotka palavat. Kaikki ovat eri värisiä. Lattialla on myös yksi piirustus. Siinä on joku isä ja poika. Ne ovat niityllä ja pitävät toisiaan kädestä. Minä näen, että piirustus on vanha. Siinä lukee Mikko ja Olli. Ihan kuin seinässä luki! Piirustuksen reunassa lukee vuosiluku. -1999-. Silloin minä olin kahdeksan. Joku, jonka nimi on Mikko... En ehdi ajatella valmiiksi. Koska silloin Mikko tulee!

-Mitä te teette täällä?

-Me vain katsottiin, mitä SINÄ teet täällä?

-Minun isäni.

Minä en tajua. Katson Mikkoa kauan. Odotan että se selittäisi. Mikko menee istumaan lattialle ja henkäisee. Nyt sen silmät näyttävät vähän

kiltimmiltä. Mikko avaa suun. Ensin sieltä ei tule mitään, mutta sitten se aloittaa kertomisen.

-Minun isäni kuoli, kun minä olin kymmenen. Meidän äitimme jätti meidät ja meidän enomme piti hoitaa meitä. Minä tiesin jo, että isä oli kipeä, kun olin yhdeksän mutta en koskaan tiennyt, että se kuolisi.

-Oliko sinulla veli tai sisko?

-Minun kaksoisveljeni Alfred. Alfred muutti Suomeen meidän serkuillemme. Mutta minä en voinut. Minulle olisi tullut niin ikävä isää. Ja minä ja Alfred oltiin aika eri mieltä kaikesta. Ei me olla puhuttu pitkään aikaan.

-Elikkä te asuitte tässä talossa? Mutta silloin minä en nähnyt sinut junan ulkopuolella, vaan se oli...

En ehdi sanoa lausetta valmiiksi koska silloin ovikello soi.

Kun me avaaamme, me näemme hänet.

-Alfred!

Nyt on jo kuukausi sen jälkeen, kun me saimme tietää Mikon salaisuuden. Alfred muutti takaisin tänne ja me olemme viettäneet melkein koko kesän Alfredin ja Mikon kanssa. Tänään meillä on juhlat, koska minä ja Tiia lähdemme huomenna. Täällä on ollut tosi kivaa ja minulle tulee ikävä uusia kavereitani ja tätä taloa. Mutta minä olen kumminkin iloinen. Minä ja äiti olemme viettäneet vähän aikaa yhdessä

ja se on ollut tosi kivaa. Ja minä tapasin Mikon ja Alfredin. Ne ovat tosi kilttejä. Kiitos tästä kesästä täällä. LOPPU!

Freja Korpi Flodmark:

Yllättävä matka

Istahdin sohvalle ja aloitin kirjoittaa Helena-äidille viestiä puhelimesta.

-Voinko nukkua Ellan luona lauantaina? kysyin. Minuutin kuluttua hän vastasi:

-Et voi, menemme Fredrikin luokse.

-Ok, vastasin, mutta en laittanut mitään hymynaamaa tai sydäntä koska Helena tietää kyllä hyvin että en tykkää Fredrikista. Helena on sijaisäitini ja Fredrik on hänen oikea lapsi. Minut adoptoitiin kuin olin pieni vauva ja en tiedä miksi. Mutta tiedän että en tykkää Frederikistä, hän on tylsä 30-vuotias joka vaan katsoo autoja ja tekee huonoa ruokaa. Olisi ollut tosi kivaa jos hän pelaisi jalkapalloa niin kuin minä, lakkaisi tekemästä ruokaa ja mieluummin ostaisi sushia, joka on lempiruokani. Katsoin Smillan söpöihin silmiin ja sanoin itsekseni:

-En halua mennä Fredrikin luokse, Smilla on minun rakas kissanpentu jonka sain Helenalta kuin täytin vuotta. Se oli paras syntymäpäivä koskaan.

Laitoin leivänpaahtimeen leivän ja vettä kiehumaan. Valitsin lempi tee-
maun; "Lakritsi ja vadelma" ja pistin sen lempimukiin, siinä jossa on teksti: *Be kind, it's your superpower*. Poltin sormeni kun otin leivänpaahtimesta lämpimän leivän ja laitoin voita ja juustoa. Yritän aina olla nopea ottaa leivänpaahtimesta leivän niin että juusto sulaa kuin laitan sen leivän päälle.

Helena on tosi kiltti 55-vuotias jolla on oranssi tukka, meren siniset silmät ja laittaa hyviä kanelipullia, Ellakin tykkää niistä. Ella asuu pari taloa meiltä ja hän on paras kaverini. Meillä on aina hauskaa yhdessä Ellan kanssa.

Otin hukan leivästä ja kirjoitin Ellalle viestin:

-En voi tulla lauantaina. Pitää mennä Fredrikin luokse.

Ja hän vastasi:

-Okei, voit nukkua minun luona toinen kerta.

Olin vähän surullinen koska minä ja Ella olemme suunnitellut tätä koko päivää. Ella tietää kuka Fredrik on koska olen kertonut hänestä. Sitten kirjoitin:

-Haluatko seuraa matkalla treeneihin.

Ja hän vastasi:

-Okei, tavataan puun luona.

Minä kysyin:

-17:30?

-Tottakai, hän vastasi. Söin leivän ja menin huoneeseeni pistämään jalkapallovaatteet päälle ja täytin vesipullon.

Seuraavana päivänä kun tulin kouluun en nähnyt Ellaa. Sain tietää vasta ensimmäisellä tunnilla että hän oli hammaslääkärissä kuin sain viestin puhelimeen ennen kuin olin laittanut sitä puhelinlaatikkoon. Ella tuli toisen tunnin alussa. Mulla oli hyvä idea miten pääsen hänen luokse lauantaina. Lounaalla sanoin hänelle:

-Jos olen ilkeä Frederikille ehkä Helena tulee vihaiseksi ja pyytää minut lähteä sinun luokse.

Ella vastasi mieteliäästi:

-Mutta se ehkä ei toimi, voi olla että hän tulee tosi vihaiseksi ja sanoo että et saa jatkaa jalkapalloa tai jotain pahempaa.

-Totta, sanoin.

Mitä jos pyydät niin kiltisti että hän sanoo lopulta joo, Sanoi Ella, ja muistin lempi muin: *“be kind, it’s your superpower”*.

-Joo, olet oikeassa, kiltteys voittaa aina, sanoin iloisena.

-Mulla on kaksi päivää saada Helenaa vaihtaa mieltä, jatkoin.

-Joo, sano että voit siivota koko talon, Ella sanoi.

-Hyvä idea, sanoin.

Illalla kun Helena tuli kotiin menin hänelle ja sanoin:

-Voinko kiltti kiltti kiltti nukkua Ellan luona, voin siivota koko talon

-Olemme puhuttu tästä jo, me mennään Frederikille, Helena sanoi.

-Tiedän mutta minä ja Ella olemme suunnitelleet tätä, me olemme päätetty mitkä sipsit ja kaikki, sanoin.

-On epäkunnioittavaa jos Fredrik huomaa että olisit mieluummin kaverin kanssa jonka tavat joka päivä, Helena sanoi hänen *“minä päätän äänellä”*.

-Voiko saada sinut vaihtaa mieltä? kysyin.

-Et voi, Helena sanoi ja otti pois märän sadetakin.

-Okei, sanoin ja huokaisin.

Seuraava päivä Smilla herätti minut hyppimällä jaloitten päällä. Kun tulin alas keittiöön Helena seisoj tekemässä lauantai lettuja, kuin joka lauantai.

-Huomenta, Helena huokaisi.

-Huomenta, sanoin.

-Oletko pakannut? hän kysyi.

-En ole, vastasin

-Okei, tarvitset pyaman, hammasharjan ja vaatteet huomiseksi, hän sanoi ja jatkoi paistaa lettuja. Juoksin takaisin huoneeseeni ja pakkasin kaikki jutut ja jalkapallon.

Ennen kuin lähdettiin laitettiin Smillalle ruokaa kahdeksi päiväksi. Lähdettiin Fredrikille iltapäivällä kun aurinko loisti viimeiset päivän valot ja lämmitti. Kun koputimme ovea ei kestänyt kauan aikaa kunnes iloinen mies halasi äitiään. Juoksin lähikentälle heti pelaamaan jalkapalloa. Pistin mustan tukkani tupsuun ja aloitin harjoitella ampumista. Palloni oli likainen, ja täynnä naarmuja. Oli monta ihmistä lenkillä tai polkupyörällä pyöräillen. Näin nuoren naisen kävelen kenttää ohi. Hän oli nätti ja tuntui kiltiltä. Nainen puhui iloisesti puhelimesta jotain muuta kieltä. Hänen tukka oli kuin minun musta ja kihara. Hänen silmät oli myös kuin minun, mutta vihreet (Minun on ruskeat). En tiedä miksi mutta juoksin heti Fredrikin luokse kysymään Helenalta miten hän oli adoptoinut minua. Juoksin tummatukkaisen naisen ohi ja talon kulman ympäri oven luo. Fredrik paistoi lihapulla keittiössä. Helena istui pöydän ääressä ja luki lehteä.

-Hei, sanoin ja otin pari hengitystä.

-Oletko jo takaisin? Helena kysyi.

-Joo, mutta haluan kysyä sinulta jutun, sanoin.

-Okei, Helena sanoi.

-Miten sait minut, kysyin.

-Oho, en ollut ajattelu kertoa sinulle ennen kun olet viisitoista, mutta kun nyt kysyt niin kiltisti, Helena sanoi. Nyökkäsin.

-Olin Italiassa kavereiden kanssa. Britta, Agneta ja minä, juhlittiin että olin täyttänyt neljäkymmentäviisi vuotta kesällä, Helena sanoi.

-Oli ihana reissu, mutta viimeisellä päivällä tapahtui jotain, hän jatkoi.

-Päätimme että menemme uimaan viimeisen kerran rannalla ennen kun oli aika lähteä kotiin. Kun olimme matkalla hotelliin rannalta tuli nuori nainen meitä vastaan vauva sylissä. Nainen oli ehkä 16 vuotta ja näytti köyhältä. Hän puhui meille italiaa niin me emme ymmärtäneet kaikkea mutta ymmärrettiin että hän pyysi meitä hoitaa sinua. Hän puhui jostain että hän oli niin nuori ja että hän ei voinut hoitaa pientä sinua ja me tunsimme että oli pakko ottaa mukaan sinut. Tyttöroukka hän oli vain lapsi, Helena sanoi. Katsoin häntä silmiin niin kuin en voinut ymmärtää mitä Helena juuri oli sanonut. Halusin kuulla lisää, minulla oli sata kysymystä mutta oli kaksi kysymystä jotka ei voinut olla ilman vastausta:

-Olenko minä Italiasta? Ja oliko nuori tyttö oikea äitini?

-Joo olet Roomasta ja luulen että nainen oli sinun äiti, Helena sanoi. Hän ei ehtinyt jatkaa kertoa tarinaa kun kuului: pling plong. Kävelin ovelle ja siellä seiso nainen kentältä!

-Hi, is Fredrik here? hän kysyi ja katsoi minua silmiin.

-Umm, yes, sanoin mutta minun englannin kieli ei ollut niin hyvä. Helena tuli huoneeseen.

-He stands in the kitch, Helena sanoi hämmästynyt kun hän näki tytön.

-Kitchen? nainen kysyi.

-Yes, but have we met each other before? Helena Kysyi.

-Maybe, hi Freddie, hän sanoi kun Fredrik tuli myös huoneeseen.

-Hello, this is Amelia from Italy, Fredrik sanoi. Amelia nyökkäsi.

-I forgot to say but I have a girlfriend, Fredrik sanoi.

-We met when I was in Rome this summer, Fredrik jatkoi.

-Who are you? Amelia kysyi ja katsoi minua ja Helenaa.

-I am Helena Fredrik's mum and this is Hilda my adopted kid, Helena sanoi.

-I am also from Italy, sanoin.

-We look very similar, Amelia sanoi ja katsoi minua. Hän näytti myös hämmästyneenä.

-I got something to tell you Fredrik, Amelia sanoi.

-Sure you can tell, Fredrik sanoi.

-When I was fifteen I was pregnant, my family was very poor and, Amelia sanoi mutta keskeytettiin Helenalta joka sanoi minulle:

-Voitko mennä pelaamaan jalkapalloa kun me puhumme.

-Okei, sanoin koska en silti ymmärtänyt kaikkea mitä he sanoivat.

Puolen tunnin kuluttua Helena tuli kentälle ja kertoi jotain joka muutti koko minun elämää:

-Amelia on sinun oikea äiti.

13–15 v.

Rebecka Louko:

Kuningattaren aamutohvelit

Makaamme sängyn alla odottamassa kuningattaren heräämistä. On vaikea olla hiljaa, sillä kuningatar nukkuu kymmeneen asti. Hyppään esiin kullaväriselle matolle ja katson ylös isoa kelloa. Enää kahdeksan minuuttia! Kohta hän herää! Hyppään takaisin kaksoseni Mikin luokse ja kerron uutiset. Kohta työpäivämme alkaa.

Odotamme innokkaasti, kun vihdoinkin palvelija helisyttää kelloa.

- Ole hiljaa! Hän on herännyt! Mikki sanoo minulle.
- Lopeta töniminen, vastaan ja tönäisen häntä.

Kuningatar Elisabet haukottelee, ja venyttelee selkää. KKKkRRRaaccCkkk. Selkärangan kaikki kaksikymmentäkuusi selkänikamaa rutisee yksi toisensa jälkeen. Hän nousee jaloilleen. Tuijotamme hilseilevää ihoa, kun pieru yhtäkkiä kaikuu huoneessa.

- Hupsista. Kuningatar Elisabeth hihittää.

Minä ja Mikki yritämme olla nauramatta, sillä tiedämme haisevan seurauksen.

- En voi hengittää, sanon tukahtuneesti. Käänny Mikin suuntaan ja näen, että hän miettii aivan samaa juttua, miten joku voi päästää tuollaisen pommin?

Sitten näemme jalkasienen valloittaman jalan, jalan joka kuuluu maamme Kuningattarelle, lähestyvän meitä. Hänen isot jalkateränsä hapuilevat meitä sängyn alta. Haju tulee lähemmäs ja lähemmäs, kunnes jalat lopulta pakottautuvat meidän sisälle. Aina joka toisella askeleella keuhkoistani häviää kaikki ilma, ennen kun hän taas siirtää kaiken painonsa toiselle jalalle, Mikin päälle. Askel kerrallaan, hän lähestyy vessaa. Voi ei! Ei vessa! Pieru aamulla ja sitten vessaan. Minä ja Mikki vilkaisemme toisiamme. Molemmat tiedämme mitä se tarkoittaa...

Elisabet istahtaa raskaasti vessanpöntölle ja sekunnin jälkeen kuuluu valtava BOOM! ja pöntöstä roiskahtaa vettä. Paha haju leviää koko huoneeseen. Minua oksettaa.

- Se kuulosti ihan niinkuin pommi! kuiskutan Mikille.

Kuningatar alkaa heiluttamaan jalkojaan ja laulamaan Suomen kansallislaulua; "Oi maamme Suomi synnyinmaa, soi sana kultai BOOM! toisen kakkapökäleen tippuminen pönttöön keskeyttää laulun. Kuningatar kohauttaa olkapäitään ennen kun hän jatkaa siitä mihin hän jäi; neeen! Sitten hän nousee seisomaan (pyyhkimättä peppuaan) ja vetää vessan. Ajattelen, että vessa tulee varmasti olemaan tukossa koko tulevan viikon. Hän pesee kädet ja ravistelee niitä. Hän katsoo itseään peilistä ja tekee ison virheen avaamalla suunsa. Hänen hampaansa ovat kahvista ja salatupakoinnista keltaiset. Hän alkaa riisumaan vaatteitaan ja minä käännän heti katseeni pois, kun näen sivusilmällä miten Mikki tuijottaa suu raolla.

- Psst. Mikki!

Vastahakoisesti hän lopulta kääntää katseensa. Mielestäni olemme nähneet tarpeeksi ulkopuolelta, emme tarvitse nähdä mitä on vaatteiden alla. Maamme Kuningatar menee suihkuun ja suihkuttaa mutta ei itseään mutta MEITÄ! Yli puolet vedestä roiskuu meidän päällemme. Minä ja Mikki yritämme sylkäistä suihkuvettä pois suusta mutta lisää vaan tulee.

Vihdoinkin Kuningatar on valmis ja puhdas. Hän kuivaa itsensä. Hänen jalkansa painuu minua vasten ja turkkini litistyy äänellä PLÄTS. Hän avaa parvekkeen oven ja minä ja Mikki katsomme toisia, vihdoinkin saamme vähän raikasta ilmaa.

Parvekkeella Kuningatar ottaa tupakan esille ja sytyttää tulitikun. Mikki katsoo minua, mutta minä olen kauhuissani. Mitä jos hän tiputtaa sen? Kuningatar sytyttää tupakan ja vetää savua sisäänsä. Se haisee tosi pahalle, melkein kauheammin kuin hänen pierunsa! Välillä hän karistaa tupakkaa ja tuhkaa tippuu meidän päällemme. Sitten jotain ihan kauheaa tapahtuu. Kuningatar Elisabeth tiputtaa tupakan ja se putoaa "slow-motion". Se kääntyy ja tekee voltteja ilmassa kunnes sen hehkuva pää laskeutuu minun päälleni ja minä huudan. Tupakka polttaa selkääni ja kuuluu paha ääni- tssshhh.

- Älä huuda! Mikki sanoo mutta minä en kuuntele.

Tupakasta on tullut reikä selääni ja Elisabethin jalka alkaa polttaa myös. Hän potkii sitä ja samassa minä lennän alas parvekkeelta. Minä kuulen kuten Mikki huutaa:

- Eeeiii! Minni! hänen silmät ovat pyöreät niinkuin tennispallot ja hän on itkemäisillään.

Minä putoan maahan, minä kuolen.

Kuningatar katsoo miten Minni lentää ja putoaa maahan.

- No voi, voi. Nyt pitää ostaa uudet, Kuningatar huokaisee.

Elisabeth nostaa Mikin parvekkeelta ja katsoo sitä.

- Mitä teen sinun kanssasi sitten? hän kohauttaa hartioitaan ja pudottaa Mikin takaisin maahan.
- Joku saa löytää sinut.

Minni avaa silmänsä ja ymmärtää että onkin elossa. Yhtäkkiä joku nostaa hänet maasta ja katsoo tarkkaan. Miehellä on vihreä puku josta Minni arvaa että tämä on puutarhuri.

- Juuri mitä tarvitsen! mies sanoo iloisena. -Mutta, missä toinen on?

Hän katsoo ympärilleen, mutta ei näe tohvelin paria.

Tänään on torstai, ja olen ollut ulkona parvekkeella eilisestä lähtien, Mikki toteaa kylmissään. Parvekkeen ovi avautuu ja siivoja kumartuu kun hän näkee Mikin.

- Mitä sinä täällä teet?

Joo! Saan mennä sisälle lämpimään! Mikki ajattelee.

- Äh, siivoja sanoo ja heittää Mikin parvekkeelta. Tohveli osuu jonkun päähän.
- Ow! Mies sanoo.

Mikki näkee kun siivoja juoksee sisään taas. Tulipa sille kiire, Mikki toteaa.

Puutarhuri katsoo Mikkiä hämmästyneenä.

- Ei voi olla totta! Sataa tohveleita! Nyt minulla on molemmat tohvelit, vaimoni tulee iloiseksi!

Mies ottaa jotakin taskusta ja Mikin leuka putoaa hämmästyksestä.

- Minni!
- Mikki! Minni huudahtaa.

Vihdoinkin olemme yhdessä taas.

Anni Anjemo:

Madam Rosvo

Poliisiautot lähestyvät minua koko ajan. Mutta en välitä ja juoksen nopeammin ja nopeammin. Juoksen läpi ihmisjoukon, täynnä turisteja jotka vain katsovat ihmettelevästi. Mutta en välitä ja jatkan juoksemaan nopeammin ja nopeammin. Hiki valu ja tukkani on läpimärkä. Sydän hyppää ylös ja alas. Muistan että ehkä olisi pitänyt treenata enemmän kuntosalissa ennen tätä, koska kuntoni on niin huono että en edes jaksa juosta noin kilometriä edes. On kivempi katsoa kotona illalla sohvalla kaikki jaksot ohjelmasta "Ensitreffit alttarilla" ja syödä Lakrid by bulow lakkua. Ne lakut on vain hiton kalliita ja en tiedä miten monta säästöpossuja mun on ollut pakko lyödä rikki vuosien varrella. Mutta en voi olla viikkoakaan ilman niitä, ei se ole minun vika että olen lakritsihullu ja rahat polttavat taskussa usein.....

Hilma fokusoi! muistutan itseäni nyt ei ole aika ajatella menneisyyttä ja mitä olisi pitänyt tehdä, ei se enään auta mitään. Jatkan juoksemista. Haluan vain nopeasti pois tästä hetkestä. Tukkanani lentää ilmassa ja tuuli tuntuu viilleältä. Juoksen niin kovaa kuin pystyn. Katson taakseni ja näen autot. Miten tämä meni näin huonosti! Laukussani on se kruunu mitä olen halunnut. Mitä oikein tapahtui ja kuka minä olen? Sinä ehkä kyselet. Että ymmärtäisit mitä tapahtuu juuri nyt minun pitää mennä ajassa taakse kuin oli yö ja tämä soppa alkoi.

Vuosi on 2021. On lämmin elokuun yö. Istun valkoisen pienen ikkunan edessä ja luen uutta naistenlehteä jonka juuri ostin Prismasta. Istun yleensä joka päivä noin 30 min ja rahuidun ja laitan ajatukset naistenlehden. Ajatukseni voin levätä ja voin jättää kaikki murheet pois vähäksi ajaksi. Samalla kuin nautin uudesta numerosta niin herkuttellen kanelipullalla, mitä lämmitin mikrossa ja kuppi kahvia. Puhelin alkoi pärisemään ja suljen lehden. Menen pois keittiöstä kohti vessaa. Hengitän syvään sisään ja ulos. Kävelen sisälle ovesta ja katson ympärilleni. Ollen niin stressaantunut että en muista edes missä minun sauna on. Astun sisään ruskeasta ovesta ja istuudun lauteille. Edessäni on kiuas, toisissa tilanteissa tämä tuntuu hyvin vaaralliselta, mutta ei tässä ja laitan käteni syvimpään kollon kiuaksessa mitä pääsen. Tunnen pienen napin ja painan sitä. Lauteista muodostuu hissi. Joka menee syvemmälle ja syvemmälle. Hissi pysähtyy ja nousen ylös. On monta asiaa mitä normaalit teinit tekevät; ovat somessa, käyvät lukiossa, ovat kavereiden kanssa ja käy harrastuksissa. Mutta minä en ole normaali teini, minulla ei ole mitään noista asioista. Mutta minulla on niin paljon muuta mitä varmaan kenelläkään teinillä ole. Kävelen ulos hissistä ja kävelen minun luolaan, minun piilopaikan. Koska minä olen teini rosvo. Mutta en ole ilkeä niin kuin joku super rosvo. Ei, koska olen vähän niin kuin naisversio Robin Hodtista. Ehkä olet kuullut hänestä mutta hän varastaa asioita superikkailta ja antaa ne rahat sitten köyhimmille. Puoli vuotta sitten varastin Ruotsin kuninkaan perheestä, ei mitenkään paljon asioita vain jotain mitä löysin heidän kellarista (mikä oli muutenkin ihan

arvokasta). Annoin ne sitten lapsille Afrikassa jolla ei ole rahaa ruokaan. Olin niin iloinen kuin pystyin auttaa heitä. Voisin ehkä kertoa miten sain tämän koko idean tähän ammattiin. No kun olin pieni lapsi niin katoin eka kerta Robin hood päiväkodissa ja rakastuin idean, hän auttaa niitä jotka tarvitsi sitä eniten. Robin hoodista tuli minun roolimalli. Ei kukaan välittänyt että pukeuduin häneksi halloweenina tai että minulla oli hänestä julisteita seinillä, kunnes aloitin yläasteen. Meillä oli halloween juhlat koulussa seiskassa ja olin pukeutunut robin hoodiksi. Kaikki meni hyvin ja monet sanoivat että minulla oli kiva asu. Mutta siellä oli ihmisiä jotka monet pelkäsivät. Jonas ja hänen jengi. He näkivät minun asun ja alkoivat juuri silloin pilkkaamaan minua. Ensin en välittänyt, ajattelin että he vain olivat epävarmoja itsestään. Mutta päivistä tuli kuukausia ja he vieläkin pilkkasivat minua. Mutta ei se enään ollut pilkkaamista vain kiusaamista. Minua kutsuttiin kusipääksi, luuseriksi, nörtiksi ja perunaksi. Joo, tiedän nytten kuin ajattelin jälkeinpäin niin heidän luovuus ei ollut niin hyvä koska he kutsu minua perunapäksi. He rikkoivat tavaroitani ja koulun jälkeen löivät minua kuin opettajat eivät olleet näkemässä. Kukaan muista lapsista ei sanonut mitään koska kaikki pelkäsivät heitä ja Jonas olli sanonut että jos joku auttaisi minua tai sanottaisiin opettajalle niin he löisivät minut tajuttomaksi. Eli kukaan ei sanonut mitään ja minä pelkäsin koko ajan että he tekisivät jotain minulle. Minulla on vieläkin iso arpi sen jälkeen ja olen oppinut että en luota kenenkään enään. He sanoivat että minusta ei tulis mitään isonna. Sen jälkeen kuin he sanoivat sen minulle niin halusin näytä heille että minusta voi tulla jotain isoa, ja se oli silloin minusta tuli nykyajan Robin Hood. Että voisin auttaa niitä ihmisiä jotka tarvitsevat sitä eniten.

Kävelen Leon päin, Leon on robotti. Ai, oletko hämmästynyt? Jo Leo on robotti koska robotti ei petä ihmisiä ja heillä on monia taitoja. Minä en luota kenenkään, tein sitä ennen mutta se meni ihan hirveän huonosti... Vaikka Leon on robotti niin minä rakastan häntä koko sydämelläni ja jos joku loukkaa häntä niin ne ovat minun kanssani tekemisessä. Kuin vanhempani kuolivat kun olin 10 vuotta, niin rakensin Leon että joku voisi pitää minusta huolta. Muovasinkin hänestä juuri sellaiseksi kuin halusin, kaveriksi joka halua olla minun kanssa.

Kävelen Leon päin ja hän katsoo minua isolla hymyllä ja istaudun hänen viereen. "Olet odottanut tätä siitä päivästä kuin rakensit minua ja olen ollut sinun puolella koko tämän ajan." Leon katsoo minua ja painaa päälle kodin isoin tietokoneen. "Oletko valmis tähän? Oletko henkisesti ja fyysisesti valmis siihen? Jos olet niin ei ole mitään paluuta tähän. Haluan vain että tiedät sen." Mutenkin jos Leon on robotti niin hän välittää minusta ja haluaa minulle parasta. Mutta minä tiesin jo tämän vastauksen monta kuukautta sitten. "Paina punaista nappia Leon, olen valmis". Leon nyökkää ja painaa nappia, takani ilmestyy iso punainen huone. Kävelen sisälle ja hengitän syvään. Huoneessa on kaikki mitä tarvitsen juuri tähän tapahtuvan. Pistooleia, pulloja täynnä savukaasua, ruokaa, erilaisia vaatteita ja kaikkea muuta mitä tarvitsen. Vaihdan vaatteeni, pakkaan reppuni ja menen ovelle. Niin että minua ei

tunistataisi niin värjään tukaani, laitan linssit silmiin ja pidän hanskat käsissä. Päälläni on myös musta mekko, minulla on aina mekko päällä mutta aina eri väreissä. Minun mielestä on helpointa varastaa mekossa, mutta olen varmaan ainoa joka ajattelee niin. Avaan oven ja kävelen ulos, hengitän syvään sisään ja hitaasti ulos. Olen vihdoinkin valmis aloittamaan.

Yöstä on tullut aikainen aamu, ja aurinko on kirkas. Katselen kaupunkia päin joka loistaa silmissäni, istun pienessä mustassa veneessä. Rakensin sen kuin olin 15 vuotta, ja siinä on turbomoottorit ja Leon ohjaa venettä. Sen sijaan että matka olisi mennyt 2h niin tässä meni 45min. Lähestyn nopeasti venesatamaa koko ajan ja nytten olen vain pari metriä sitä. Seison ylös ja vene ohjataan venesatamaan. Hyppään alas ja katson nopeasti leon päin. Sitten olen jo kadonnut ihmisjoukkoon.

Lontoossa on hirveästi ihmisiä ja kävelen reipaila askeleilla. Katon karttaa ja näen kuin lähestyn Buckinghamin palatsia. Yritän näyttää niin rauhalliselta ja neutraali selta kuin kaikki muut. En halua saada turhaa huomiota. Seisahdan ja kävelen pienelle kujalle. Misä se on, sen on pakko löytyä, sanon itselleni. "The ultimate manhole cover site" luki että juuri tässä piti olla viemärinkansi. Sen on pakko olla tässä, sen on pakko, sen on pakko! Katson ympäri se on juuri silmien edessä. Olin niin ajatuksissani että en edes huomannut sitä. Laitan pyykkipojan nenän ja hengitän suun kautta. Avaan kannen ja menen tikkailta alas viemärin syvyyksiin. Juoksen päin sitä viemärinkanta joka johtaa Buckinghamin Palace putarhaan. Juoksen ja katon karttaa pari metriä enään. Otan kiinni tikkaista ja kävelen ylös. Varovasti avan kanen ja katson misä vartijat ovat ja kaikki turistit. Näen vain pari mutta he eivät katso minun suntan, ja en näe turisteja koska tänne he eivät voi nähdä tai tulla. Näen venttiilijärjestelmän, missä on aukko ja juoksen sinne ja kiipeän sisälle.

Olen ainakin tunnin etsinyt ja ryöminyt venttiilin sisällä. Kattelen kaikki venttiili lukun ja näen sen yhtäkkiä, kruunun. Kruunu loista ja kimaltelee valossa. Katson koko huoneen kaikista kulmista, ja näen sen yhtäkkiä, valvonta kameran. Se on suunnattu kohti kruununa eli se ei näe minua. Tiesin että tämä voisi tapahtua niin avaam repun ja otan esille piene mustan laitteen. Avaan sen ja otan kuvan kruunusta ja sen ympäristä. Odotan vähän aika että se lataa kuva ja heitän sen sitten kameran päälle. Pidän silmät kiinni koska on 50% mahdollisuus että tämä toimii, ja hengitän syvään mutta minutit menee eikä mitään tapahdu. Jes, se toimii, se toimii, se toimii sanon itselleni. Se on kone jonka tein, joka estää kameroia toimimasta. Hyppään alas varovasti niin että ei tulisi paljon ääntä ja tarkkaillen kruunua kaikista suunnista. Kohta se on minun, kruunu joka on noin mittaamattoman arvokas juuri minun silmien edessä. Olen lukenut internetistä että se painaa noin 1,06 kg. Oletko hämmästynyt nytten taas, niin minäkin olin kun sain tietää että juuri kaikki tieto löytyy internetistä, elli kiitos avusta internet. Ottan ylös laukusta kruunu, minkä leon on tehnyt minulle. Se painaa ja näyttää juuri kuin se oikea kruunu paitsi että jalokivet ei todellakaan ole oikeita. Se kesti noin 2 kuukautta tehdä ja maksoi noin 100

puntaa mutta näyttää niin aidolta. Otan oikean kruunun hitaasti ylös ja sitten vaihdan sen nopeasti siihen toiseen, juuri niin kuin Indiana Jones tekee elokuvissa. Myös nytten ei tule mitään hälytyksiä ja nappaan kruunun. Laitan sen laukun uja kävelen rauhallisesti ulos.

Kukaan ei ole tähän mennessä huomannut minua ja olen melkein ulkona. Vartijat jotka luulevat varmaan että olen joku kuninkaan lapsenlapsi avaavat portin ja olen ulkona. Kaikki tuntuu melkein liian helpolta kun yhtäkkiä kompastun ja kruunu lentää ulos kassista. Romahdan maahan ja kaikki tuijottavat minua, katson nopeasti taakse ja näen kuin vartijat juoksevat minua kohti. "Thief" he huutavat. Ottan nopeasti kruunun ja alan juosta minkä kykenen, he eivät saa ottaa minua kiinni.

Poliisiautot lähestyvät minua koko ajan, ainakin kolme. Mutta en välitä. Juoksen nopeammin ja nopeammin. Juoksen läpi ihmisjoukon täynnä turisteja jotka vain katsovat ihmettelevän. Miten pystyin olla niin kömpelö ja kompastua?! Olen juossut ainakin 10min mutta tuntuu kuin en pääse mihinkään. Minun on pakko löytää toinen ratkaisu kuin että juoksisin vain tässä ihmisjoukossa. Samalla kuin juoksen niin yritän etsiä viemärinkansia. Näen pari metriä pois tiellä semoisen. Juoksen sille, avan kannen nopeasti ja suljen sen. Menen tikkailta alas hymyillen ja katson laukun missä kruunu on. Minun unelma on toteutunut ja mietin kaikkia lapsia mitä voin auttaa tällä rahalla. Hymyilen kuin kävelen kohti venettä että voin lähteä takaisin kotiin. Tehtävä suoritettu.

Aino Kumlin:

Minä ja Markus

Huuruisena maanantai-iltana havahdun siihen kuinka Markus kuiskaa korvaani ja kertoo kuinka hyvä poika olen samaan aikaan kun se silittää mua mun lempi kohdasta, mahasta. Se tuo mun pieneen kehoon lämpimän olon. Riisipuuron, savustetun kinkun ja paahdettujen leipien herkullinen tuoksu puskee nenän sisään väistämättömästi, samalla kun kuulen keittiön kaiken sekamelskan. Tällainen on oikea joulufiilis, ja elämä tuntuu täydelliseltä.

Yleensä mä en saanut nukkua Rasmuksen kanssa sen lämpimässä ja erittäin kutsuvassa sängyssä, vaan mä nukuin sängyn vieressä olevalla patjalla. Mutta lähiaikoina mua oltiin alettu kohtelevaan eri tavalla, en tiedä miksi, mutta en mä siitä valitanutkaan. Sänky ei ollut ainut juttu joka oli erityisen uusi, Markus oli myös alkanut antamaan mulle enemmän ruokaa, suuremmissa annoksissa ja ruoka maistui nykyään kans paremmalta. Mä mietin usein, että olinko mä tehnyt jotain tosi reipasta, mutta en ikinä keksinyt vastausta.

Mä ja Markus puhuttiin eri kieliä, ja suurimmasta osasta siitä mistä se mulle kertoi en ymmärtänyt pätkääkään. Mutta se ei haitannut yhtään, koska me kuitenkin ymmärrettiin toisiamme. Ja mulle tärkein oli se, että mä sain osoittaa ja ottaa vastaan aitoa rakkautta. Me molemmat oltiin rakennettu yhteiset välit luottoa ja ymmärrystä täynnä, ja se riitti meille.

Välipalan jälkeen lähettiin pitkälle kävelyille, ehkä yks pisimmistä ja raskaimmista lenkeistä ikinä. Vaan minä ja Markus, ja vaan Markus ja minä. Sitä paremmin ei mun mielestä voinut olla. Oli joulukuu ja vaikka ulkona oli kylmä ja pakkaneen puri mun ohutta turkkia, niin silti ei ollut lunta. Mutta ei lunta tarvittukaan, pystyin silti juosta, leikkiä ja pyöriä ympäri. Kylmyys tuntui kylmemmältä tänä talvena verrattuna viime talveen koska olin alkanut menettämään turkkia. Markus oli kiltti, joten se oli hommannut mulle semmosen hupun jonka se aina laittoi selän päälle.

Markus on aina tuonut mut tälle tietylle puistolle, ihan siitä alusta kun mä aloin tutustumaan sen perheeseen. Jostain syystä puisto ei enään tuntunut samalta, se tuntui tyhjemmältä ja surullisemmalta. Voiko puisto olla surullinen? Voiko sillä olla huolia? Kysymykset pyöri ympäri ämpäri mun päässä, eikä löytäneet tietä ulos.

Puistosta voi kävellä kotiin kahta eri reittiä. On kaks eri polkua joita voi seurata ja tänään Markus valitsi sen joka oli pidempi. Mun pieni kroppa tuntui yhtäkkiä tosi raskaalta ja suu huusi, en halunnut huutaa Markukselle, mutta se oli mun ja monen muun tapa kertoa, että joku oli väärin. Markus jotain vastasi jota en ymmärtänyt. Tunsin miten jäätyneet lehdet rikkoutuivat tassujen alla ja näin miten lehdet oli jättänyt keltaisen ja oranssin suojakerroksen maan päälle. Varpunen lensi ja pysähtyi

suoraan silmieni eteen, ja seuraili minua ruskeilla silmillä. Mutta mua ei kiinnostanut se ja katsoin sen sijaan ylös taivaalle. Ihmettelin usein, että mitä sieltä loputtomasta sinisestä löytyisi ja miksi se aina oli niin kaukana maapallosta, mutta tänään se tuntui erilaiselta, paljon lähemmältä ja avoimemmalta. Taivaan sinisyys erottui yhdestä, vain yhdestä yksinäisestä pilvestä joka leijui rauhallisesti taivaan päällä. Ja en voinut muuta kun tuntea sympatiaa pilveä kohtaan.

Sinä iltapäivänä oli meidän viikottainen käynti eläinlääkärillä. Ne jotka oli siellä töissä ei ikinä satuttanut mua, puhui enimmäkseen Markuksen kanssa. Välillä ne puristeli mua ja tutki turkkia, ja lähiaikoina ne oli puristanut mua enemmän niskasta johon mulle oli tullut patti. Mutta se ei sattunut, joten se ei haitannut mitään. Olin tosin usein hermostunut kun ne päättivät kiinnittää mun vanhan kehon kiinni petiin ja kuljetti mut putkeen jossa oli voimakas valo . Sain kuitenkin aina pitää Markuksen kädestä kiinni, joka aiantoi mulle turvaa.

Tänään mun piti ottaa ruisku joka sattui tosi paljon ja kesti ikuisuuden. Mutta sen jälkeen ei enään sattunut, ei niskaan eikä rikkoontuneeseen vanhaan selkään. Nyt mua vaan väsyttää, ja päätän nukahtaa. Muistelen kuinka hyvä päivä mulla on ollut samaan aikaan kun nuolaisen Markuksen kättä viimeisen kerran. Lähestyn yksinäistä pilveä ja näen saman varpusen seisovan puistossa, tuijottavan mua. En voi muuta kun olla ylpeä itsestäni ja muistella kaikkia vuosia joita oon saanut viettää Markuksen kanssa.

Jaha no siten pitää alkaa kiipeämään. Nyt tässä kohta olen varmaan puolivälissä. Se oli kyllä aika hankala puu. Kun ne oksat on niin tiheästi. Mutta kyllä se varmaan toimii. Nuin nyt minä aavan tämän purkin noin. Ja siten laitetaan sinne hunaja. Hmm ne mehiläiset vaikuttaa vihaisilta. Pitäisi varmaan alkaa mennä alas. Mennään nopeasti varmuuden vuoksi. Voi ei minun tukka on juuttunut puun oksaan enkä saa sitä irti. Krakks ja oksa meni poiki minkä päällä minä seisoin. Nyt minä täällä roikun. Krakks aaa pum. Hmm no oon kuitenkin alhaalla nyt se oksa missä roikuin meni myös poikki. Nyt pitää mennä etsimään seuraavaa juttua nyt kun hunaja on fikksattu. Mikä se nyt taas oli. Niin se oli maito. Sitä pitäisi löytyä siitä maatilasta joka on metsän ulkopuolella no kävelen sinne nytten. Jatkan tätä polkua sinne. Se taitaa olla nopein reitti. Mutta minun on pakko ylittää autotie. Nyt alan varmaan lähestymään kun kuulen jo vähän sen ääntä. Autot tekee niin paljon ääntä niin kuulee ne vaikka ne onkin kaukana. Se on niin kova ääni että kannatee piittää korvista kiinni. Siinä se on. Nyt pitää juosta nopeasti yli tien. Yksi kaksi kolme jaa nyt. Huh minä pääsin yli helposti ei ollut melkein yhtään autoja. Se maatila on outo paikka siällä on paljon eläimiä esimerkiksi lehmiä. Joskus siällä on myös kanoja. Tuolla minä nään lehmän. Se tekee merkillistä ääntä. Muuu muuuu muu. Ja nytten sanko esiin ja siten aletaan ottaa siltä maitoa. Noin nytten olen täyttänyt sankon täysille ja nytten minä laitan siihen kansi. Seuraava ainesosa on mäkölyr kukan siemen. Ja sitä ruukaa olla joen lähellä. Nyt pitää sinne mennä. Joki on voimakas niin olisi hyvä jos sinne ei tipahdaisi. Ja jokeen on vähän matkaa niin on varmaan pakko nukuttava siinä välissä. Onneksi muistin ottaa riippumaton mukaan. Tuo puu näyttää hyvältä kipeän sinne laitamaan riippumaton. Tässä se pysyy hyvin. Väsyttää niin meen jo nukkumaan.

Luku 3

Nukuin kyllä tosi hyvin siinä riippumatossa. En oo nukunut siinä pitkään aikaan. Nyt pitää löytää se mäkölyr kukan siemen. Ja se on joella. Hmm mitenhän se tie sinne joelle meni. Matkalla aikos tulla yksi outo puu ja Iso pelto. Minä luulen että se outo puu pitäisi. Äähm. Tonne. Eikä se olikin sinne. Taisitten ei. Ehkä tuo polku. No otetaan se. Mitä jos otin väärä polku toivotavasti en. Se olisi paha paika. Siinä on aika outo puu muta onkohan se se oikea. Siinä on oksat kääntynyt ja kiärtänyt puun ympäri. Mutta se pystyy kuitenkin olla väärä puu. Mutta otetaan että se olisi se oikea puu. Niin otan siis vasen. Ja siten pitäisi tulla se iso pelto. Joka pitäisi tulla nyt ja tossa on iso pelto. Ja siinä piti mennä oikean. Ja ihan viimeisenä pitäisi tulla joki. Minähän seison jo joessa. Hmm se on aika leveä joki. Mitä jos koitaisin uida yli. Olen aika kova uimaan että minun kyllä pitäisi selvitä sen. Huh tämä joki olikin voimakaampi kun mitä luulin. Se viä minut mukana. Hmm? Tuollahan vesiputous pitä nopeasti pästä toiselle puolelle. Huh pääsin yli, oli kyllä tosi kylmä. huh pitää varmaan tehdä tuli. Nyt on paljon paremin kun sain tämä tuli sytytetyä. Mutta nyt pitää löytää se siemen. Se kukka tykkää pimeydestä niin menään tänne luolaan. Nyt en kyläkään nää mitään. Tuneen jotain jallan alla se tuntuu kukalta. Menään ulos katsomaan. Joo se on mäklör

kukka. Otan koko kukka mukaan. Se viimeinen ainesosa on. Šaluga puun lehti. Niitä on usein vuoren huipuissa. Ja joelta ei ole kovin pitkä matka vuoreen. Sen pystyy jo nähdä. Se tulee varmaan hankalaksi koska se on aika korkea. Tässä on varmaan hyvä paika alkaa kipeämään. Kun minä tohon laitan käden ja tonne jalat. Tämä on aika raskast kun pitä piätää niin paljon painoa vaan käsissä. Tämä paika näyttää hyvältä lepo paikalta. Tässtä siten voin jatkaa.

Vihdoinkin pääsin ylös se oli raskasta. nämä viimeiset metrit on vähän helpompia kun tässä pystyy kävellä. Pitääkö se puu olla juuri tossa reunalla. Kun se on niin pitkä matka alas. Pitää varovasti kipeä ylös missä lehdet on että en tipahada alas. Just ja just yllän tohon lehteen. Uoa liukastuin puuhun. Ja nyt tässä roikun. Ei oo mukavaa ajatella että on jotain 800 metriä alla niin ei saa mennä ote. Jos minä otan vauhtia niin pystyn varmaan tonne hypätä. Okei yy, kaa, koo, nee, vii, kuu, sei, kasi, ysi, kympi. Ooooo pof huh pääsin tarpeeksi pitkälle.

Luku 4

Minun pitää vaan päästä kotiin nyt. Ja tehdä se porkkanapuunkasvatus aine. Tämä kiipeily oli aika hankala. Saataa kestää vähän aikaa. Mutta kiipeily on hauskaa. Niin se ei oo vaan huonoja puoleita. Huh mutta kyllä se kiipeily oli aika raskas. Täältä pitää vaan päästä kotiin. Se kasvatus aine tehdään niin että sitä ensin murskaa lehdet ja siemenet, sen jälkeen sekotan siihen hunajaa. Että siitä tulee semmonen tahmanen kökkö, ja viimeiseksi sitä sekotaa maidon siihen että siitä tulee ihan juoksevaa. Nytten oon jo kotona. Nyt pitää vaan tehdä kaikki nuo jutut mitä äsken sanoin.

Rrrrrrrrrrrrrrrrrrrr jahaa onko aamu jo. Oi niin tänään on se kilpailu sinne pitää tulla aikasten. Tämä kilpailu on tärkeä voitaa. Tossa on se pullo missä on sitä porkkanapuunkasvatus aine.

Hyvä pääsin oikeaan aikaan. Onko kaikki paikalla, kysyy kilpailun johtaja. Nyt menään ulos ja kaikki tulee mukana. Koska nyt se kilpailu alkaa. Jokka nopeiten pystyy saada puun kasvamaan voitaa.

tässä on se puun kolo sinne laitan porkkanan ja laitan puu pala yli. Näyttää niinkö että minulla menee parhaiten. Pitää vaan laittaa se kasvatus aine nyt. Valmis minä voitin kattokaa minun puussa jo kasvaa porkkanoita. Sinä Mörheläx voitit kyllä ja saat nyt pallkinon. Sanoo kilpailun johtaja.

Anna Palmblom:

Siskolleni

Joka kyyneleessä

Heijastuu uusi pala totuutta

Ikävöin muistoa, haamua

Kauppakärryjä kilpaa työntämässä

Hiekkalaatikolla kokkilpailua leikkimässä

Joka kyyneleessä

Heijastuu uusi pala totuutta

Juokset pois minun luotani, hiekka tomuaa jaloissasi

Kerrot kummituksista etkä lohdutanut

Kaikki neulat ihossani

Joista en saa kertoa

Etä lopeta

Vaikka pyydän kiltisti

Vuodet vierii, unohdan

Joka kyyneleessä

Heijastuu uusi pala totuutta

Somat kirjeesi, käsin tehty pehmolelusi

Rakkauden sanoilla kuoritettu

Anteeksipyyntö kerroista

Kun et ollut huomaavainen

Sanni Forsberg ja Nella Lehtonen:

Valon Ja Pimeyden Valtakunta

Luku 1. Tehtävä

Aeris hyppäsi alas talon katolta pehmeästi tömähdyttään. Varas pysyi hänen perässään, mutta Aeris tiesi kokemuksesta että varas ei jaksaisi kauaa. Aeris haukotteli ja jatkoi eteenpäin pimeiden kujien poikki. Huppu päässään hänen oli vaikea nähdä ympärilleen, mutta hän ei tarvinnut silmiä ympäristönsä havaitsemiseen.

Hän oli Aeris, Pimeyden Kosketus jengin ainoa tyttö ja paras salakuuntelija, hänet oli koulutettu varastamaan, joten ympäristön havaitseminen oli lasten leikkiä hänelle.

Askeleet hänen takanaan vaimenivat, ja hän tiesi varkaan luovuttaneen. Siinä samassa Aeris kääntyi sivukujalle ja hyppäsi aidan yli, suoraan viemäristä läpi alas jengin päämajaan. Hän laskeutui suoraan pääsalin suuren pöydän päälle. Muut pöydän ympärillä ärähtivät ärsyyntyneinä mutta hänen veljensä Orion virnisti hänelle. Aeris meni nopeasti pois pöydältä ja viittasi veljensä luokseen.

- Mitään uusia tehtäviä? Aeris kysyi veljeltään.
- Joo saimme yhden, mutta en ole varma kannattaako meidän ottaa sitä vastaan, Orion vastasi.
- Mutta siitä saa paljon rahaa, Orion jatkoi.

Pienen hiljaisuuden jälkeen Aeris kysyi:

- Mitä meidän pitää tehdä?
- Tappaa kruununprinssi.

Aeris oli yllättynyt siitä, mitä Orion sanoi mutta nyökkäsi vain vastaukseksi. He saivat tehtäviä eri henkilöiltä, joilla yleensä oli jotain mitä he halusivat. Henkilöt antoivat heidän hoitaa likaisen työn ja maksoivat siitä heille.

Aeris oli kuullut, että kruununprinssi oli hyvin itsekäs ja että hän ei välittänyt mistään mitä tapahtui Awen pimeällä puolella. Mutta toki se ei ollut mitään uutta valon haltioilta. Pimeyden puolella kaikki oli vaikeampaa. Joskus Aeris toivoi, että voisi päästä Awen valoisalle puolelle, eikä se edes olisi kovin vaikeaa hänelle, sillä hänellä oli valon voimat. Mutta aina kun Aeris ajatteli sitä, hän muisti perheensä ja kuinka tärkeitä he olivat hänelle.

- Siis otammeko tehtävän? Orion kysyi tietäen jo vastauksen.
- Todellakin, Aeris sanoi, haluten näyttää valon haltioille mihin he pystyivät.

Luku 2. Archer

Aeris seurasi veljensä perässä kohti rajaa joka kulki valon ja pimeyden puolen välissä.

Maan nimi oli Awe, ja se oli jaettu kahteen osaan, osat yhdistyivät suurella aukiolla rajan kohdalla. Vasemmalla puolella asuivat valon voiman hallitsevat ihmiset ja oikealla pimeyden voiman hallitsevat ihmiset. Valon voiman haltiat olivat kuitenkin kruunanneet itsensä kuninkaiksi ja kuningattariksi eivätkä antaneet pimeyden haltioiden johtaa. Aerisilla oli valon voimat, vaikka oli syntynyt pimeyden voiman hallitseville ihmisille, ja hän häpesi voimaansa syvästi.

Heillä oli tummat huput naamojensa peitteenä ja mustat tiukat puvut joihin oli piilotettu paljon aseita. Heidän pitkät saapikkaansa astelivat eteenpäin, ääntä päästämättä. He aikoivat mennä valon puolelle ja siihen tarvittiin erityinen lupa, jonka Orion aikoi mennä varastamaan.

- Menen nyt, pysy turvassa äläkä puhu kenellekään, palaan kymmenen minuutin kuluttua ellen aikaisemmin, Orion sanoi vakavana ja hävisi sitten väkijoukkoon.

Aeris ei ehtinyt edes vastata. Hän huokaisi ja istahti aukion keskellä olevan suihkulähteen reunalle. Hän vilkuili väkijoukkoa vähän väliä mahdollisten uhkien varalta mutta niitä ei näyttänyt olevan.

Juuri silloin Aeris näki huppupäisen hahmon lähestyvän suihkulähdettä.

Hahmo kyyristyi vähän matkan päähän suihkulähteestä, nuoren tytön eteen. Aeris oli valmiina iskemään hahmon kauemmas jos tämä satuttaisi tyttöä. Satuttamisen sijaan hahmo antoi tytölle omenan. Tyttö hymyili hahmolle ja kiitti tätä ennen kuin joksi kauemmas.

Hahmo jatkoi samantapaisten asioiden tekemistä, auttaen monia henkilöitä, eikä välittänyt siitä olivatko he valon vai pimeyden puolelta. Yhdessä kohtaa hahmon huppu valahti alas ja Aeris näki nuoren pojan kasvot. Todella komeat. Poika oli luultavasti vain hiukan häntä itseään vanhempi.

Aeris seurasi poikaa lumoutuneena. Ja juuri silloin poika nosti katseensa ja katsoi suoraan häneen.

Aeris katsoi nopeasti pois ja juuri silloin hän kuuli lähestyvät askeleet. Orion, Aeris arveli ja katsoi nopeasti ylös. Aeriksen yllätykseksi siinä ei seissyt Orion, sen sijaan siinä seisoj se poika.

- Tarvitsetko apua missään, huomasin että tuijotit minua, poika kysyi Aerikselta kohteliaasti.

Aeris oli hiljaa, kunnes päätti vastata:

- En, Aeris sanoi hitaasti ja näki pojan kääntyvän pois.
- Odot, Aeris sanoi yllättyen itsekkin.

Poika kääntyi Aerikseen päin kulmat kurtussa.

- Haluisin vain kiittää sinua siitä mitä teit noille lapsille, nykyään on harvinaista nähdä niin avuliaita henkilöitä, Aeris kiitti poikaa vaikka ei edes tiennyt kuka tämä oli.

Poika hymyili ja esittäytyi Archeriksi. He puhuivat siinä kauan ja Aeriksen mielestä Archer oli todella mukava. Lopulta poika lähti.

Aeris oli varma siitä että ei luultavasti ikinä saisi tavata Archeria uudestaan, mutta hän oli kuitenkin iloinen siitä että oli tavannut tämän.

Iltapäivällä Aeris ja Orion olivat päässeet valon puolelle ja suuntasivat nyt kohti valtavaa valkoista linnaa, jonka lasikupolit kimaltelivat ilta-auringon valossa. Linna oli valtava kaukaakin, ja sen viisi korkeaa tornia kurkottelivat kohti taivasta, niiden huiput jääden pilvien taakse.

Orion liikkui talojen reunoilla käyttäen varjoja piilonaan, kun taas Aeris joutui kävelemään keskellä katuja suorassa auringonvalossa piiloutuakseen kokonaan, kirottujen valon voimien takia.

He kävelivät eteenpäin ja ohittivat paljon komeita rakennuksia. Valon haltioita käveli ympäriinsä hymyillen tietämättömänä elämän haasteista, samalla kun varjojen puolella ihmiset laahustivat katuja pitkin ruokaa ja suojaa etsien. Linna oli kaukana ja he saapuisivat sinne huomisaamuna, jos he olisivat nopeita.

Luku 3. Kuningas Ja Kuningatar

Olipa kummallinen henkilö, Archer ajatteli katsoen, kun Aeris katosi ihmismassaan. Heidän tapaamisensa oli ollut lyhyt, mutta Archer oli silti alkanut pitää Aeriksen seurasta.

Archer tunsikin kuinka puna nousi hänen poskilleen, hänen ajatellessa Aerista.

Hän inhosi "rakkautta ensi silmäyksellä" sanontaa. Ei hän ollut ihastunut, eikä varsinkaan rakastunut.

Archer lähti kävelemään kohti hänen vaunujaan, jotka veisivät hänet takaisin linnaan.

Acher saapui vaunuille ja nousi kyytiin. Hän istahti vasemmanpuoliselle matkustajan paikalle ja sanoi kuskille tiukasti:

- Haluan kotiin.
- K...kyllä herra, kuski sanoi ja vaunut lähtivät liikkeelle.

Hevoset nostivat raviin ja kuski nimeltä Jesper suuntasi kohti valon puolta.

Talot siellä olivat suuria ja valkoisella värillä maalattuja. Joissain taloissa oli kuitenkin koristeita muilla väreillä, kuten vaaleansinisellä tai vaaleanpunaisella, sekä tietenkin kullalla ja hopealla.

Archer marssi valtaistuinsaliin pää pystyssä kuten aina. Häntä halveksuttiin linnassa hänen pimeyden voimiensa tähden, mutta hän itse ei niitä hävennyt eikä siis osoittaisi hovin juoruilijoille hitustakaan heikkoutta.

Valtaistuimilla istui hänen isänsä ja äitinsä, Robert Valo ja Eleonora Valo, valon ja pimeyden valtakunnan kuningas ja kuningatar, voimakkaita valon haltioita kumpikin.

Archer kumarsi syvään. Hänen vanhempansa tutkailivat häntä kylmän laskelmoivasti niin kuin aina.

- Miten oli matkasi pimeyden puolen rajalle? kysyi lopulta hänen isänsä.
- Se oli oikein miellyttävä, tapasin paljon kiinnostavia henkilöitä, Archer vastasi ilmekään muuttumatta, vaikka hänen mielessään välkkyi vain Aeriksen kasvot.
- Nyt siis näit millaisessa likaisessa maassa pimeyden haltiat asuvat, kuningatar sanoi eikä yrittänyt peittää äänestään kuuluvaa inhoa.
- En sanoisi likainen...ennemminkin, erilainen, Archer sanoi vaivaantuneena.

Hänen äitinsä vain tuhahti. Juuri silloin salin sivuovesta astui kapteeni Tom Hopearanta, kantaen miekkaansa ylpeästi vyöllään. Hän kumarsi.

- Meidän täytyy mennä neuvottelusaliin neuvottelemaan parista asiasta, liittyen kaupankäyntiin, hän sanoi katsellen ensin kuningasparia ja sitten Archeria.

Archer huokaisi tylsistyneenä. Hän vihasi kuunnella vanhempiensa ja kauppiaitten puhuvan kaupankäynnistä ja siitä, mitä pitäisi tehdä ja mikä olisi parasta valtakunnalle kaupankäynnin suhteen.

Archer, Eleonora ja Robert nousivat ja seurasivat Tomin perässä neuvottelusaliin.

Luku 4. Palatsi

Aeris käveli keskellä suurta katua täynnä valon haltioita. Orion oli käsenyt häntä kävelemään ihan normaalisti ja kuvittelemaan, että hän olisi aina asunut valon puolella.

Orion oli myös huomauttanut että kukaan ei luultavasti ajattelisi mitään outoa Aeriksestä, koska tällä oli valon voimat, mutta Aerista ahdisti silti kaikki se valo hänen ympärillään, sillä hän oli aina ollut pimeyden ympäröimänä.

Oli seuraavan päivän aamu kun Aeris ja Orion saapuivat linnan muurien ulkopuolelle.

- Me kiipeämme muurin yli vartijoiden ohi ja kiipeämme lasikupolin päälle, Orion sanoi hiljaa.
- Kiipeämme sen päälle? Aeris kysyi kauhuissaan.

Orion mulkaisi häntä mutta nyökkäsi. Aeris värähti mutta ei uskaltanut väittää vastaan.

He hiipivät muurille ja varmistivat, ettei vartijoita näkynyt, ennen kuin he lähtivät kiipeämään muuria pitkin. Aurinko ei ollut vielä korkealla joten ainoastaan muurin yläreuna kylpi auringonvalossa. Orion sulautui alempana oleviin varjoihin ja Aeris yritti parhaansa tehdäkseen samoin mustien vaatteidensa avulla. Kun he saapuivat valon reunalle Aeris siirtyi Orionin viereen, niin että peitti auringon hänen kohdaltaan. He saapuivat muurin huipulle ja Orion hyppäsi äänettömästi alas toiselle puolelle, Aeris tiukasti perässä.

Aeris laskeutui maahan pehmeästi ja lähti Orionin perään. Tämä oli jo melkein linnan reunalla, kyyristellen vähän väliä pysyäkseen näkymättömissä. Yhtäkkiä kulman takaa ilmestyi kaksi vartijaa. Orion ehti puun varjoon, mutta Aeris ei ehtinyt piiloon, joten hän käytti voimiaan ja sulautui auringonvaloon niin kuin oli tehnyt kaupungin läpi kulkiessaan.

Vartijat vain kävelivät ohi, toisen hiha hipaisi Aerista, mutta Aeris pidätteli hengitystään, eivätkä vartijat huomanneet mitään.

Sen jälkeen he juoksivat linnan viertä ja lähtivät hiljaa kiipeämään linnan tornin kyljessä olevia portaita ylöspäin. He saapuivat parinkymmenen minuutin päästä tornin huipulle, joka oli samalla tasolla lasikupolin kanssa. Ylös päästessään Aeris lyyhistyi maahan huohottamaan.

Orion seisoj tornin reunalla tuijottaen kupolia. Aeris seurasi Orionin katsetta. Miten he pääsisivät yli? Pudotus oli kilometrin, eikä siitä selviäisi hengissä.

Sitten Aeris ehdotti ainoa vaihtoehtoa.

- Hypätään.

Orionin katse singahti häneen ja tämä katsoi häntä kuin mielipuolista.

- Ja miten ajattelit sen tehdä? Orion kysyi kulmakarvojaan nostaen.

Pituus oli kymmenen metriä. Mutta Aeris oli koko elämänsä harjoitellut, eikä hän halunnut nyt perääntyä, kun he olivat saaneet niin hyvän tehtävän.

- Näin, Aeris sanoi ja otti vauhtia.
- AERIS, heti takaisin! Orion huusi hänen peräänsä.

Mutta Aeris juoksi. Hän juoksi kuin itse paholainen olisi hänen perässään. Juoksi, juoksi ja juoksi. Kunnes hänen jalkansa liikkuvat käsittämätöntä vauhtia. Aeris ei miettinyt, eikä ajatellut seuraamuksia.

Ja sitten hän oli ilmassa. Maa oli kadonnut hänen altaan. Ilma suihisi hänen korvissaan, maan vilistessä hänen allaan. Aeriksen teki mieli nauraa. Sitten tuli kupoli. Aeris tömähti siihen kovaa ja ilmat pakenivat hänen keuhkoistaan, mutta hän sai jaloillaan otteen ohuesta kynnyksestä kupolin ympärillä. Aeris yski ja yritti saada ilmaa keuhkoihinsa samalla kun hänen vierestään kuului tömähdys.

Hänen veljensä laskeutui paljon sulavammin.

- Oletko hullu, olisit voinut kuolla, Orion sähähti hänelle silmät täynnä huolta.

Aeris laski päänsä häpeissään. Hetkeen ei kuulunut mitään, sitten Orion vain murahti ja nosti hänen päänsä ylös.

- Noniin, nyt kun se on hoidettu keskitytään tehtävään, Orion sanoi taas kylmällä äänellään.

Aeris katsoi kupolin läpi ja näki miten kaksi vanhempaa ihmistä, kuningas ja kuningatar istuivat pyöreään pöydän ääressä yhden hieman vanhemman miehen ja yhden hieman häntä vanhemman pojan kanssa. Aeris henkäisi tajutessaan kuka poika oli. Archer!

- Kuka hän on? Aeris kysyi yrittäen kuulostaa välinpitämättömältä samalla kun osoitti Archeria sormellaan.

Orion naurahti kylmästi.

- Kohteemme, Orion sanoi huulet väännyen julmaan virneeseen.

Aeriksen veri hyytyi. Archer. Archer oli kruununprinssi joka heidän oli määrä tappa. Aeriksen teki mieli oksentaa. Hän ei ikimailmassa voisi tappa Archeria, ei sen jälkeen kun he olivat tavanneet aukiolla. Ja silti ääni hänen päässään käski hänen olla välittämättä. Aeris pakotti itsensä rauhoittumaan, ja käänsi katseensa Orioniin.

- No mitä teemme? Hän kysyi.
- Emme vielä mitään, Orion sanoi.

Aeris katsoi veljeensä hölmistyneenä.

- Katsopas noita vartijoita, Orion sanoi osoittaen huoneen oville.
- Sitä paitsi, nyt kun näin tuon pojan joka on syntynyt hopealusikka suussa, taidan haluta tehdä näyttävämmän sisääntulon, hänen veljensä sanoi ja naurahti kylmästi ennen kuin käänsi katseensa häneen.
- Minä menen takaisin ja haen koko jengin tänne, me murskaamme tämän paikan tyylillä, sinä jäät tänne ja selvität linnan vartijoiden vahtivuorot ja päästät meidät sisään. Tulen takaisin neljän päivän kuluttua, Orion sanoi.

Aeris nyökkäsi. Orion lähti kiipeämään alaspäin. Kun hän oli kadonnut kulman taakse, Aeris huokaisi. Muutoksia suunnitelmiin siis, hän ajatteli kun katseli miten Archer naputteli pöytää tylsistyneenä hänen vanhempiensa puhuessa.

Juuri silloin tunsi Aeris ilmapirran korvansa juuresta, kun teräskärkinen nuoli iskeytyi lasiin hänen vierellään. Lasi hajosi hänen allaan ja Aeris tunsi putoavansa. Hänet oli huomattu. Mutta Aeris ei ehtinyt suoda sille enempää ajatuksia, sillä hän teki nopean takaperin voltin ilmassa, säilyttäen tasapainonsa vaivoin ja laskeutui keskelle kupolisalin pöytää.

Kaikki paikalla olijat kirkuivat ja vartijat vetivät aseensa esiin. Aeris sujautti hupun päähänsä ja kaivoi kaksoisveitsensä hihoistaan. Hän piti ne valmiina samalla kun hänen katseensa kohtasi Archerin. Archerin silmät levisivät tämän tunnistaessa hänet.

Aeris kuitenkin kääntyi ympäri ja lähti juoksemaan kohti uloskäyntiä kaataen vartijat tieltään.

Luku 5. Salahuone

Archerilla kesti vain hetken tajuta mitä tapahtui, ja kun vartijat seisoivat huoneessa liian hämmentyneinä liikkuaakseen, Archer ponkaksi ylös ja juoksi Aeriksen perään.

Hän ei tiennyt, miksi Aeris oli täällä, mutta oli selvää että jos tämä jäisi kiinni, hän ei voisi enää sen jälkeen pelastaa tätä.

Joten Archer juoksi nopeasti ja sai Aeriksen hihasta kiinni samalla, kun nurkan takaa kuului askelia. Archer vetäisi Aeriksen nopeasti palvelijoiden salaiseen käytävään, seinäkoristeen taakse, ja sulki oven juuri kun vartijat ilmestyivät kulman takaa.

Aeris yritti rimpuilla irti hänen otteestaan, mutta Archer vain kiristi sitä ja pisti käden Aeriksen suun eteen pitääkseen tämän hiljaa.

Vartijoiden askeleet tömistelivät ohi.

Kun mitään ei enää kuulunut, päästi Archer irti Aeriksesta joka pyörähti siinä samassa hänen taakseen ja asetti kylmän terän hänen kurkulleen.

Archer jähmettyi valmiina iskuun, mutta veitsi vain pysyi paikoillaan hipoen hänen kaulansa ihoa.

- Anna yksikin syy, miksi en tappaisi sinua, kuului Aeriksen kylmä ääni hänen korvansa juuresta.

Archer värähti.

- Pelastin sinut juuri kiinnijäämiseltä, enkä itsekään halua tappaa sinua, Archer sanoi pitäen äänensä tasaisena.

Hetkeen ei tapahtunut mitään. Sitten hitaasti terä vetäytyi pois hänen kaulaltaan. Archer kääntyi hitaasti ympäri katsomaan hupun varjostamia kasvoja.

- Jos petät minut, en epäröi käyttää tätä, Aeris sanoi uhkaavalla äänellä veitsi yhä kädessään.

Archer nyökkäsi.

Hetken he vain seisoivat siinä tietämättä mitä tehdä. Lopulta Archer nosti kätensä ja hitaasti laski Aeriksen hupun alas. Aeris ei liikkunut, pysyi vain jähmettyneenä hupun valahtaessa tämän niskaan.

Aeriksen kultaiset silmät katsoivat häntä hieman ihmetellen, eikä Archer voinut olla naurahtamatta.

Puna nousi Aeriksen poskille ja tämä kääntyi poispäin ärsyyntyneenä.

- Tule, Archer sanoi ja ojensi kätensä tarttuen Aeriksen käteen ja lähtien käytävää pitkin eteenpäin.
- Mihin? Aeris kysyi liian hämmentyneenä pannakseen vastaan.

- Näet pian, Archer sanoi virnistäen.

He kävelivät hieman ylöspäin viettävää käytävää pitkin, kunnes käytävä haarautui kahteen. He jatkoivat oikealle eikä mennyt kauaa, kun heidän eteensä ilmestyi jyrkät portaat.

He kiipesivät ne ylös, kunnes he tulivat pieneen huoneeseen, joka oli tyhjä. Tai siltä se näytti niille, jotka eksyivät liian pitkälle.

Mutta Archer johdatti heidät suoraan vastapäiselle seinälle ja painoi yhtä seinän kivistä niin että se työntyi sisään paljastaen napin. Hän painoi nappia ja siinä samassa köysitikkaat valahtivat alas ja paljastivat pienen aukon katossa.

He kiipesivät tikkaat ylös ja saapuivat korkeaan tornihuoneeseen jonka seiniä pitkin nousi korkeat portaat. He nousivat ne ylös ja yläpäässä he saapuivat pienelle ullakolle jonka ikkunasta avautui näkymä koko maan yli. Aeris henkäisi, kun hän näki sen ja painautui ikkunaan kiinni nähdäkseen paremmin. Archer naurahti ja istahti sohvalle huoneen toisessa päässä.

Lopulta Aeris tuli hänen luokseen ja istahti sohvan toiseen reunaan.

- No niin, ensinnäkin mitä ihmettä sinä teet täällä? Archer kysyi.
- Minun ja veljeni oli tarkoitus tappa sinut, Aeris sanoi suoraan ja vain katseli kynsiään ja yritti kaivaa niiden alta likaa kulmat kurtussa.

Archer tuijotti häntä suu auki ja yritti ymmärtää, mitä Aeris oli juuri äsken sanonut.

- Mutta et tappanut minua, vaikka sinulla oli mahdollisuus, Archer kähisi lopulta.
- En halua tappa sinua, Aeris sanoi vaikka puristi kätensä nyrkkiin.
- Entä veljesi? Archer kysyi.
- Hän lähti takaisin hakeakseen meidän jengimme tänne, jotta he voisivat hyökätä linnaan, Aeris sanoi.
- Hyökätä linnaan! Archer huudahti ponkaisten jaloilleen.
- Niin, Aeris sanoi hiljaa katsellen lattialle.
- Ja mitä aiot tehdä nyt? Archer kysyi.
- En tiedä, en halua tappa sinua, enkä halua tappa ketään muutakaan, mutta en myöskään halua että valon haltiat jatkavat johtamista, meidän pitäisi elää tasa-arvossa, Aeris sanoi.
- En minäkään halua tappa sinua, mutta en voi sallia hyökkäystä linnaan, Archer sanoi ja ponkasi seisomaan.
- Mitä siis ehdotat? Aeris murahti kädet puuskassa.

Archer mulkoili Aerista mutta huokaisi lopulta ja istahti takaisin sohvalle pistäen pään käsiensä väliin.

- En tiedä, en todellakaan tiedä, Archer sanoi lopulta.

Hetken oli hiljaista, kukaan ei puhunut tai liikkunut. Sitten kirkasta valoa alkoi loistaa Aeriksen suunnasta.

Archer nosti yllättyneenä päänsä ja katsoi Aerista ihmeissään. Valon voima levisi huoneen varjoihin täyttäen jokaisen pimeän nurkan valolla. Kaunis valokehä pyöri Aeriksen ympärillä tämän katsoessa häntä.

- Me emme voi tappaa valoa tai pimeyttä, jos toinen kuolee toinenkin kuolee, valo tarvitsee pimeyttä loistaakseen samoin kuin pimeys valoa, Aeris sanoi.
- Oletko...oletko sinä valon haltia? Archer kysyi ihmeissään.

Aeris nyökkäsi hitaasti. Archer epäröi, mutta avasi sitten kämmenensä mustuus leviten huoneeseen. Pimeys kohtasi valon ja koko huone tuntui väreilevän siellä olevan voiman alla. Pimeys kutsui valon tanssiin ja niin ne tanssivat heidän ympärillään toinen toistaan täydentäen, kuin aurinko ja kuu, päivä ja yö, hyvä ja paha, sielunkumppanit. Ne loivat aikaan mahtavan pyörteen täynnä valoa ja pimeyttä, ne eivät pelänneet toisiaan, vaan enneminkin olivat kuin kaksi pitkästä aikaa tapaavaa ystävää, jotka olivat jälleen löytäneet toisensa.

- Sinä olet pimeyden haltia, Aeris sanoi.

Se ei ollut kysymys, ainoastaan toteamus, toisen luonteen hyväksyminen.

- Olemmekin enemmän samanlaisia kuin luulemmekaan, sinä olet aina elänyt valona pimeydessä ja minä pimeytenä valossa, Archer sanoi ja hymyili hieman surullisesti.

Luku 6. Pyyntö

Kaksi päivää oli kulunut ja Aeris ei ollut kertaakaan poistunut pienestä huoneesta jonne Archer oli hänet tuonut. Archer oli joka päivä salaa hakenut ruokaa ruokasalista jotta Aeris saisi jotain syötävää. Aeriksen mielestä huoneessa oli hyvin ahdistavaa, mutta hän tiesi, ettei ollut muuta vaihtoehtoa kuin pysyä siellä.

Aeris istui sohvalla kun hän yhtäkkiä kuuli Archerin tulevan huoneeseen. Aeriksen katse siirtyi Archeriin ja Archerin huulille nousi hymy.

- Arvaa mitä löysin ruokasalista, Archer sanoi hyvin iloisella äänellä.

Aeris oli hiljaa odottaen vastausta.

- Leipää, Archer sanoi iloisena.

Aeris ilahtui uutisista mutta muuttui nopeasti vakavaksi.

- Meidän pitää laatia suunnitelma, jos et halua kuolla siis, Aeris sanoi tietäen että heillä oli paljon tekemistä.

Archer istahti alas ja laski leivät sohvapöydälle. Sitten hän käänsi katseensa Aerikseen. Aeris yritti olla punastumatta ja käänsi katseensa nopeasti pois ennen kuin alkoi puhua.

- Minä en halua tappaa sinua, mutta minä haluan että pimeyden puolelta valittaisiin myös hallitsijoita. Sinä et halua tappaa minua mutta et halua että me tuhoamme linnan, Aeris aloitti.

Archer nyökkäsi.

- Tehdään siis kompromissi, kun veljeni ja jengiläiset tulevat tänne, me estämme heitä, mutta puhumme samalla järkeä sinun vanhemillesi ja pyydämme heitä jakamaan valtansa jonkun pimeyden haltian kanssa niin että he voivat johtaa yhdessä, Aeris ehdotti.
- Hyvä on, mutta miten estämme veljesi hyökkäyksen ennen kuin ehdimme puhua järkeä vanhemmilleni? Archer kysyi epäileväisenä.
- Me emme voi voittaa veljeäni tai vanhempiasi väkivallalla emmekä fyysisin voimin, mutta entä jos näytämme mitä tapahtuu kun voimat yhdistää, Aeris sanoi ja silloin hänen päähänsä ilmestyi idea.

Hän nojautui Archerin puoleen kuiskaten idean tämän korvaan. Archer nyökkäsi. Niin he tekisivät.

Iltapäivällä Archer pompahti huoneeseen hermostuneena. Aeris oli hetkessä pystyssä tivaten oliko jokin huonosti. Archer kuitenkin vain pudisti päätään pysähtyen hänen eteensä.

- Ööm...tuota...tuota..., Archer mutisi pystymättä kohtaamaan hänen katsettaan.
- Kakista ulos, Aeris huokaisi melkein kyllästyneenä.
- Haluaisitkosinäollaminunparinitämänillantanssiaisissa? Archer purskautti sanat suustaan niin nopeasti, ettei Aeriksella ollut toivoakaan ymmärtää, mitä hän sanoi.
- Voisitko toistaa hitaammin? Aeris kysyi painottaen viimeistä sanaa ärsyyntyneenä.

Archer hengitti syvään ennen kuin kohtasi hänen katseensa.

- Haluaisitko sinä olla minun parini tämän illan tanssiaisissa? hän kysyi punastuen.

Aeris tuijotti häntä.

- Tai siis ei sinun tarvitse jos et halua, ajattelin vain että..., Archer mumisi mutta Aeris keskeytti hänet.
- Hyvä on, hän sanoi.
- Ai...mitäh? Archer kysyi yllättyneenä.
- Niin että hyvä on, Aeris sanoi.

Archer hymyili hänelle aurinkoisesti.

- Kukaan ei tule epäilemään mitään, selitän vain kaikille että olet hovineito, valon voimasi helpottavat tätä suuresti, Archer sanoi.
- Niin mutta mistä saan puvun? Aeris kysyi.
- Ah, se on jo hoidettu, Archer sanoi virnistäen.

Luku 7. Tanssiaiset

Puku oli henkeäsalpaava. Se oli hopeinen, leveähelmäinen tanssiaismekko. Valtavan helman päällä oli pienempi helma, ja molemmat helmet oli koristeltu vaaleanpunaisin kukkasin. Kukkia oli myös yläosassa. Se oli yksinkertainen mutta tulisi selvästi erottumaan joukosta.

- Tämäkö on tavallisen hovineidon tanssiaismekko, Aeris kysyi tuijottaen kaunista pukua edessään.
- No ei, mutta ethän sinä ole tavallinen hovineito, Archer sanoi ja vinkkasi silmää ilkkurisesti virnuillen.

Aeris punastui.

He olivat tällä hetkellä yhdessä linnan monista makuuhuoneista. Archer oli kutsunut sinne tusinan palvelijoita ja hovineitoja, jotka lupasivat olla hiljaa prinssin salaisesta tanssiparista. Hymyistä ja kuiskauksista päätellen sana leviäisi kuitenkin heti neitojen päästessä pois.

He kiharsivat hänen hopeanvalkoiset hiuksensa ja asettivat kauniin hopeisen kukkatiaran hänen päähänsä. Aeris osoitti sitä hämmennyksen vallassa. Eihän hän mikään prinsessa ollut!

- Näissä tanssiaisissa kaikki naiset tulevat laittamaan tiaran joten ei hätää, ei sinua epäillä prinsessaksi, Archer naurahti.

Aeris vain mulkasi häntä. Hovineidot aikoivat juuri laittaa puvun hänen ylleen kun Archer ilmoitti menevänsä itsekin laittautumaan. Tämä hakisi hänet, kun olisi aika. Aeris nyökkäsi ja ihmetteli mitä ihmettä oli tekemässä. Hänen oli tarkoitus tappaa prinssi, eikä mennä tanssimaan tämän kanssa. Hänen veljensä saapuisi huomenna ja silloin heidän suunnitelmansa olisi parasta toimia.

Kello tuli seitsemän illalla ja Aeris oli jo kauan sitten saanut puvun ylleen. Tällä hetkellä hän katseli itseään peilistä uskomatta silmiään. Hän oli upea, tai siis puku oli upea mutta hän ei itse ollut koskaan pitänyt yllään mitään näin hienoa.

Ovelta kuului koputus ja kun yksi hovineidoista kävi avaamassa sen, seiso Archer sen takana. Ja voi miltä hän näytti. Archerin sametista tehty musta puku kiilteli uutuuttaan. Takin hihoja myöten nousi hopeisia köynnöksiä. Puku oli yksinkertainen mutta kaunis. Ja Archer oli – muuta sanaa ei Aeris keksinyt – komea. Archerin hiukset olivat sopivasti sekaisin ja tämän mustat kengät kiiltelivät lampun valossa.

Archer näytti pölämystyneeltä nähdessään hänet.

Aeris hymyili hämmentyneenä.

- Näyttääkö se niin pahalta? Aeris kysyi hieman huolestuneena.

Archer oli hiljaa hetken kunnes huudahti.

- Pahalta? Sinä näytät upealta!

Aeris punastui ja kiitti hiljaa sanoen samaa Archerista. Archer vain virnisti ja tarttui sitten hänen käteensä johdattaen heidät ulos huoneesta. Kun he saapuivat salin oville tunsu Aeris nipistykseen mahansa pohjassa. Häntä jännitti hirvittävästi.

Avautuvien ovien takaa paljastui valtava kaunis sali, jonka vasemmalla puolella oli neljä lasiovea jotka johtivat ulos yhdelle pitkälle parvekkeelle. Sali oli koristeltu kulta ja hopeakoristein sekä kukilla joita oli kaikissa mahdollisissa väreissä ja sävyissä. Salin oikeassa reunassa oli yksi pitkä tarjoilupöytä, jonka takana palvelijat häärsivät tuoden uusia herkuja vierailijoille. Muuten salin lattia oli tyhjä. Kymmeniä tanssipareja odotteli koko salin leveydellä, että kuningaspari julistaisi juhlan alkaneeksi.

Naiset olivat pukeutuneet maan hienoimpiin leninkeihin ja miehillä oli kaikilla mustat puvut, Tiarat kimaltelivat salin kellertävän valaistuksen alla mutta Aeris huomasi että muiden naisten tiarat olivat paljon yksinkertaisempia kuin hänen omansa.

Kymmenet silmät seurasivat heitä heidän kävellessään joukon läpi kohti huoneen toista päätyä missä kuningas ja kuningatar seisoivat suurella korokkeella. Kun he asettuivat lopulta seisomaan korokkeen reunalle julisti kuningas tanssiaiset alkaneeksi.

Archer oli kertonut hänelle, että heidän täytyisi aloittaa tanssi perinteen mukaan ja Aerista jännitti kun he astelivat salin keskelle.

Hän asetti vasemman kätensä Archerin olkapäälle ja toisella hän otti kiinni tämän kädestä. Musiikki alkoi hitaasti soida salin läpi punoen melodioitaan ilmaan ja täyttäen kaikkien kuuntelijoiden korvat kauniilla sävelmillään.

Archer näki vanhempansa katsovan häntä, mutta hän oli kuitenkin varma siitä että he eivät ihmetelleet hänen uutta tanssipariaan, sillä he olivat tottuneet hänen vaihtuviin tanssipareihinsa.

Aeris ja Archer alkoivat hitaasti liikkua, ensin varovaisemmin ja sitten nopeammin ja varmemmin. Alussa Aeriksen oli vaikea pysyä mukana mutta Archerin itsevarmuus tarttui häneen ja niin he tanssivat. He liikkuvat täydellisesti toisiaan vasten kieppuen ja astellen salin läpi. Archer pyöritti häntä taitavasti ja Aeriksen ei auttanut muu kuin seurata mukana. Hänen mekkonsa helma tanssi sulavasti heidän liikkeidensä mukana, eivätkä katsojat voineet muuta kuin tuijottaa. Se oli jotain niin ihmeellistä, Aeris tunsu voivansa jatkaa tätä ikuisesti.

He kieppuivat musiikin mukana, ja sitten muut liittyivät heidän mukaansa ja tanssisali täyttyi mekkojen kahahduksista. Värien meri oli upea, ja se miten, jokainen pari liikkui tahdissa, oli jotain uskomatonta. Aeris antautui täysin tanssin syleilyyn ja antoi sen viedä hänet mukanaan.

Archer hymyili Aerikselle joka vastasi hymyyn. He tanssivat kauan aina yömyöhään asti. Lopulta heidän tanssinsa johti heidän lasiovista ulos, rappusten askelmat alas puutarhaan. Tulikärpäset kieppuivat heidän ympärillään ja loivat kauniita valoja valaisten puutarhan upeasti.

Archer ja Aeris istahtivat puutarhassa olevalle penkille katsoen toisiaan silmiin sanomatta mitään. Puutarha oli hyvin kaunis ja ainoa ääni joka kuului siellä oli tulikärpästen siipien suhina. Archer ja Aeris istuivat siinä ja hymyilivät toisilleen tietäen että kohta tämä olisi ohi ja heidän pitäisi pistää suunnitelma toimeen.

- Tiesitkö että olet todella kaunis, Archer sanoi Aerikselle samalla kun tarttui Aeriksen käteen hellästi.

Aeris vain hymyili mutta ei vastannut mitään. Archer katsahti nopeasti pois, sillä hänen posket alkoivat punottamaan.

- Hymysi on todella kaunis, Archer sanoi mutta ei tällä kertaa katsonut Aerista silmiin.

Archer ei ollut ikinä tuntenut näin ketään kohtaan. Hän oli aina halunnut olla yksin, eikä hän varsinkaan halunnut olla riippuvainen jostain toisesta henkilöstä. Mutta Aeriksen kanssa kaikki oli erilaista. Archer pystyisi istumaan tässä ikuisuuksia Aeriksen kanssa tekemättä mitään. Archer tiesi että hän tekisi mitä tahansa Aeriksen vuoksi.

Vaikka he eivät olleet tunteneet toisiaan pitkän ajan Archer tiesi että Aeris oli se jonka kanssa hän haluaisi viettää aikansa.

- Katso tänne, Aeris sanoi hellästi.

Archerin katse kääntyi hitaasti Aerista kohti. Kun heidän katseensa jälleen kohtasivat Archer näki Aeriksen hymyilevän. Aeris kumartui eteenpäin ja kietoi kätensä Archerin ympärille. Archer kietoi kätensä suojelevasti Aeriksen ympärille, eikä voinut olla hymyilemättä.

- Tykkään sinusta, Aeris kuiskasi Archerin korvaan.

He istuivat siinä halaten toisiaan hiljaisuudessa kunnes Archer sanoi:

- En tykkää sinusta Aeris, rakastan sinua.

Luku 8. Suunnitelma

Seuraavana aamuna Aeris ja Archer olivat jo riisuneet tanssiaisvaatteensa, ja olivat nyt valmiina pistämään suunnitelmansa toimintaan. He lähtivät tornista ennen auringonnousua. Orion saapuisi auringonnousun aikaan ja heidän täytyisi olla asemissa silloin.

Aeriksella oli musta puku päällä ja Archerilla oli hyvin yksikertaiset housut ja paita. Kun he lopulta saapuivat kohtaan jossa heidän pitäisi erota, pysähtyivät he katsomaan toisiaan.

- Ole kiltti äläkä kuole, Aeriksen ääni oli käheä hänen puhuessaan.
- En kuole, Archer sanoi.

Sitten hitaasti Archer nojautui lähemmäs Aerista. Hän painoi huulensa hitaasti tämän huulille. Suudelma oli hellä, täynnä erilaisia tunteita. Lopulta Aeris perääntyi ja hymyili hänelle, ennen kuin juoksi pois kadoten kulman taakse.

Archer huokaisi ja kääntyi sitten toiseen suuntaan. Hän juoksi ylös portaita ja katosi taas seinäkoristeen taakse palvelijoiden käytävään. Hänellä kesti hetken löytää oikea kohta. Ja sitten hän huomasi pienen aukon seinässä. Hän hiipi sen reunalle ja kurkisti alas. Alhaalla oli valtaistuinsali kaikessa kirkkaudessaan. Hänen vanhempansa istuivat jo valtaistuimillaan juttelemassa joidenkin hovin jäsenten kanssa.

Aukko oli tarpeeksi suuri, jotta Archer pystyisi työntymään läpi. Täydellistä.

Ja niin Archer istahti aukon reunalle, odottamaan oikeaa hetkeä.

Aeris juoksi linna läpi. Hän väisteli vartijoita ja käytti enimmäkseen sivukäytäviä. Kun hän lopulta pääsi palvelijoiden ovista ulos, hän juoksi etuporteille ja kaatoi vartijat maahan tainnuttaen heidät. Sitten hän tarttui porttien avaamismekanismiin ja alkoi vääntää. Ja hitaasti portit alkoivat avautumaan. Ja siellä talojen varjoissa odotteli koko Pimeyden Kosketus jengi. Orion astui eteen. Jengikin oli tainnut vartijat portin ulkopuolelta.

- Olet myöhässä, Orion murahti.
- Anteeksi, tuli ongelmia vastaan, Aeris sanoi vastustaen haluaan laskea katseensa jalkoihinsa.

Orion vain tuhahti mutta viittoi hänet sitten näyttämään tietä. He juoksivat pihan läpi. Aeriksen tainnuttamia vartijoita lojui ympäriinsä. Kun he pääsivät linna sisäänkäynnille sulautuivat jengiläiset varjoihin. Aeris johdatti heitä kohti valtaistuinsalin ovia sydän jyskyttäen.

Kun he saapuivat oville pysähtyivät he kuulostelevaan.

Sitten Aeris paukautti ovet auki. Suunnitelman oli parasta toimia. Jengiläiset ryntäsivät sisään karjuen ja valmiina tuhoamaan paikkoja. Aeris sulki ovet viimeisten jengiläisten takana, jotta he eivät pääsisi pakenemaan.

Ja kääntyessään hän näki miten vartijat panikoivat. Niitä virtasi sisään kahdesta sivuovesta salin toisessa päädyssä. Kuningatar kiljui valtaistuimellaan ja kuningas oli vetänyt miekkansa huotrasta. Pari hovin jäsentä juoksivat vartijoiden taakse kirkuen kauhuissaan.

Ja juuri silloin Archer hyppäsi. Archer hyppäsi valtaistuinsalin korkealla seinässä olevasta aukosta keskelle salia. Aeris ei voinut muuta kuin ihaila kun Archer liikkui ilmassa ja laskeutui sulavasti alas polvillaan joutaen. Hän laskeutui jengiläisten ja vartijoiden väliin ja pimeyden kilvet ilmestyen hänen käsistään, jotta taistelua ei syntyisi.

Huoneessa olijat mumisivat hämmentyneinä ja sitten kilvet hälvenivät. Sekasorron aikana Aeris oli livahtanut Archerin vierelle, keskelle salia.

Jengiläiset ja kuninkaalliset katsoivat heitä vihaisina sekä hämmentyneinä.

- Teidän täytyy nyt kuunnella meitä! Aeris sanoi kovalla äänellä jotta kaikki kuulisivat.

Häntä jännitti mutta Archer puristi hänen kättään rauhoittavasti, ja niin hän jatkoi.

- Minä olen Aeris valon haltia syntynyt pimeyden puolella, ja tämä on Archer pimeyden haltia syntynyt valon puolella.
- Me olemme kyllästyneet elämän tapaamme ja toivomme tasa-arvoa, Archer lisäsi.
- Emme halua että kukaan kuolee, haluamme että opitte kunnioittamaan toisianne ja että pimeyden puolelta tulisi myös hallitsijoita, Aeris sanoi.

Hetken oli hiljaista. Sitten Orion käveli hitaasti eteenpäin. Vartijat heidän toisella puolellaan tiukensivat otteitaan miekkojensa kahvoista, mutta pysyivät aloillaan.

- Olet tyhmä, Orion sanoi lopulta Aerikselle eikä edes vilkaissut Archeria.
- Mitä tarkoitat? Aeris kysyi varautuneena.

Archer hänen vierellään kiristi otettaan hänen kädestään. Sitten Orion nauroi. Hän nauroi kovaan äänen ja vilkaisi sitten Aerista.

- Miten tyhmänä sinä minua oikein pidät, minä tiedän että sinä olet oleskellut tämän prinssin kanssa, etkä ole tehnyt mitään mitä käsinkin sinun tehdä, Orion sanoi.
- Etkö ymmärrä että hän vain kietoi sinua sormensa ympärille, jotta voisi käyttää sinua hyväkseen päästäkseen käsiin pimeyden puoleen, Orion jatkoi ja nauroi ilottomasti.
- Sinua on huiputettu, Orion kuiskasi hänen korvaansa.

Aeris puristi vapaan kätensä nyrkkiin ja puristi silmänsä kiinni. Mutta juuri kun hän aikoi huutaa Orionille, puhui kuningas.

- Te senkin likaiset pimeyden käyttäjät, häipykää palatsistani, kuningas sanoi hyisellä äänellä.
- Ehei, me tulimme tänne näyttämään teille pienen opetuksen, Orion nauroi.
- Minä olen teidän kuninkaanne ja minä määrään täällä joten ulos linnastani. Ja mitä sinuun tulee poikani, olet häpeäksi kruunulleni ja valtakunnalleni enkä hyväksy tällaista käytöstä, kuningas sanoi raivoissaan.
- Joten täten evään sinulta valtakunnan perijän paikan, etkä ole enää kruunuprinssi, yksi serkuistasi saa ottaa paikan, kuningas määräsi hyisellä äänellä.

Archer tuijotti isäänsä yltyvän raivon vallassa ja päästi irti Aeriksen kädestä. Sitten hän käveli isänsä eteen.

- Et voi tehdä näin, hän murahti hiljaa.
- Voin ja teen, ja koska tämä ei tunnu tarpeeksi hyvältä rangaistukselta, ystäväsi lukitaan linnan tyrmään jossa hän viettää loppu elämänsä lian ja rottien keskellä, kuningas sanoi kääntäen leiskuvan katseensa kohti Aerista.

Aeris hätkähti. Ei! Heidän suunnitelmansa oli täysin pilalla.

- Hyvä, ota hänet, me emme häntä tarvitse, Orion sylkäisi Aeriksen jalkojen juureen.

Aeris vain tuijotti veljeään sanattomana, ja yksi yksinäinen kyynel valui hänen silmästään.

- Miksi, miksi teet näin? Aeris kysyi käheällä äänellä.
- Sinä veljeilit vihollisen kanssa ja pilasit suunnitelmani täysin, minä kyllä saan rahani, joko sinun kanssasi tai ilman sinua, Orion sihisi hänelle.

Aeris lysähti maahan ja näki Archerin tekevän samoin.

Heidät molemmat oli hylätty.

He molemmat olivat kyyristyneet tuskan alla.

Kummankaan jalat eivät enää kantaneet.

He molemmat olivat erilaisia.

Heitä hyljeksittiin sen takia.

Heidän suunnitelmansa oli pilalla.

Kyyneleet valuivat molempien kasvoilla, eikä kumpikaan suostunut katsomaan toista. Aeris hengitti katkonaisesti samalla kun jengiläiset alkoivat juosta kohti vartijoita Orionin käskystä. Vartijat valmistautuivat ottamaan heidät vastaan. Myrsky oli puhkeamassa suoraan heidän yllään, eivätkä he voineet tehdä mitään sen pysäyttämiseen.

He eivät vielääkään reagoineet mitenkään eivätkä edes vilkaisseet ylöspäin. Jengiläiset lähestyivät vartijoita. Aeriksen hengitys joutui kurkkuun.

Kaikki oli menetetty.

Mitään ei ollut jäljellä.

Sota ei tulisi loppumaan koskaan.

Maan rauha ei koskaan saapuisi.

Eikä tasa-arvo.

Kukaan ei rakastanut tai välittänyt heistä.

Ja juuri silloin he nostivat katseensa yhtä aikaa, samalla kun molemmat tajusivat. He rakastivat yhä toisiaan. Kaikkea ei oltu menetetty. He voisivat vielä taistella. Toivo pilkahti heidän ympärillään raivoavassa epätoivossa. Pieni kipinä. Mutta pienestä kipinästä syntyi yleensä tuli, jos kipinän yllytti syttymään.

Aeris otti tukea maasta käsillään, samalla kun nosti jalkansa maasta. Ja sitten toisen. Archer teki samoin. Heidän molemmilla puolilla raivoavat tunteet, viha ja kostonhimo, eivät kestäneet heidän kanssaan noussutta toivoa vastaan.

Ja sitten he seisoivat.

Katsoivat toisiaan ja nyökkäsivät.

Näkymätön lasihäkki heidän ympärillään sortui.

Ja epätoivon muuri murtui.

Luku 9. Aurinko Ja Kuu

Valtava paineaalto hyökysi salin läpi kaataen jengiläiset, vartijat ja hovin jäsenet maahan. Myös kuningas ja kuningatar lennähtivät istuimiltaan.

Paineaalto lähti heistä. Aeriksesta ja Archerista.

Archer katsoi Aerista ja kaikki kurjuus ja epätoivo katosivat. Oli jäljellä enää pimeys ja valo. Pimeys huokui saliin Archerin käsistä peittäen kaiken alleen. Sitten Aeriksen valo ilmestyi. Pieni ja kirkas valopallo ilmestyi Aeriksen kädestä. Ja sitten tuli tuhansia ja taas tuhansia valopalloja täyttäen pimeyden huonot puolet valolla. Ja pimeys täytti valon huonot puolet pimeydellä. Vastakohtat jotka täydensivät toisiaan.

Valot vilkkuivat ja tanssivat pimeydessä ja kietoutuivat pimeyden syleilyyn. Ja sitten pimeys ja valo alkoivat tanssia, kuten myös Archer ja Aeris.

Archer tarttui Aeriksesta samalla tavalla kuin tanssiaisissakin ja niin he tanssivat.

Aeriksen ympärille ilmestyi mekko tehty puhtaasta valosta. Valo kehä ilmestyi Aeriksen pään ympärille valaisten pimeyden Aeriksen ympärillä. Pimeyden kehä ilmestyi Archerin pään ympärille pimentäen valoa hänen itsensä ympärillä.

He tanssivat ja pyörähtelivät. Kaikkien katseet seurasivat heitä liian hämmentyneinä puhuakseen. Valo ja pimeys tanssivat heidän kanssaan rinta rinnan, ja raivasivat heidän eteensä polun. Polku oli tehty sekä valosta ja pimeydestä ja huokui uskomatonta voimaa. Se kohosi kuin rappuset ylemmäs salissa ja yhtäkkiä näytti kuin he tanssivat ilmassa.

Ja niin he tanssivat ylös korkealla salin kattoon asti. Ja sitten yhtäkkiä valon ja pimeyden polku katosi heidän altaan ja he tippuivat. Mutta heitä ei pelottanut. He luottivat toisiinsa. He luottivat että kun toisen voima rakoilisi, täyttäisi toisen voima ne raot ja pitäisi heidät turvassa. Ja heidän luottamuksensa toisiinsa aiheutti heidän laskeutuessaan uuden paineaallon, jonka mukana ilmestyi Awen legendaariset perustajat. Aurino ja Kuu.

Kuu oli pimeyden voimien lähde, pimeyden voimien valtias ja aurinko oli valon voimien lähde, valon voimien valtiatar.

Ne ilmestyivät hitaasti ottaen ihmisen hahmon, niiden laskeutuessa maahan heidän eteensä. Jengiläiset ja vartijat henkäisivät kunnioituksesta.

Voimien alkulähteiden ilmestyminen oli hyvin harvinaista ja se tapahtui enintään kerran tuhannessa vuodessa. He ilmestyivät ainoastaan silloin kuin itse halusivat, ja kun heidän piti puuttua luomansa maan tapahtumiin. Kuu ja Aurinko olivat rakastavaisia jotka tapasivat harvoin. Mutta tarpeen iskiessä he laskeutuivat yhdessä maahan, eivät nähdäkseen toisiaan vaan auttaakseen kansaansa.

Ja nyt he seisovivat siinä, Archerin ja Aeriksen edessä. Archer ja Aeris kumarsivat syvään yhdessä huoneen muiden henkilöiden kanssa. Kuningas ja kuningatar olivat kalvenneet.

- Tämän maan on aika muuttua, Aurinko sanoi ja katsoi Archeriin ja Aerikseen.
- Se mitä Archer ja Aeris tekivät, on jotain mikä tulee muuttamaan maan historiaa lopullisesti. Siitä huolimatta että he olivat eri puolilta maata he hyväksyivät toisensa ja niin maan ansaitsema tasa-arvo ja rauha voivat saapua maahan, Kuu jatkoi.

- Silloin kun me loimme tämän maan, Awen, me teimme lupauksen että seuraavat henkilöt joilla olisi eri voimat, mutta jotka siitä huolimatta hyväksyisivät toistensa hyvät ja pahat puolet, muuttaisivat maata, onnistuivat he siinä itse tai meidän avullamme. Ja teidän rohkeutenne osoitti meille että luomamme lupaus oli täytetty, Aurinko sanoi.
- Me rakastimme toisiamme mutta meidän piti olla erillään, mutta te, te voitte olla yhdessä ja pelastaa tämän maan tuholta, joka tulee ellei jotain tehdä, Kuu sanoi.
- Te pelastitte maamme, ja olemme teille kiitollisuuden velassa ikuisesti, Aurinko sanoi.

Ja hitaasti Aurinko ja Kuu, kumarsivat heille syvään. Archer ja Aeris vilkaisivat toisiaan ällistyneinä.

- Mitä ihmettä, miten pelkät meidän voimamme olisivat voineet muuttaa mitään, on varmasti ollut muitakin jotka ovat ehdottaneet ja vaatineet juuri samaa asiaa? Archer kysyi lopulta.
- Ketkään muut ei ole sokeasti luottaneet toisiinsa ja jatkaneet sen jälkeen kun heiltä oli viety kaikki mitä heillä oli paitsi toisensa, Kuu sanoi.

Sitten Aurinko ja Kuu kääntyivät kuninkaan ja kuningattaren puoleen.

- Teidän valtakautenne on ohi, valon ja pimeyden on aika sekoittua eikä teidän asettamaa rajaa puolten välillä enää tarvita, Aurinko ja Kuu sanoivat yhteen äänen.

Ja niin valtava sykäys tuntui koko maan pinnalla kun hitaasti raja hävisi ja auringonvalo alkoi virtaamaan pimeyden puolelle sekä pimeyttä valon puolelle.

Sitten Aurinko ja Kuu kääntyivät heidän puoleensa.

- Teillä on kaikki oikeus kruunata itsenne hallitsijoiksi jos te niin haluatte, Kuu sanoi.
- Kiitos mutta..., Archer aloitti ja vilkaisi Aerista joka nyökkäsi ennen kuin hän jatkoi.
- Me haluamme ihan tavallisen elämän, Archer jatkoi lauseensa loppuun.

Aeris nyökkäsi ja puristi nyt Archerin kättä kuin ei voisi uskoa kuulemaansa.

- Onko kaikki siis ohi, saako maa nyt rauhan? Aeris kuiskasi.

Aurinko hymyili hänelle.

- Jotta maa pysyisi tasapainossa tarvitaan huonoja asioita jotta hyviäkin asioita voisi olla, tasa-arvo pysyy mutta vaikeuksia on lisää edessäkin, ne jotka elävät taistelevat elämänsä loppuun asti, eikä tämä ole poikkeus, Aurinko sanoi lempeästi.
- Ja mitä teihin tulee, niin jengejä ei enää tarvita, voitte asettua elämään rauhassa ja vaikka hankkia jonkin oikean työn, Kuu sanoi jengille.

Orion seiso hiljaa jengin edessä kunnes kääntyi Aerikseen päin.

- Tiedät että vaikka tasa-arvo palasi, ja vaikka olitkin oikeassa sen suhteen mikä on oikein, en voi antaa sinulle anteeksi sitä että petit minut, minä aion aloittaa elämäni alusta. En ole enää vihainen sinulle ja voimme tavata aina silloin tällöin, mutta

välimme eivät koskaan palaa ennalleen, Orion sanoi pää pystyssä ja katsoi Aerista suoraan silmiin.

- Tiedän, Aeris sanoi ja vastasi katseeseen.
- Mutta anna minun tehdä tämä edes kerran, Aeris jatkoi ja halasi Orionia nopeasti.

Orion vastasi halaukseen hieman jäykästi. Kun he lopulta erosivat hymyili Orion Aerikselle pienesti ennen kuin kumarsi Auringolle ja Kuuille.

- Aloitan elämäni alusta, ja ensimmäiseksi autan niitä jotka tarvitsevat apua jengimme rahoilla, oli avun tarpeessa sitten valon tai pimeyden haltioita, Orion sanoi ja johdatti sitten jenginsä ulos salista.

Oli hiljaista. Sitten entiset kuningas ja kuningatar astuivat eteen hieman arasti.

- Mekin aloitamme uuden elämän, mutta saisinko kysyä että kenestä tulee hallitsija jos Archer ja Aeris eivät suostuneet, Robert, entinen kuningas kysyi.
- Siitä huolimatta että Aeris ja Archer eivät suostuneet, saavat he auttaa johtajien valinnassa. Kansasta valitaan yhdeksän päättäjää, jotka yhdessä päättävät maan asioista, pimeyden ja valon haltioita molempia, Kuu sanoi.
- Ja Robert sekä Eleonora teidän ensimmäinen tehtävänne tavallisina kansalaisina, haluamme että puratte yhdessä vartijoiden kanssa tämän linnan, ja maksatte sitten rahoillanne uusia taloja linna tilalle, sekä uuden pienemmän palatsin siihen, jossa raja kulki ennen. Siitä tulee koti yhdeksälle päättäjällemme, sitten kun heidät on valittu, Aurinko sanoi.

Robert ja Eleonora nyökkäsivät ja kiirehtivät vartijoidensa kanssa ulos salista suunnittelemaan linnan purkamista.

Lopulta oli ainoastaan Aurinko ja Kuu sekä Archer ja Aeris jäljellä.

- Meillä on myös teille vielä viimeinen tehtävä ennen kuin voitte asettua aloillenne. Me haluamme, että te menette etsimään ja valitsemaan yhdeksän päättäjää tälle maalle. Matkatkaa koko maan yli ja tutustukaa ihmisiin. Maan kohtalo lepää vieläkin teidän käsissänne, Kuu sanoi.
- Täytämme tehtävän mielellämme, Aeris sanoi ja kumarsi Archerin kanssa syvään.

Kun he nostivat taas katseensa lattiasta, olivat Aurinko ja Kuu poissa. He olivat lähteneet yhtä äkkiä, kuin olivat tulleetkin.

Aeris hymyili Archerille.

- Näyttää siltä, että seikkailu on vasta alussa, Archer virnisti.
- Taidat olla oikeassa, Aeris hymähti.

Auringon valo pilkkisti salin korkeista ikkunoista sisään valaisten kaksi sankaria valollaan.

Loppu... tai sanoisinko... alku.

Hilda Söderström:

Viisi tulitikkua

Kellarin ovi pamahti kiinni takanani ja kellariin tuli pilkkopimeää. Jouduin paniikkiin, olen pelännyt pimeää siitä yöstä saakka, kun äiti oli jättänyt meidät. Juoksin rappusia ylös ja työnsin ovea mutta se oli mennyt takalukkaan.

- Ota rauhallisesti ja hengitä, sanoin hiljaa itselleni.

Onhan minulla puhelin, joten voin soittaa apua. Laitoin käden takin taskuun, mutta puhelin ei ollut siellä. Kokeilin jokaikisen taskun mutta puhelinta ei löytynyt mistään. Se oli luultavasti jäänyt keittiön pöydälle.

Siitä oli monta vuotta, kun olin ollut kellarissa viimeksi. Ja silloinkin olin vain hakenut heti oven vieressä olevan imurin. Tiesin kuitenkin, että jossain oli ylimääräinen avain. Mutta miten löytäisin avaimen, jos en nähnyt mitään? Kellari oli aika iso ja muistelin, että kaikki siellä oli järjestyksessä eikä ihan sikin sokin. Olisikohan jossain taskulamppu, pohdin. Sen avulla olisi vähän helpompi etsiä pimeässä kellarissa. Yhtäkkiä muistin, että takin taskussani oli tulitikkua. Otin esiin sen. Aski tuntui kevyeltä. Toivottavasti siellä olisi vielä tulitikkuja jäljellä. Avasin sen ja yritin pimeässä laskea kuinka monta tulitikkua siellä oli jäljellä.

- 1...2...3...4 ja 5, tulitikkuja oli jäljellä enää viisi.

Otin esiin yhden tulitikun ja sytytin sen. Valo ei riittänyt koko kellariin vaan minun olisi pakko tarkistaa kellari eri osissa. Aloitin hyllystä, joka oli suoraan edessäni. Minun piti olla niin nopea, kuin vain pystyin. Hyllyssä oli paljon tavaraa. Avasin edessäni olevan puisen rasiän. Rasissa ei ollut avainta vaan siellä oli kultainen kaulakoru. Olin nähnyt tämän kaulakorun jossakin, mutta en muistanut missä. Tulitikku oli melkein palanut loppuun ja tuli kuumotti sormiani. Puhalsin ensimmäisestä tulitikusta liekin pois. Kellariin tuli jälleen pimeää ja minä jäin miettimään rasia kädessäni missä olin nähnyt kaulakorun ennen.

Päähäni tuli kuva äidistä. Hän luki minulle iltasatua ja minä pötkötin sängyssä. Olin varmaan vain viisi vuotta. Muistin että äidillä oli ollut kultainen kaulakoru kaulassa. Yhtäkkiä tajusin, että äidillä oli ollut tämä kaulakoru kaulassa joka päivä. En muistanut paljon äidistä, koska hän oli lähtenyt, kun olin kuusi mutta hänen rauhallinen äänensä kuului päässäni. Minulle ei oltu koskaan kerrottu miksi äiti oli jättänyt meidät. Isä tuli vaan yhtenä aamuna kertomaan, että äiti oli lähtenyt, eikä kukaan tiennyt mihin. Mitä jos kellarissa oli lisää äidin vanhoja tavaroita?

Otin rasiasta esiin seuraavan tulitikun ja sytytin sen. Näin että hyllyssä oli kirjekuori. Otin sen ja avasin varovasti. Kirjekuoressa oli valokuvia. Ei hirveän monta mutta kaikki olivat äidistä. Miksi näitä valokuvia ei ollut raameissa seinällä roikkumassa? Koko talossa oli ainoastaan yksi kuva äidistä ja se oli minun kirjoituspöydälläni. Isä oli ottanut kaikki kuvat äidistä pois heti kun hän oli lähtenyt. Olin aina ajatellut, että hän ei ehkä voinut katsoa äidin kuvaa ilman kyyneliä, mutta mitä jos siinä oli joku toinen syy.

Otin rasiasta vielä kolmannen tulitikun.

Kun sytytin tulitikun näin, että vieressä olevalla seinällä roikkui avain. Hopeanvärinen avain kimalteli tuleessa. Olin melkein kokonaan unohtanut, että minun piti löytää avain, jotta pääsisin kellarista pois. Otin avaimen koukusta mutta otteeni lipesi ja avain tippui ja katosi tumman kirjahyllyn alle. Hyllyssä seisoivat vieressä kirjoja, joita kukaan ei koskaan ollut lukenut. Kirjat olivat pölyisiä ja näyttivät siltä, että niihin ei ollut koskettu viiteenkymmeneen vuoteen. Polvistuin katsomaan kirjahyllyn alle mutta siinä samassa kolmas tulitikku sammui. Tajusin, että nyt minulla oli enää kaksi jäljellä.

Sytytin neljännen tulitikun ja kyyristyin nostamaan avaimen. Kun valaisin tulitikulla kirjahyllyn alle, siellä ei näkynyt ainoastaan avainta, vaan myös jokin kirja. Nostin avaimen ja samalla kirjan, koska olin utelias näkemään mikä kirja oli joutunut piiloon hyllyn alle. Kansi oli ruskea ja kulunut mutta muuten kirja oli hyvässä kunnossa. Avasin kirjan ja kannen sisäpuolella luki "tämä kirja kuuluu Sofialle". Sofia oli minun äitini nimi. Ymmärsin, että tämä oli äidin vanha päiväkirja. Avasin ensimmäisen sivun. Käsiala oli nätti ja selkeä. Ensimmäiseen sivuun ei ollut paljon kirjoitettu. Kirja oli kymmenen vuotta vanha. Päivämäärä vasemmassa yläkulmassa oli 8. lokakuuta 2003. Olin itse ollut kuusi vuotta silloin. Tulen loisteessa luin nopeasti mitä sivulla luki.

Rakas päiväkirja!

Martti on alkanut käyttäytyä oudosti. Hän on väkivaltainen minua kohtaan, vaikka teen parhaani että hän olisi tyytyväinen. Pelkään itseni ja Emilian puolesta. On hyvä, että Emilia nukkuu niin syvästi, ettei kuule kun riitelemme.

Sofia

Oliko isä ollut väkivaltainen ja ilkeä äitiä kohtaan? Kysymykset ja muistot sinkoilivat päässäni. Muistin äidin hoputtaneen minulle vaatteet päälle ja sen kuinka me olimme juosseet talosta ulos isän huuto korvissamme. Pystyin vieläkin kuulemaan lasin rikkoutumiseen. Tiesin, että isä tuli helposti vihaiseksi mutta en ollut tiennyt että hän oli lyönyt äitiä.

Pimeys laskeutui kellariin, nostin rasiasta viimeisen tulitikun. Vedin tulitikun rasian punaista fosforia vasten ja tikkuun syttyi liekki. Liekki välkkyi punaisena, keltaisena ja sinisenä. Selasin sivulle, johon oli kirjoitettu. 24. lokakuuta 2003. Se oli samana päivänä kun äiti oli lähtenyt.

Rakas päiväkirja!

Martti uhkailee minua ja luulen, että kohta hän tappaa minut. Minun pitää kestää vielä kolme päivää. Olen ajatellut, että lähden reissuun kolmen päivän päästä ja otan Emilian mukaan, jotta pääsemme Martista eroon. En voi jättää Emiliaa itsekseen tänne. Mitä jos Martti alkaa uhkailemaan ja lyömään häntä silloin. Liput on ostettu ja tavarat pakattu.

Joku on tulossa kellariin. Minun pitää piilottaa päiväkirja, jotta kukaan ei löydä sitä. Kirjoitan taas kolmen päivän päästä, kun olen päässyt täältä pois.

Rakkaudella Sofia

Selasin sivuja eteenpäin, mutta tämä oli viimeinen teksti. Yritin ymmärtää mitä olin juuri lukenut. Mitä oikein oli tapahtunut kymmenen vuotta sitten? Olin miettinyt miksi äiti lähti. Olin syyttänyt itseäni ja luullut ettei äiti rakastanut minua ja oli siksi lähtenyt. Mutta nyt tiesin. Palat loksahdivat paikoilleen päässäni. Äiti oli tapettu. Äiti oli tapettu ja se oli isäni Martti, joka oli tappanut äitini 10 vuotta sitten. Äiti ei ollut koskaan lähtenyt reissulleen vaan isä oli tappanut hänet samana yönä kuin lukemani teksti oli kirjoitettu.

Viimeinen tulitikku sammui. En tiennyt mitä tehdä, kaaduin polvilleni kylmälle kellarin lattialle ja kyyneleet valuivat poskelleni. Miten en ollut huomannut mitään näiden vuosien aikana. Päässäni välkkyi muistoja siitä, kuinka isä oli välillä sanonut pahoja juttuja äidistä mutta minä en ollut välittänyt siitä. Isä oli ollut minulle niin kiltti ja pitänyt huolta minusta. Rakastin isääni, mutta isä oli pettänyt minut, enkä voisi enää koskaan ajatella häntä ilman, että päässäni näkyisi murhaaja.

Tiesin, että Isä ei ollut kotona vielä. Minun oli pakko päästä pois täältä, ennen kuin isä tulisi. En halunnut nähdä isää enää, minä en vaan voinut jäädä. Hapuilin pimeässä kellarin ovelle ja onnistuin avaamaan sen.

Itkin ja pakkasin paniikin vallassa tavaroitani. Isä oli luultavasti löytänyt äidin ostamat liput ja ymmärtänyt, että hän oli ajatellut lähteä pakoon minun kanssani. Miten isä oli pystynyt tehdä näin äitiä ja minua kohtaan. Katsoin äitiäni silmiin kirjoituspöytäni valokuvassa ennen kuin laitoin sen varovasti laukkuun. Sitten lähdin, enkä vilkaissut edes taakseni.

16–20 v.

Minni-Maria Strandholm:

Keinu

Naurun äänet ja kimeät kiljaisut kaikuvat lämpimässä ja pölyisessä kesäilmassa. Sora ja hiekka ratisee kirjaviiden lenkkareiden alla, kun lapset rynnistävät koulun pihalle kaveriporukoineen jatkamaan keskenjääneitä leikkejä. Ei ole epäilystäkään, että pitkä kesäloma on tuonut lapsille erityistä riemua. Heidän ilmeet, eleet ja auringon valaisemat silmät ovat herättäneet koko pihan eloon. Pihan ulkopuolella arkiliikenne on jälleen taas käynnissä, kun ihmiset ovat palanneet loman vapauksista töihin. Uusi syyslukukausi on silti alkanut rennoissa tunnelmissa, sillä elokuinen aurinko paistaa vielä parhaimmillaan, ja pitää sitkeästi viimeisistä kesäloman rippeistä kiinni. Seuraan tyttöjä ison koivun takana olevilla keinuilla, kun he ottavat vauhtia ja heittäytyvät ilmaan päästääkseen hiekkaan tehdyn viivan yli. He vuorottelevat ja keinuvat myös usein pareittain. Jotkut hakevat vauhtia kaikilla voimillaan ja jopa hipaisevat koivunlehtiä varpaillaan, juuri ennen kuin päästävät irti. Huomaan erään tytön, joka seisoo odottamassa keinuvuoroaan käsiään hypistellen. Hän on ujo ja hiljainen, mutta hänen tummissa silmissään näkyy innostuksen tuike, siitä mitä häntä odottaa, kun hän pääsee keinun pariin ja heittäytymään leikin sykkeeseen. Pysähdyn hetkeksi. Keinuista kuuluva natina ja puiden pehmeä kahina vaimenee. Kun katson tyttöä, varhaiset muistot palaavat mieleeni. Muistot ajasta, jolloin leikkiminen oli luonnollista, nelosluokan lapset olivat ”siistejä”, työpaikastani koulun avustajana ei ollut tietoaakaan ja 20-vuotispäiväni oli kaukana.

Ensimmäinen koulupäiväni 13 vuotta sitten oli suunnattoman jännittävä. Olin niin pieni ison koulun pihalla. Minua ujostutti kamalasti, ja ruokasalissa rutistin itkien ja ikävöiden äidiltä saamaani lumihiihtalehden muotoista heijastinta, joka oli ainoa asia siinä vieraassa paikassa, joka muistutti kotia ja toi turvaa. Heijastin taittui lopuksi epämääräiseen muotoon ja kastui lämpimistä kyynelistä. En saanut sanaakaan suustani. Kaipasin takaisin sinne missä oli tuttua ja turvallista, ja pois sieltä tuntemattomasta, kylmästä ja harmaasta ympäristöstä, missä kukaan ei tuntunut lähestyttävältä. Mutta eräänä päivänä opettaja huomasi minut istuvan yksin välitunnilla ison kiven päällä, ja päätti kehottaa luokan tyttöjä keinujen äärellä ottamaan minut mukaan leikkiin. Tytöt kääntyivät minua päin utleia in silmin.

”Tietty, tule vaan meidän kanssa. Näytän sinulle leikkimme” yksi tytöistä sanoi hymyillen ja otti minua kädestä kiinni viedessään minut keinulle.

Sillä hetkellä tapasin Enjan ensimmäistä kertaa. Tarttuessaan käteeni, hän toi minut uuteen maailmaan.

Ala-asteen aloittamisen jännitys katosi nopeasti ja äidin lumihiihtalehdistä jäi koskemattomaksi repun pohjalle. Koulun kiviportaikon metallisesta tuoksusta ja ruokalan jatkuvasta puheensorinasta tuli tuttu. Keinuleikki oli välituntien vakiotoiminta minun, Enjan ja muiden luokan tyttöjen kesken. Enja ja minä nauroimme aina yhdessä ja saatettiin kuvitella lentävämme ihan toisessa universumissa, kun leikimme koulun sohvan ja radion kanssa. Tallustelimme yhdessä koulun käytävillä, missä leijui vanhojen kirjojen tuoksu, ja joiden reunat olivat täynnä eri värisiä flecetakkeja ja kumisaappaita. Käytävien päädyissä oli isoja, peltisiä kuivauskaappeja, joissa

vaatteet kuivuivat ihanan lämpimiksi ja pehmeiksi. Kun tilaisuus salli, otimme usein haltuun luokkahuoneen muoviset tussikynät, pienet punaiset liimapuikot ja kaikkien väriset piirustuspaperit. Jos meidät keskeytettiin, teimme kaikkemme saadaksemme jatkaa vielä viisi minuuttia. Kuten mikä tahansa kaverikaksikko, me jaoimme salaisuuksia, söimme jäätelöä koulun jälkeen, fantisoimme avaruudesta ja puolustimme toisiamme, kun luokan pojat härnäisivät meitä. Joskus me hiivittiin hiljaa kikattaen takaisin luokkahuoneeseen silloin, kun koko luokka nosti niin kovan melun käytävällä, että rehtori kiljui saavansa tarpeeksi sellaisessa ”apinatalossa” olemisesta. Mutta olihan opettajilla keinonsa saadaksesen meidät hallintaan ilman, että heidän täytyi korottaa ääntään punoittavin kasvoin. Kyse oli tietyn kiinnostuksen herättämisestä ja ymmärryksen luomisesta siitä, mitä kunnioitus tarkoittaa. Kerran olimme aivan haltioissamme, kun luokanopettajamme demonstroi Big Bangin pimennyssä luokkahuoneessa, poksauttamalla pienen valkoisen palleron sormillaan, ja kertomalla satumaisella äänellä, miten universumimme elämä sai alkunsa. Se oli aivan käsittämätöntä, ja samalla niin lumoavaa. Minä ja Enja vilkaisimme toisiamme ja puhkesimme kuiskaavaan ”vau”-äänähdykseen, ja seurasimme silmiä räpäyttämättä opettajan esitystä. Olimme tosin vähemmän haltioissamme, kun vararehtorimme näytti miten madoille rakennetaan terraario.

Oppimisen ja koulunkäynnin ilo syttyi kuitenkin näinä vuosina, ja se palkittiin meidän vihkoihin kultaisilla ja kiiltävillä tarroilla. Enjan kanssa me usein verrattiin saamiamme tarroja ja innostuttiin, kun opettajan puiseen kaappiin ilmestyi uusia tarra-arkkeja täynnä kuvioita, joita halusimme ansaita ahkeruudella ja korkeilla pisteillä. Jos onnistui erityisen hyvin, opettaja saattoi kirjoittaa punaisella kuulakynällä kommentin paperiin, kuten ”Erinomaista!”. En malttanut olla vilkuilematta ylpeästi luokkatoverihini päin silloin, kun viimein sain täydet pisteet laskuläksystä ja opettaja antoi minulle kultaisen koiratarran.

Kouluarki oli niin värikästä, oli ulkona sitten loska tai linnun laulu. Se oli kuin hyvä yöuni, luminen talviaamu, vatsaa kouristava nauru ja ikuinen kevät. Olimme vapaampia kuin tiesimme, ja saimme luvan asettaa omat rajamme parhaamme mukaan, samalla kun meitä joskus ohjattiin ylittämään nämä rajat ja luomaan uusia. Koulussa kannustettiin olemaan aktiivinen, mielikuvituksellinen, leikkisä, utelias ja ahkera. Ei vain sanoilla, vaan myös jatkuvasti antamalla mahdollisuuksia mihin tarttua. Saimme käsin kirjoittaa aivan omia tarinoita ja runoja, lukea hauskoja kertomuksia, oppia rumpujen ja kitaran soittamista, pohtia luonnon ilmiöitä, kokeilla näyttelemistä, osallistua taideprojekteihin, tutustua uusiin kieliin ja leikkiä vapaasti toistemme kanssa. Vaikka meillä usein oli hauskaa, me opittiin paljon uusia asioita ja käyttämään niitä ominaisuuksia, mitä meitä kannustettiin käyttämään.

Silloin kun kaikki ei sujunutkaan niin kuin toivoimme, osasimme pyytää apua ja auttaa toisiamme. Hyödynsin, että Enja oli hyvä englannissa, ja hän taas, että minä olin hyvä matematiikassa. Enja ei koskaan kieltäytynyt auttamasta ketään, oli kyseessä sitten eläin tai ihminen. Jos joku ilkkurisesti tallasi pihan etanoita tai jopa kiusasi toista oppilasta, Enja oli aina ensimmäinen joka astui esiin ja pisti homman poikki, hyväksymättä vastalauseita. Hänestä oli kieltämättä usein hyötyä. Kerran vitosluokalla kirjoitin ystävien kannustamana ensimmäiselle ihastukselle nimipäiväonnittelun itseltäni. Kirjoittamani lappunen toimitettiin tälle tietylle tyypille, ja se päättyi lopuksi keskelle jalkapallokenttää, kaikkien nauravien poikien luettavaksi. Seisoin alakuloisena ison pylvään takana piilossa ja katsoin kurkkien, kun Enja tamppaili jalkapallokentälle, läksytti poikia ja keräsi runnotun lapun talteen.

Olimme kuin kaksi paperiarkkia, joita leikeltiin ja muotoiltiin ja joihin ilmestyi lisää tekstirivejä ajan myötä, rinnakkain toistensa kanssa, mutta kuitenkin eri tavoin. Ajatuksemme saattoivat kulkea aivan yhtäläisesti, vaikka oma persoonamme aina jotenkin paistoi läpi, ja mitä ikinä teimmekin, löysimme yhdessä aina keinoja saada ajan kulumaan. Eräänä joulukuun iltapäivänä, kun kolmannen luokan syyslukukausi oli päättynyt ja koulun joulujuhlat olivat ohi, kävelimme nälkäisinä

riisipuurosta huolimatta koulun tyhjillä käytävillä ja odotimme vanhempiamme. Puhuimme joulujuhlasta, joka oli yksi koko kouluvuoden kohokohdista. Juhla oli kuin lämmin valo, joka ulottui joka nurkkaan ja saattoi kaikki oppilaat, opettajat ja vanhemmat yhteen. Kun kaikki olivat kokoontuneet juhlasaliin, tämä valo sytytti jokaisessa rauhan ja ilon, jonka veimme mukaamme kotiin nauttiaksemme joulun ajasta. Se oli kuin pehmeä peitto, joka laskeutui päällemme ja vaimensi mielen melun, rauhoitti ajatuksemme ja lämmitti unohtuneita tunteita. Vaikka lumimyrsky oli sekoittanut koko kaupungin liikenteen, meitä ei huolestuttanut mikään, sillä edessämme oli pitkä, rauhallinen ja eloisa joululoma. Lopuksi minä ja Enja emme malttaneet odottaa enään, vaan söimme opettajamme meille antamat isot suklaajoulupukit ja naposteltiin samalla myös mandariineja ja piparkakkuja. Kuten joka vuosi, jännitimme innolla tulevia joululahjoja ja toivoimme saavamme glitterisiä puhelimenkuoria ja kotieläimiä. Enja toivoi kissaa, minä koiraa.

Olen useita kertoja pohtinut, miten Enjan ensimmäisestä hymystä on jäänyt vuosien mittainen lämmin muisto, ja mitä se hetki tuli merkitsemään. Enjan kanssa opin puhumaan sydämeistä ja ojentamaan käteni tarvitsevalle. Missä ikinä oltiinkaan, saatoimme aina löytää toisemme läheltä. Yhdessä koimme ajan, joka nyt on muuttunut muistoiksi. Joinakin hetkinä muistot ovat ainoat asiat mitkä ovat jäljellä niiltä vuosilta, jotka jossain kohtaa lopuivat ilman, että huomasimmekaan. Muistimme edes ajatella, kun viimeisen kerran laskimme alas värikynän, ja suljimme vihot, joissa oli kauniit tarrat?

Palaan pinnalle vanhojen muistojen syvyyksistä, kun huomaan, että pienet ja sirot sormet nykivät hihaani. Edessäni seisoo se hieman ujon näköinen tyttö, jota aiemmin tarkastelin koulun pihalla. ”Hei, voitko tulla keinumaa kanssani?” hän kysyi. ”Tulen mielelläni” vastasin, ottaen hänen kädestään kiinni, kun lähdimme kävelemään kohti keinuja.

Nora Louko:

Dilemma

"It's beginning to look a lot like Christmas". Laulun ensimmäinen lause soi korvakuulokkeissani juuri kun astun ruokakaupan kynnyksen yli. "No ei todellakaan, en kutsuisi tätä räntäsadetta talvisääksi", mutisen itsekseni ärsyyntyneenä ja katson olkapääni yli liukuovien läpi jossa kaatosade on kuin paksu verho joka peittää näkyvyyden parkkipaikalle. Kaivan puhelimeni taskusta ja sammutan musiikin. Laulun säveleet hiljenevät. Huokaisen syvään, helpottuneena, mutta samalla hieman kauhistuneena. Inhoan kävellä ilman musiikkia, sillä silloin hiljaisuus hiipii luokseni ja joudun olemaan yksin painavien ajatukseni kanssa. Onneksi Mimmi koirani antaa valoa elämään. Nyt kuitenkin sateen rummutus ja hakkaus peltikatolla korvaa hiljaisuuden.

Vaikka parkkipaikka oli minun tullessani näyttänyt melko tyhjältä, lukuun ottamatta yhtä valot päällä olevaa autoa, en ota turhaa riskiä ja pidän kuulokkeet korvissa, jotta kukaan ei jäisi puhumaan kanssani. Revin ylimmäiseltä hyllyltä pussillisen sipsejä, haen kaksi purkillista koiranruokaa kaupan toisesta päädyistä Mimmille ja käänny heti takaisin kassalle. Heitän sipsipussin hihnalle ja otan jääkaapista hopeavärisen alumiinitölkin jonka rinnassa lukee punaisilla ja sinisillä kirjaimilla "Kupliva ja kuohuva energiajuoma". Heitän senkin hihnalle. Nostan katseeni ja näen ettei hihnan toisella puolella olevassa punaisessa konttorituolissa istukkaan ketään. Vilkaisen nopeasti ympärilleni ja soitan sitten kelloa, juuri niin kuin vieressä oleva käsinkirjoitettu lappu kehottaa. Ei näy eikä kuulu ketään. Pling, soitan toisen kerran. Sade hakkaa kattoa. En voi lakata ajattelemasta pimeää kävelymatkaa kotiin. Pling, soitan kolmannen kerran. Ajattelen märkää kävelymatkaa kotiin ja Mimmiä, joka odottaa nälkäisenä kotona.

Vilkaisen nopeasti katossa olevaa valvontakameraa. Se tuijottaa minua isolla pahalla silmällään, samalla kun laitan sipsipussin ja juoman verkkarihousujeni taskuihin ja koiranruoan takin taskuuni. Vilkaisen olkapääni yli ja tuijotan valvontakameran pahaan silmään, suoraan Sauronin silmään. Pysähdyn kesken askelta, oikea jalka roikkuen ilmassa, ristiriitaiset ajatukset päässäni; jatka eteenpäin, käänny takaisin, jatka, käänny. Huokaisen tavalliselle huonolle tuurilleni ja nostan tavarat takaisin hihnalle. Lasken nopeasti päässäni tavaroiden yhteisen hinnan; yhdeksän euroa yhdeksänkymmentä senttiä. Kävelen takaisin kassalle, jossa nostan tavarat takaisin hihnalle "Mikähän on minimisumma, josta voi jäädä kiinni näpistyksestä?" mietin samalla kun luettelen mielessäni tavarat, jota kaverini ovat varastaneet: korvakuulokkeet, kaulakoru, kynsilakka ja Fazerin suklaapatukka. Se ei auta minua, sillä kukaan heistä ei ole ikinä jäänyt kiinni tai sitä osaa tarinasta minulle ei ole kerrottu. Miksi minun pitää aina suurennella sitä mitä voisi tapahtua? Minua ärsyttää aina vain enemmän, mutta olen päättäväinen siitä, ettei kenenkään toisen ihmisen laiskuus (kassalla työtätekevä ihminen jota ei näy missään), ettei mikään kohtalo ei itse jumala voi lavastaa minua syylliseksi. Kurkotan hihnan yli ja löydän sinisen kuulakärkikynän ja kirjoitan käteeni suurin kirjaimin:

"TYHJÄÄ KASSALLA. EN VOI MAKSAA. 9,90 €. MAKSAN HUOMENNA."

KIA, 070 400 52 64

Tyytyväisenä katson kämmentä ja kiipeän seisomaan punaiselle konttorituolille. Kerran tuolilla seistyäni, nousen varpailleni ja ojennan käteni valvontakameraa päin. Pidätän henkeäni muutaman sekunnin jotta käteni pysyisi paikallaan, jotta valvontakameran katsojat voivat lukea viestini ja todistaa että olen syytön.

Astun pimeään kaatosateeseen. Kiirehdin askeleitani ja näen saman auton kun tullessani. Sen valot ovat edelleen päällä ja ovet auki. Vesipisarat tunkeutuvat hupparini ja niskani väliin ja valuvat pitkin selkääni. Ehkä saisin kyydin kotiin? Ole rohkea, ajattelen. Kiirehdin autolle ja huomaan ettei sisällä istu ketään. Ojennan käteni avatakseni takapenkin oven kun peräkontista kuuluu kovaa hakkausta ja vaimennettua huutoa; "Apua! Apua! ". Olen juuri menossa peräkontille, kun näen sivusilmästä mustiin pukeutuneen miehen juoksevan ulos kaupasta. Avaan takapenkin oven ja syöksyn sisälle. Kyyristyn jalkatilaan ja pidätän henkeä. Kuulen miten askeleet lähestyvät autoa ja kävelevät peräkontille. "Hiljaa!" miehen ääni komentaa ennen kuin lyö kämmenellä kovaa peräluukku. Sitten askeleet suuntautuvat kohti kuljettajan penkkiä ja mies istahtaa painavasti ja heittää ostoskassin viereensä. Moottori pärähtää käyntiin ja auto lähtee vauhdilla pysäköintipaikalta. Peräkontin huuto on lakannut. Sydämeni hakkaa rintakehässäni kun ahdistava hiljaisuus ja pimeys leviää ympärilläni.

Yhtäkkiä auto pysähtyy. Yritän nopeasti kurkata ikkunasta ulos, mutta törmään omaan peilikuvaani joka heijastuu ikkunasta. Mies rikkoo hiljaisuuden repimällä oven auki ja ottaa matkalla ulos mukaansa vieressä olevan ostoskassin. Kylmä ilma tunkeutuu autoon ja värisen. Kyyristyn syvemmälle auton hapertunutta muovimattoa vastaan. Peräkontti aukeaa ja kova nyyhkytys räjähtää läpi ilman. "Apu.." lyönti katkaisee käheisen äänen kesken sanaa. "Hiljaa!" mies kiskaisee naisen peräkontista jaloilleen, nainen kaatuu polvilleen. Mies ottaa tukevamman otteen naisen käsivarresta ja raahaa hänet perässään: "Nyt saat maksaa siitä että tapoit koirani, rakkaan Aarteeni." "En minä tap-panut koiraasi", nainen kuiskaa väristen. Heidän äänensä vaimenevat tihenevään pimeyteen. Sujautan nopeasti käteni verkkarihousujeni taskuun ja otan puhelimeni esiin. Ruutu on täysin musta. Yritän käynnistää sen, mutta se pysyy mustana.

Avaan jäykin sormin autonoven. Huokaan raskaasti raakaan ilmaan ja hiivin heidän perässään pimeyteen. "En ole tyhmä. Tarjoudui hoitamaan koiraani kun jouduin sairaalaan, vaikka olet valittanut koirastani joka päivä siitä asti kun muutin naapuriksesi." Äännet kuuluvat taas voimakkaammin ja pysähdyn. "Ja sitten rakkaani Aarre oli kuollut kun palasin", mies sanoo itkua äänessään. Mies ottaa ostoskassista vesipulloja ja heittää ne itkevän naisen perään ja paistaa varaston oven kiinni. "Päästän sinut ulos viikon päästä", huutaa mies, haka lokahtaa ja mies lähtee. Koputan varovaisesti vajan oveen ennen kuin avaan sen. Nainen istuu jalat ristissä ja puristaa vesipulloja sylissään. Hän keinuu pehmeästi eteen ja taakse kassatyövaatteissaan ja punaiset kiharat heiluen. Ensin hän katsoo minua pelästyneenä, sitten hänen silmänsä kostuvat. "Kiitos, minut on pelastettu! Kiitos, kiitos, kiitos. Tapoin tuon piskin ja se oli ihan oikein sille." Nainen nousee seisomaan, pudottaa pullot ja ottaa askelen eteenpäin. Otan vaistomaisesti askeleen taaksepäin. "Tapoitko... koiran?" Nainen nyökkää, vilkaisee ovea ja ottaa taas askeleen eteenpäin. Peruutan. Otan taskusta koiranruokapurkin ja heitän sen hänelle; "Jotta

pärjää viikon.” Nainen yrittää päästä ovelle, minä kompastelen kiireisesti ovesta ulos ja vedän oven nopeasti kiinni perässäni. Haka loksahdaa jälleen lukkoon.

Viikkoa myöhemmin olen samassa kaupassa. Energiajuoma, sipsipussi ja koiranruoka rullaavat hitaasti hihnalla. Häikäisevät punaiset kiharat seuraavat kassalla työskentelevän naisen liikkeitä. Katseemme kohtaavat. ”Koiranruuasta ei varmaan tarvitse maksaa?”